CYNTHIA VANROOY

Cer albastru

ALCRIS

Pentru Irene, prietenă şi rudă

Capitolul 1

Comandorul Monk Jamieson stătea cu mâinile proptite în şolduri şi capul înclinat pe spate, privind oglinda de pe tavanul dormitorului. Chiar şi pentru el, acel palat al plăcerilor inspirat din Las Vegas cam întrecea măsura. Se abţinuse să comenteze tapetul negru scămosat din living, candelabrul scânteietor cu cascadele sale de cristal din sufragerie, până şi baia de marmură aurită. O privi întrebător pe roşcovana micuţă care stătea lângă el.

Gina Lasalle zâmbi fără chef.

— Serviciul de Liste Multiple n-a precizat amănuntele astea. Nu spunea decât că apartamentul a fost redecorat recent.

Îşi mută privirea, dar îi întâlni ochii în peretele cu oglinzi care le reflecta imaginea – el, înalt şi desirat, în uniforma sa kaki de Marină, ea, măruntă şi zveltă, într-un taior verde smaraldin şi pantofi cu tocuri destul de înalte pentru ca Monk s-o suspecteze că-i purta ca să-i compenseze statura scundă.

— Nu mai lipseşte doar un automat cu prezervative în baie, comentă Monk. Pe lângă simpla curiozitate, nu cred că e nevoie să vedem şi restul casei.

O undă de zâmbet lumină ochii mari, căprui, de femeie nesofisticată, ai Ginei.

— Dacă eşti convins… Parcă-parcă mi-amintesc că Buck a menţionat cum ţi-ai primit porecla.

Monk – Călugărul. Un camarad îl numise astfel la începutul carierei, pentru că trăia oricum, numai ca un călugăr nu. Deşi se mai cuminţise cu anii, nimeni nu-i mai folosea adevăratul nume – Michael. Îi aruncă o privire dezgustată.

— Sunt convins. Şi te rog să crezi că am gusturi mai rafinate decât astea.

Se mai uită o ultimă dată spre oglinzile de pe pereţi, care le multiplicau la infinit imaginile reflectate, ca într-o baracă din parcul de distracţii, şi se încruntă.

— Nu vreau să critic felul cum îţi faci meseria, spuse el, dar nu credeam că e atât de greu să găseşti o locuinţă.

Spatele Ginei deveni rigid.

— Vilele atât de drăguţe ca aceea pe care o cauţi, şi care să se înscrie în gama ta de preţuri, nu rezistă prea mult timp pe piaţă.

La auzul tonului defensiv din vocea ei, Monk oftă în sinea sa.

— Gata, Gina, linişteşte-te. Ştiu că nu eşti tu de vină. Numai că niciodată nu mi-am dat seama cât de frustrantă poate fi căutarea unei case.

Cumpărarea unei proprietăţi i se păruse o idee bună, cu trei săptămâni în urmă, când sosise la North Island Naval Air Station, pentru a prelua comanda Escadrilei VS-41. După ce ani de zile se mutase oriunde îl trimitea Marina, ani de-a rândul în care evitase să prindă rădăcini tocmai fiindcă ştia că aveau să-i fie smulse, Monk constatase că-şi dorea un cămin propriu.

Din punct de vedere financiar, avea sens. Proprietăţile imobiliare reprezentau o investiţie solidă. Dar probabil că acesta nu era decât un motiv practic pentru a-şi justifica jinduirea emoţională după o casă.

Uneori, dimineaţa când se trezea, avea nevoie de o secundă ca să se orienteze, să-şi amintească unde se afla. Era o stare deconcertantă, care-l făcea să se simtă îmbătrânit. Apartamentele fără identitate şi garsonierele ofiţerilor celibatari, de un bej standard, oferite de guvern, începuseră să arate toate la fel. Se gândea că ar fi fost plăcut să vină acasă, după o zi de muncă, într-o locuinţă care era în mod clar a lui

— Un cămin plin de amintiri ale identităţii sale şi ale locului unde se afla. Încă nu era sigur cum urma să arate casă, dar ştia că în niciun caz ca asta de-acum.

— Haide, o chemă el, luând-o de cot, pentru a o conduce din cameră, cu ameţitoarea ei baterie de oglinzi. Să ieşim de-aici.

În timp ce mergeau prin atmosfera blândă a serii de primăvară, cu tocurile Ginei bocănind pe trotuar, spre locul unde era parcată maşina ei Dodge albastră, tânăra consultă o hârtie din mapa neagră de vinil pe care o ţinea sub braţ.

— Mai există un apartament la care am putea să ne uităm în seara asta. E într-un cartier frumos din San Diego, aproape de centru, la mică distanţă cu maşina de toate punctele principale de atracţie. Deşi în prezent este închiriat, contractul e încheiat pe termen lunar cu înnoire, aşa că se va elibera foarte curând.

Monk îi luă din mână cheile maşinii şi descuie portiera, o deschise şi aşteptă ca Gina să intre, înainte de a-i da cheile înapoi.

— Perfect. Hai să terminăm. Mor de poftă după cina aia de casă pe care mi-ai promis-o.

Închise portiera, ocoli până în dreapta maşinii şi se aşeză lângă ea.

Gina îşi rezemă mâinile pe volan, întorcându-se spre el.

— Să terminăm? Monk, nu cred că ai pornit în căutarea asta cu cea mai potrivită atitudine.

— Scuză-mă, se foi el, încercând să-şi găsească o poziţie comodă pentru picioarele sale lungi, în spaţiul strâmt. N-aş vrea să par un etern nemulţumit. Numai că, la tot ce-am văzut până acum, pot foarte bine să rămân în garsoniera de ofiţer burlac.

— Se vede clar că n-ai mai făcut niciodată aşa ceva. Ai şi tu puţină răbdare. Nu poţi pretinde să te

îndrăgosteşti de prima casă pe care o vezi.

— Prima casă? Gina, e a treia seară de când căutăm.

Gina râse, cu micul ei hohot irezistibil, iar Monk se întrebă cum putea râde atât de sexy o femeie care arăta aşa de cuminte ca Gina.

— Trei seri încheiate. Vorbeşti de parcă ar fi o viaţă de om, comentă ea.

— În seara asta, aşa mi se şi pare…

Apoi, făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Iartă-mă. Sunt obosit, atâta tot. Preluarea comenzii escadrilei mi-a dat atâta bătaie de cap, încât nici n-am avut timp să-mi trag respiraţia, de când am sosit.

— N-am apucat să-ţi spun, dar te felicit pentru primirea comenzii. Buck s-ar fi bucurat atât de mult pentru tine.

— Mulţumesc. Şi eu cred că i-ar fi părut bine.

Monk îi studie ochii, în lumina aurie a felinarelor de pe stradă, căutând un semn de tristeţe, o umbră stăruitoare, dar erau limpezi, reflectând doar bucuria pentru avansarea lui.

Îşi aminti cum arătaseră ochii aceia în urmă cu cinci ani, înroşiţi şi lucind de lacrimi, la parastasul lui Buck, în Pensacola. Fusese nevoit să-şi stăpânească lacrimile, cu ocazia acelui ultim rămas bun faţă de un coleg instructor de zbor şi bun prieten.

Oricât de greu suportabilă fusese slujba religioasă, nu se putuse compara cu momentul când trebuise să-i spună Ginei că Buck murise. Se duseseră la ea acasă, el şi capelanul. Până să le răspundă la uşă, trecuse un timp. Cu sarcina avansată, în perioada aceea nu se mişca prea repede. Deschisese uşa şi, zărindu-l, începuse să zâmbească.

— Monk. Ce-i cu tine aici, în toiul zilei? I-a venit Marinei mintea la cap, în sfârşit, şi te-a concediat?

Îşi amintea cum i se abătuse privirea spre omul de

lângă el, coborând ochii spre însemnele uniformei şi crucea de pe petliţe. Zâmbetul îi pierise de pe buze, în timp ce privirea îi revenea spre Monk. La vederea expresiei lui mohorâte, se albise la faţă, Monk ştiind că ea înţelesese rostul vizitei.

Clătinase din cap.

— Nu. Nu.

Ridicase mâna, ca pentru a-i alunga, apoi ochii i se dăduseră peste cap.

Monk se repezise înainte, pentru a o prinde chiar în momentul când i se înmuiau genunchii, şocat să simtă cât de fragilă era în braţele lui, chiar şi cu abdomenul umflat de sarcină.

Se rugase să nu aibă loc niciun accident, în noua lui subunitate. Nici în ruptul capului nu voia să mai aibă de informat vreo femeie despre moartea soţului ei.

— Pari obosit într-adevăr, Monk. N-ai vrea să renunţăm la ce ne mai propuseserăm pentru seara asta? Putem lua cina împreună altă dată.

La auzul vocii ei înţelegătoare, Monk clipi din ochi, revenind în prezent.

— Nici mort. Mi-ai promis papricaş de pui şi nu te iert.

Zâmbind, Gina porni motorul.

— Bine. Copiii ar fi dezamăgiţi, dacă n-ai veni.

— Numai copiii?

În timp ce demara cu maşina de la bordură, Gina râse din nou, cu un sunet bogat, mai complice decât s-ar fi cuvenit.

— Bine că am devenit imună faţă de voi, aviatorii. Nu, nu numai copiii. Şi eu voi fi dezamăgită, dacă nu vii la cină.

Înclină capul, cu un zâmbet ştrengăresc.

— Asta aşteptai să auzi?

Colţurile gurii lui se arcuiră în sus.

— Mai mult sau mai puţin. Cum adică, eşti imună faţă de noi, aviatorii?

Gina redeveni serioasă.

— Am avut parte de singurul şi unicul meu pilot. E cam la fel ca oreionul. L-am iubit pe Buck, dar în niciun caz nu m-aş mai expune unei asemenea suferinţe.

— Vrei să spui că-ţi pare rău că te-ai măritat cu el? se încruntă Monk.

Îi aruncă o privire rapidă.

— Nu, în niciun caz. Nu pot să mă uit la copii şi să regret că am fost soţia lui. Doar că am destulă minte ca să nu mai repet acelaşi lucru.

Dibui după mapa pusă pe canapea, între ei, şi i-o întinse.

— Şi-acum, vezi dacă poţi desluşi îndrumările spre adresa asta de la urmă. Mai avem doar zece minute până acolo.

Era clar că subiectul căsniciei ei se închisese. Această atitudine îl luă pe Monk prin surprindere, după care se întrebă oare din ce motiv. Înainte de a sosi în San Diego, ultima dată o văzuse la ceremonia comemorativă. Fiul ei în vârstă de cinci ani se ţinea de ea, părând pierdut, iar în pântec îl purta pe cel de-al doilea copil, care n-avea să-şi cunoască niciodată tatăl. Nu putea s-o condamne că era temătoare.

Următorul apartament îi purtă de la sublim la ridicol. Deşi era vechi doar de câţiva ani, fusese folosit intensiv. Pereţii aveau mare nevoie de zugrăveală, câteva plăci de faianţă din bucătărie erau ciobite, iar în baie mirosea a mucegai. Chiriasul îi urmă peste tot, parcă temându-se să nu vâre în buzunar vreuna dintre scrumierele pline de dădeau pe din afară. Monk surprinse privirea Ginei şi clătină din cap. După ce şi ea îşi exprimă opinia printr-un gest afirmativ, plecară grăbiţi, Gina dându-i chiriasului la ieşire una din cărţile ei de vizită.

Imediat ce uşa se închise în urma lor şi omul nu-i mai putu auzi, spuse încet:

— Îmi pare rău, Monk. Era o adevărată cocină.

— Nu e vina ta.

— Ştiu că ai spus că vrei să vezi tot ce corespunde criteriilor tale, să simţi ce se găseşte pe piaţă, dar sunt dezolată că te fac să-ţi pierzi timpul. De ce nu m-ai lăsa să le selecţionez eu mai întâi? Pot elimina locuinţele ca asta, arătându-ţi-le numai pe cele cu posibilităţi reale. În fond, aşa procedez cu majoritatea clienţilor mei.

— S-a făcut. Seara asta m-a convins ce avantajos e să te las să-ţi faci meseria.

— Perfect. Eşti gata pentru cină?

— Mai mult decât gata.

— Bine. Urmează staţia „papricaş de pui”.

Porniră înapoi, peste podul lung de trei kilometri care traversa San Diego Bay, făcând legătura între Coronado Island şi San Diego. Intrând în localitatea Coronado, care ocupa insula împreună cu unitatea de aviaţie navală, pe Monk îl frapă din nou senzaţia că de fapt călătoriseră mult mai departe. La prima vedere, Coronado părea la fel de îndepărtat de San Diego ca ţara Oz de Kansas, comparaţie pe care deja o auzise, nu o dată, din gura localnicilor.

Atmosfera orăşelului evoca imagini cu plăcintă de mere, parăzi de 4 Iulie şi reuniuni de familie. O studie pe Gina în timp ce conducea concentrată şi trase concluzia că localitatea i se potrivea. Ţinea minte ce-i spusese Buck, că el şi Gina copilăriseră amândoi în Coronado. După moartea lui Buck, Gina revenise şi se stabilise aici.

Părul ei arămiu bogat, pe care în Pensacola şi-l purtase lung, tinereşte, era acum tuns mai scurt şi coafat elegant. Tenul ca de porţelan, propriu femeilor roşcate, era însă la fel de deschis cum şi-l amintea, iar curbele trupului, la fel de delicate.

Gina îi aruncă o privire şi zâmbi, cu o expresie

deschisă şi ingenuă. îl ducea cu gândul la cămin şi familie, la surori mai mici şi prieteni buni. Nu era genul lui. Monk şi Gina îşi trimiteau felicitări de Crăciun, cu urări doar de câte un rând, două, numai datorită legăturii lor cu Buck. Nu se aşteptase cu adevărat s-o mai vadă. La sosire, o căutase dintr-un sentiment de datorie. Întrucât avea nevoie de un agent imobiliar, iar asta era ocupaţia ei, îşi spusese că, ce mama dracului, să încerce.

Şi totuşi… avea acel râs sexy şi ochii căprui, calzi şi intenşi ca o cafea cu whisky. Privirea i se îndreptă spre mâna ei stângă, lipsită de inele.

— Nu mai porţi verigheta.

Gina ridică un moment mâna, cu degetele răsfirate, apoi o puse la loc pe volan.

— Nu. Totuşi, am purtat-o mult timp. Scoaterea ei a fost unul dintre cele mai triste momente din viaţa mea. Dar sunt încă tânără. Cel puţin, aşa îmi place să cred, îi zâmbi ea scurt. Prea tânără, oricum, ca să port doliu după Buck tot restul vieţii. Îmi doresc mai mult decât scurtul răstimp pe care l-am trăit împreună. Aşa că, ridică ea uşor din umeri, a trebuit să renunţ la verighetă. Nu vreau să-i alung pe posibilii peţitori.

— Iar acum, fac coadă la uşa ta?

Gândul îi provoca lui Monk un surprinzător junghi de nemulţumire.

Gina râse scurt.

— Nu e tocmai o coadă, dar îmi pot găsi câte un însoţitor, când am nevoie.

Imaginându-şi câte un şlepăr de ofiţer fără scrupule, luat cu împrumut, profitând de bunătatea şi vulnerabilitatea Ginei, Monk se încruntă.

— Şi ai nevoie adesea?

— De ce mă întrebi? îl privi ea, curioasă.

Al dracului să fie dacă ştia.

— Fiindcă vreau să te ţin ocupată cu căutarea unei

locuinţe pentru mine. M-am săturat de garsoniera stas.

Gina zâmbi.

— Îţi promit că voi visa, voi mânca şi voi respira numai liste de locuinţe, până îţi găsesc o casă.

Introduse maşina în mica parcare de lângă sediul firmei ei, frânând alături de Jeepul lui negru.

— Te-aştept să-ţi iei maşina. Casa e la doar patru străzi de-aici. Poţi să vii după mine.

Gina aştepta pe verandă ca Monk să coboare din maşină, ca să intre în casă împreună. Vila albă pe care şi-o cumpărase cu suma generoasă încasată din asigurarea pe viaţă pentru care insistase Buck era luminoasă şi primitoare. În timp ce Monk se apropia pe aleea pavată cu cărămizi, Gina se simţi mândră de imaginea pe care i-o înfăţişa. Cărarea era mărginită cu straturi de flori bogate, pe care întunericul le făcea să pară de un cenuşiu uniform. În capătul aleii se afla un cadru de stinghii acoperit cu zorele, care la răsăritul soarelui aveau să se transforme într-o masă de trompete albastre precum cobaltul.

Monk urcă treptele, iar Gina deschise uşa din faţă, vopsită într-un negru lucios.

— Intră. Te voi prezenta mamei şi copiilor mei.

De cum trecură pragul, la nări le ajunse aroma papricasului de pui, iar Monk inhală adânc.

— Miroase delicios.

Îşi scoase cascheta, lăsând-o pe masa din antreu, şi-şi împinse degetele prin părul brunet şi des.

— Să sperăm că şi gustul e pe măsură. Mâncărurile gătite de mine fie sunt fabuloase, fie nici măcar câinele nu vrea să se-atingă de ele. I-am cerut mamei să-l verifice înainte de a-l pune la cuptor, aşa că probabil eşti în siguranţă.

— Ascultă, asta-i mâncare de casă. Cât de rea ar putea fi?

Gina zâmbi.

— Înţeleg că mănânci des la restaurant.

Sunetul unor gheare ţăcănind pe podelele din lemn de esenţă tare anunţară sosirea lui Bingo, uriaşul dulău cafeniu cu alb, de rasă incertă, pe care-l salvaseră de la ecarisaj. Se apropie de Gina în trap mărunt şi îi adulmecă palma, cu obişnuitul său gest de salut. Gina se aplecă să-l scarpine între urechi, aşa cum îl deprinsese.

— Ce faci, Bing, ai păzit bine casa în lipsa mea?

Bingo scheună un răspuns canin, apoi îşi îndreptă atenţia spre Monk, mirosindu-i mâna întinsă, în timp ce aştepta ca Gina să-l informeze dacă străinul era prieten sau duşman.

— Fă cunoştinţă cu Bingo, prieten, doică, protector şi specialist în arta mea culinară.

Monk se lăsă pe vine.

— Salut, băiete, care-i viaţa ta?

Îl mângâie pe cap cu mişcări viguroase, iar Bingo închise ochii, în extaz. Era clar că îl declarase pe necunoscut prieten. Monk ridică privirea de la el spre Gina.

— Bingo?

— Fiul meu, Doug, i-a ales numele. La cinci ani ţi se pare foarte original.

— Aha!

Monk reveni cu atenţia la câine pentru alte câteva momente, apoi se ridică.

Gina îl conduse în living, urmată îndeaproape de Buck. După ce-şi descoperise un nou prieten, Bingo părea să nu suporte ca Monk să se îndepărteze nici măcar la câţiva paşi. Doug şi Emma stăteau aşezaţi pe mochetă, împreună cu bunica lor, jucând o partidă de Candyland.

Mama Ginei, aşezată turceşte, ridică ochii.

— Ia uitaţi cine-i aici. A venit mămica.

Emma îi aruncă o privire dezamăgită.

— Of, mami, încă n-am terminat.

Doug o ignoră pe Gina complet, concentrându-şi toată atenţia asupra lui Monk.

— Ăsta-i prietenul lui tăticul?

Gina îi zâmbi lui Monk, fără veselie.

— După cum vezi, copiii sunt distruşi când lipsesc de lângă ei.

Apoi se întoarse spre fiul său.

— Da, Doug, e prietenul tatii, comandorul Jamieson.

— Mişto!

Doug se ridică de pe podea, apropiindu-se de ei.

— Monk, fiul meu, Douglas.

Monk îi întinse mâna.

— Ne-am mai cunoscut, dar pun pariu că nu mai ţii minte. Aveai cam aceeaşi vârstă cu cea de-acum a surorii tale.

Încercând să pară cât mai matur, Doug îi strânse mâna.

— Îmi amintesc. Era la slujba în memoria tatălui meu.

— Exact, îl privi Monk, mijind ochii cercetător. Semeni cu tatăl tău.

— Chiar?

— Mai mult ca sigur. Ai ochii şi zâmbetul lui.

— Şi talentul lui Buck de a se băga în necazuri, adăugă Gina.

Monk îi făcu lui Doug cu ochiul.

— Aşa, ca bărbaţii. Este?

— Este, răspunse băiatul, arătând apoi spre sora lui, care încă încerca să-şi ademenească bunica să mai joace câteva minute. Mie, ăă, nici nu-mi prea place să joc Candyland. O fac numai fiindcă, dacă nu vreau, soră-mea plânge.

Înţelegător, Monk dădu din cap.

— M-am gândit eu că aşa ceva trebuia să fie.

— Monk, interveni Gina, dă-mi voie să te prezint şi celorlalţi membri ai familiei. Ea e mama mea, Jane

Samples, iar persoana atât de entuziasmată în momentul de faţă că am venit acasă e fiica mea, Emma.

Mama ei îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr cărunt, zâmbind din locul unde stătea aşezată pe jos.

— Bună. Bun venit în Coronado. Aţi avut noroc la vânătoarea de case din seara asta?

— Încă nu.

— Nicio grijă, Gina se pricepe. O să-ţi găsească ea ceva.

Monk zâmbi, aruncând o privire spre Gina.

— Nu mă îndoiesc.

Mama Ginei o bătu uşurel pe Emma pe picior.

— Nu-ţi face griji cu jocul, scumpo. Ţine minte pe ce locuri rămăseserăm şi-l vom termina data viitoare când mai vin.

Se ridică uşor, cu mişcări încă mlădioase, şi întinse mâna spre poşeta de pe canapea.

— Eşti sigură că trebuie să pleci aşa de repede? o întrebă Gina. Ne-ar face mare plăcere să stai şi tu cu noi la masă.

Mama ei îi atinse obrazul.

— Îţi mulţumesc, iubito, dar tatăl tău mă aşteaptă să-i dau cina. O vom face altă dată.

După plecarea ei, Gina le spuse lui Doug şi Emmei să strângă jocul. Resemnată să amâne continuarea partidei, Emma îşi îndreptă atenţia spre Monk, studiindu-l cu o expresie solemnă. Monk îi zâmbi, iar un surâs vag îndulci faţa fetiţei.

Gina îi privea cu o uşoară cută între sprâncene. Emma era serioasă din fire, fără a se grăbi niciodată să-şi arate afecţiunea. Mai întâi măsura omul, îşi cântărea impresiile, apoi lua o decizie conştientă. Gina ridică din umeri, filosofic. Emma urma să-şi revină, când era gata.

Se întoarse spre Monk.

— Avem bere la frigider. Să-ţi ofer una?

— Ar fi excelent. Îmi citeşti gândurile.

Gina zâmbi.

— Nu, am doar memorie bună. Te superi dacă mai întâi mă fac comodă?

Fără a-i aştepta răspunsul, îşi scoase jacheta taiorului, dezvăluind bluza albă de mătase pe care o purta pe dedesubt. Urmară pantofii cu tocuri, pe care îi purtase ore în şir. Oftă, închizând ochii uşurată.

— De ce porţi instrumentele astea de torturat gleznele?

Gina deschise ochii, pentru a întâlni privirea albastră întrebătoare a lui Monk.

— Trebuie să am o imagine profesională perfectă.

— Şi e obligatoriu să te chinuieşti aşa?

— Sunt înaltă doar de cinci picioare şi două degete. Unei femei scunde îi e dificil ca oamenii s-o ia în serios. Instrumentele astea de torturat gleznele, cum le numeşti tu, probabil că-mi aduc pe an cu câteva mii de dolari mai mult decât dacă aş umbla cu o pereche de mocasini moi şi comozi.

— Mă rog, pentru mine nu te simţi datoare să porţi pantofii ăştia. Nu vei reuşi decât să mă faci să mă simt vinovat.

— Nu numai pentru tine îi port. Trebuie să-l conving pe vânzător, şi pe agentul lui, că reprezint o forţă respectabilă, nu o femeiuşcă pe care s-o mângâie pe creştet.

Privirea lui Monk se îndreptă spre părul ei, iar Gina rezistă tentaţiei de a şi-l netezi cu mâna, asigurându-se că arăta la fel de îngrijită ca ultima dată când se studiase în oglindă. Ochii lui continuară s-o măsoare, contemplându-i acum faţa. Era convinsă că îi lucea nasul, pudra pe care şi-o aplicase mai demult fiind complet ştearsă, astfel încât i se vedea spuza de pistrui pe care nu reuşise să şi-o piardă cu vârsta.

Un moment, Monk îi privi bluza de mătase şi fusta strânsă pe solduri, înainte de a-i întâlni din nou ochii, cu un zâmbet arcuindu-i buzele.

— Regret că te deziluzionez, dar cred că nu prea contează cu ce te încalţi. Tot drăgălaşă eşti.

Gina gemu.

— Excelent. Exact ceea ce vrea să audă orice femeie de carieră.

— Eu spun ce văd.

Privirea îi trecu dincolo de ea, spre bucătărie.

— Mi-ai oferit cumva o bere?

— A, scuză-mă. Vine imediat. Spălaţi-vă pe mâini, copii, adăugă ea către Doug şi Emma. În câteva minute mâncăm.

— Pot să te-ajut? întrebă Monk, urmând-o în bucătărie.

— Nu prea. E gata aproape tot. N-am nevoie decât să aranjez salata.

Scoase dintr-un borcan de pe bufet un biscuit pentru câini şi i-l dădu lui Bingo, ca să nu-i mai stea în drum. Dulăul îl duse în colţul lui favorit, unde se trânti pe jos. Gina deschise frigiderul, scoase una dintre berile Coors pe care le pusese acolo de dimineaţă şi dădu să ia un pahar.

Monk întinse mâna pe lângă ea şi luă cutia.

— Nu te deranja. Beau direct.

Scoase capacul, o ridică şi trase câteva înghiţituri.

Muşchii gâtului său bronzat se mişcau lin în timp ce bea, iar Gina îl privea lung, fascinată în mod straniu de spectacol. Când Monk coborî cutia, ea se întoarse grăbită spre dulap, făcându-şi de lucru cu alesul paharelor pentru laptele copiilor şi al ei şi pentru ceaiul de la gheaţă al lui Monk.

Rezemat de bufet, într-o poziţie relaxată, Monk o privea cum se mişca prin bucătărie, verificând papricaşul din cuptor, scoţând salata din frigider, turnând băuturile.

Ginei nu-i trecuse prin minte niciun moment că încăperea era strâmtă, dar astă seară aşa i se părea. Monk părea să ocupe anormal de mult spaţiu.

Uniforma kaki îi stătea bine, cămaşa accentuându-i lăţimea umerilor, iar paftaua de alamă lucitoare a centurii atrăgând atenţia asupra abdomenului plat. Era un bărbat arătos. Noroc că Gina devenise imună la aviatori. Altfel, l-ar fi putut găsi foarte atrăgător.

Luă sticla cu ulei pentru salată, scuturând-o mai viguros decât era necesar, apoi o turnă peste salată şi luă cleştele de servit.

— E o casă foarte frumoasă. Te-ai descurcat de minune, Gina.

Ea ridică privirea dinspre salata pe care o aranja cu cleştele, zâmbind.

— Mulţumesc. Şi eu sunt de aceeaşi părere. Nu mi-a fost uşor. Emma s-a născut la o lună după accidentul lui Buck.

Tăcu un moment, cu gândul la fiica sa şi la lupta pe care o purtase, încercând să fie fericită de dragul ei.

— Oricum, idealul meu în viaţă n-a fost niciodată să mă descurc singură, cu doi copii. Slavă Domnului pentru mama şi tata. Fără ei, nu ştiu ce m-aş fi făcut.

— Cred că te subestimezi, dar mă bucur că ai avut pe cineva alături. Mi-am făcut griji pentru tine, să ştii.

Gina surâse.

— Când nu erai ocupat să jonglezi cu femeile, vrei să spui.

— Haide, Gina, pufni Monk, mai slăbeşte-mă! Când am ajuns la Pensacola, tocmai treceam printr-un proces de divorţ. Nu prea eram în apele mele.

Curioasă în legătură cu divorţul, Gina căută un mod de a-l lua la întrebări fără să pară că-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala.

— Atunci, n-ai vorbit mult despre asta.

Monk ridică din umeri.

— Nici nu erau prea multe de spus. După patru mutări în patru ani, Beth a ajuns la concluzia că adevărul se vedea cu ochiul liber. Mi-a spus că nu avea intenţia să-şi petreacă toată viaţa umblând cu cortul ca o ţigancă. Când am primit detaşarea la Pensacola, m-a anunţat că n-avea să mă mai însoţească. Gata cu căsnicia, gata cu toată povestea.

Gina n-o cunoscuse niciodată pe Beth, dar nu putea să n-o înţeleagă. Şi ei îi era greu să-şi imagineze viaţa într-o serie întreagă de case, cu copiii mutându-se mereu de la o şcoală la alta.

— Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ţi pară. N-am suferit chiar atât de mult. Mă întrebam dacă nu cumva demisia din Marină ar schimba cu ceva situaţia, dar n-aş crede. Din capul locului, între noi n-a fost o legătură prea profundă. Pur şi simplu, o relaţie care întâmplător a evoluat spre căsătorie.

Se opri un moment, cu un zâmbet amar.

— Singurul argument în favoarea mea e că, atunci, mi s-a părut o idee reuşită.

Gina râse slab.

— Oho, câte dezastre conjugale nu încep aşa… Mă bucur că nu ai rămas cu sechele permanente.

Monk îşi termină berea, punând jos cutia goală.

— Niciuna. Sunt viu şi nevătămat. Ba chiar şi dispus să încerc din nou, dacă apare persoana potrivită.

— Perfect. Acum nu mai ai altceva de făcut decât să-ţi găseşti o femeie care să înflorească trăind cu valiza la spinare şi să n-aibă nimic împotrivă să se întrebe dacă te va mai revedea viu vreodată, dimineaţa când o săruţi la plecare.

Puse cleştele de salată în bol, îl luă şi îl duse până în sufragerie. Când reveni, îşi regreta deja comentariul prea impulsiv.

Monk o privea cu o expresie prudentă, iar ei îi venea să se ia la palme, pentru că stricase atmosfera.

— Iartă-mă, Monk. Uită că am spus asta, bine?

Se întoarse şi începu să ia paharele pentru lapte ale copiilor, dar Monk trecu în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri.

— Încă te mai doare chiar atât de mult, Gina?

Gina lăsă capul în piept, înfruntându-şi usturimea neaşteptată a lacrimilor, la auzul blândeţii din glasul lui. O cuprinse un imbold primejdios de a se rezema de el, acceptându-i consolarea.

Trăgând adânc aer în piept, înălţă capul.

— Nu, nu prea. În momentul de faţă sunt mai mult furioasă. Cred mereu că am lăsat totul în urmă, şi pe urmă intervine câte ceva şi-mi declanşează o amintire.

Se întoarse, desprinzându-se de sub mâinile lui, şi-i zâmbi.

— Ghinionul tău, că te-ai nimerit în linia de foc.

Monk o studie un moment.

— Nu-ţi face griji. Sunt în stare să suport.

— Exact, râse ea, înecat. Voi, piloţii, sunteţi rezistenţi.

— După cum ştii, răspunse Monk, atingând-o uşurel sub bărbie.

Gina îl mai privi un moment, apoi înghiţi în sec şi întinse mâna după paharele pe care se pregătise să le ducă la masă.

— Dă-mi voie să te-ajut, se oferi Monk, luându-le el.

Gina puse pe masă restul tacâmurilor şi mâncarea, apoi chemă copiii. După ce se aşezară şi fură serviţi cu toţii, îi întrebă pe copii ce mai făcuseră în cursul zilei. Doug îi răspunse repezit, apoi se întoarse spre Monk. Era clar că-l interesa mai mult oaspetele, decât să-i dea ei raportul despre activităţile de la şcoală.

— Îţi recunosc unele barete. Sunt la fel cu cele pe

care le purta tatăl meu.

— Exact, răspunse Monk. Tatăl tău şi cu mine am primit unele decoraţii asemănătoare.

— Panglica aia verde cu alb pentru ce e? se interesă Doug, arătând spre una dintre baretele din şirul prins deasupra buzunarului stâng de pe pieptul lui Monk.

— Reprezintă Medalia de Merit a Marinei.

— Pentru ce ai primit-o?

— În Marină i se spune excelenţă în administraţie.

— Aha…

În ochii lui Monk se ivi un zâmbet, la adresa vizibilei dezamăgiri pe care i-o produsese lui Doug lipsa de glorie a titlului.

— Şi aia în toate culorile?

— Furtună în Deşert.

— Mişto! Eu am aripile lui tata. Mama mi le-a dat. Zice că a fost un erou.

Tonul băiatului îl sfida să-l contrazică.

Gina îl binecuvântă pe Monk pentru surâsul înţelegător care-i îmbălnzi gura.

— Aşa e, confirmă el, a fost un adevărat erou.

— Mama a spus că s-ar fi putut catapulta la timp, dar a rămas în avion, ca să nu se prăbuşească peste case.

Cu mult timp în urmă, în acea zi îngrozitoare, Monk îi explicase Ginei că Buck decolase cu avionul de antrenament T-45 pentru un zbor de încercare, în timpul căruia apăruseră probleme. Zbura pe deasupra unei zone populate, dar pilotase imediat avionul spre ocean, controlându-l până depăşise coasta, înainte de a se catapulta. Pierduse atâta altitudine, încât paraşuta nu mai avusese timp să i se deschidă.

Acum, Gina se ruşina de furia pe care o simţise aflând că Buck ar fi putut să se salveze. Pe-atunci, nu-i prea păsase că, probabil, salvase alte vieţi. O pierduse tocmai pe aceea care conta.

— Ceea ce ţi-a spus mama ta e adevărat, zise Monk. Poţi fi mândru de tatăl tău. Şi eu sunt mândru că mi-a fost prieten.

— Ajunge, Doug, interveni Gina. Lasă-l pe comandorul Jamieson să mănânce liniştit.

— Nu face nimic, nu mă deranjează să răspund la întrebări. Iar copiii mă pot numi Monk.

Emma urmărise cu multă atenţie conversaţia, mişcându-şi ochii de la Monk la Doug ca şi cum ar fi memorat totul. La auzul ultimelor cuvinte ale lui Monk, se încruntă.

— Profesoara mea a spus că un călugăr e ca un preot, dar se îmbracă altfel. Preoţii nu pot nici să se însoare, nici nimic, declară ea, vizibil tulburată de această restricţie.

Gina fu nevoită să zâmbească, la gândul neverosimilei imagini a lui Monk în chip de preot.

— Nu sunt un călugăr adevărat. E doar o poreclă, îi explică Monk fetiţei, după care luă paharul cu ceai de la gheaţă şi sorbi o înghiţitură.

Expresia Emmei se limpezi, luminându-se la faţă.

— A. Atunci e bine. Ai să fii tăticul nostru cel nou?

Capitolul 2

Monk se înecă brusc cu ceaiul.

— Emma! Ce întrebare. Ce te-a apucat, să spui aşa ceva? exclamă Gina, simţind cum gâtul i se înroşea de jenă.

— Hodoronc-tronc, proasto, îşi privi dezgustat Doug sora mai mică, de la înălţimea maturităţii celor zece ani ai săi.

— Doug! Nu vorbi urât cu sora ta.

Băiatul îşi dădu ochii peste cap.

— Ce să fac, dacă aşa e?

Emma se uită la mama ei, disperată. Buza de jos începu să-i tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Am auzit când mămica ne-a spus că avem nevoie

de un tată în casă. Monk se îmbracă la fel ca tăticul nostru, zboară şi cu avionul, şi tot. Am crezut că de-asta l-ai adus acasă, se tângui ea.

Gina nu-şi mai găsea cuvintele.

— Of, Emma.

Din ochii fetiţei începură să şiroiască lacrimile.

— Îmi pare rău.

Sări de pe scaun şi o luă la fugă spre camera ei, suspinând.

Gina ezită un moment, sfâşiata între obligaţiile de gazdă şi îngrijorarea maternă.

— Mă scuzi un moment, Monk?

Monk, care îşi recăpătase controlul respiraţiei, îi făcu semn să plece.

— Du-te. E-n regulă.

Ridicându-se, Gina îşi ţintui fiul cu privirea.

— Vorbim mai târziu, tinere, îl preveni ea, după care ieşi grăbită după Emma.

Îşi găsi fetiţa trântită peste cuvertura în carouri roz şi albe de pe pat, strângându-şi în braţe ursuleţul şi smiorcăindu-se.

— Emma, nu-i nimic, o linişti ea, aşezându-se alături. O bătu uşurel pe spate, iar Emma întoarse capul, pentru a-şi privi mama peste umăr.

— Chiar?

— Chiar, zâmbi Gina.

— Monk s-a supărat?

— Bineînţeles că nu.

Fetiţa o studie gânditoare.

— Eşti sigură? Arăta cam ciudat.

Surâsul Ginei deveni mai vesel. Aici, avea dreptate.

— L-ai surprins doar, atâta tot.

Emma se ridică în capul oaselor, tot cu ursuleţul în braţe, trăgându-şi nasul pentru ultima oară.

— Atunci, cred că n-a venit aici ca să fie tăticul

nostru, nu-i aşa?

Gina îşi îmbrăţişă strâns fiica.

— Nu, iubito, nu de-asta a venit. E un vechi prieten al tatălui vostru, cum v-am spus. Îi ajut doar să-şi găsească o casă.

Pieptul Emmei se zbuciumă într-un oftat de dezamăgire.

— Aha.

Pe Gina o prevenise mama ei că, atunci când Emma avea să înceapă şcoala şi să-i audă pe ceilalţi copii vorbind despre taţii lor, urma să aibă unele probleme. Se părea că Jane avusese dreptate.

— Emma, începu ea, sperând ca în următoarele câteva secunde să-i vină o idee profundă pe care să i-o poată transmite fiicei sale.

— Cioc, cioc.

La auzul glasului lui Monk, Gina ridică privirea, recunoscătoare pentru intervenţie. Acum, urma să aibă timp pentru a chibzui pe îndelete şi a hotărî ce era cel mai bine să-i spună fiicei sale, înainte ca subiectul să fie abordat din nou.

— E o discuţie numai între fete, sau pot să intru?

Glasul lui Monk era îmbietor, în timp ce-şi vâra capul pe uşă să vadă faţa Emmei.

— Emma? o îndemnă cu blândeţe Gina.

Fetiţa ridică ochii, susţinând un moment privirea lui Monk, pentru a redeveni apoi atentă la ursuleţ.

— Poţi să intri, spuse ea încet.

Monk intră dezinvolt şi se aşeză pe cealaltă margine a patului.

— Frumos urs. Cum îl cheamă?

— Nu-i băiat, mormăi Emma.

— Cum? se aplecă Monk mai aproape, s-o audă.

Emma ridică puţin capul, evitându-i însă ochii.

— Nu e băiat. O cheamă Ursulina.

— Pot s-o văd şi eu pe Ursulina?

La asta, fetiţa îl privi, cu un aer protector citindu-se în ochii ei mari şi căprui, atât de asemănători cu ai Emmei.

— Voi avea grijă de ea, o asigură Monk.

Vizibil suspicioasă, Emma îi dădu fără tragere de inimă ursuleţul în mâini.

Monk mânuia blând animalul de plus, ca pe un nou născut. Unul dintre degetele sale lungi îi atinse nasul ca un nasture roz, examină funda destrămată de la gâtul ursuleţului, îi mângâie marginea unei urechi roase.

— Ce spui? se aplecă el, părând să-l asculte. A, scuză-mă.

Ridică privirea spre fetiţă.

— Ursulina a spus că se gâdilă, când îi mângâi urechile.

Emma îl privi neîncrezătoare.

— Ba n-a zis, protestă ea, cu un uşor surâs arcuindu-i buzele.

Monk ridică mâna dreaptă.

— Jur. Am să-ţi arăt.

Întinse mâna şi mângâie cu degetul partea dinapoi a urechii Emmei. Când fetiţa tresări, surâse.

— Vezi? Se gâdilă.

Apoi, reveni cu atenţia spre urs.

— Poftim?

Îi zâmbi Emmei.

— A mai zis şi că uneori o îmbrăţişezi aşa de strâns, că nu mai poate să respire.

Emma chicoti.

— Ce prost eşti!

— Uneori, dădu Monk din cap a încuviinţare.

Gina îi privea, observând că Monk părea să se priceapă la fetele de toate vârstele. Se vedea clar că Emma uitase de toată stânjeneala dinainte.

Acum, fiica ei îl studia cu ochi întrebători.

— Ce e? întrebă el.

— Dacă nu eşti călugăr de-adevăratelea, de ce ţi se zice Monk?

Ochii lui aruncară o privire fulgerătoare spre Gina, care însă ridică din umeri. Trebuia să se descurce singur. Gura i se răsfrânse într-un zâmbet ştrengăresc.

— Ei, dragă Emma, ăsta-i un fel de secret. Nu ştiu dacă am voie să ţi-l spun.

Apoi, se lumină la faţă.

— Ştiu! I-l pot spune Ursulinei!

Apropiindu-şi gura de urechea ursuleţului, şuşoti ceva.

— Gata. Acum, Ursulina ştie. Întreab-o pe ea, într-o zi. Poate o să-ţi spună, îi făcu el cu ochiul Emmei.

Şi îi înapoie jucăria fetiţei, care chicotea amuzată de bufoneriile lui.

Gina zâmbi.

— Frumos ai salvat situaţia, spuse ea încet.

— Bănuiam eu, răspunse Monk, cu o expresie de mulţumire. Şi să nu crezi că n-am observat cum m-ai lăsat singur în plină furtună.

— O prăjitură cu ciocolată te-ar satisface?

— Categoric, ar fi un început. Ce zici, Emma? Hai să mergem la masă, s-o terminăm, ca să primim câte o porţie din prăjitura aia despre care vorbeşte mama ta, se ridică el, întinzând mâna.

Emma o aruncă pe Ursulina pe pat, vârându-şi mânuţa firavă într-a lui. Tabloul pe care-l formau – bărbatul înalt şi lat în umeri, cu uniformă kaki, şi fetiţa măruntă în salopetă de doc şi cu bluză roz de pânză topită, ţinându-se încrezătoare de mâna lui – o făcu pe Gina să rămână un moment nemişcată. Acum, când Emma sădise ideea cu Monk pe post de tată, îşi dădea seama că avea un potenţial părintesc real. Dar nu pentru copiii ei. Nu avea perspective să fie destul de longeviv.

Monk îl asculta pe Doug cum lăuda bărbăţia echipei de fotbal european din care făcea parte, savurând entuziasmul tineresc al băiatului. îi oferi câteva ponturi bazate pe propriile lui amintiri, apoi conversaţia se abătu spre subiectele şcolare. Nedorind să se lase întrecută de fratele ei mai mare, Emma îi ţinu isonul cu povestiri din grupa ei de la grădiniţă.

— Copii, ajunge, interveni Gina. Mai potoliţi-vă şi lăsaţi-l pe Monk să termine cina. Nimeni nu primeşte desert, până n-am terminat cu toţii de mâncat.

Monk se amuză să vadă cât de repede se potoliră Emma şi Doug, atenţi la farfuria lui. Înţelese că nu era încurajat să mănânce pe îndelete. Supunându-se presiunilor tăcute pe care le simţea din partea lor, îşi goli farfuria şi puse furculiţa pe margine.

— Gata, mama, a terminat! îi arătă Doug Ginei.

— Văd şi singură, Doug, mulţumesc foarte mult.

Gina se ridică, îşi luă farfuria şi întinse mâna după a lui Monk. Copiii şi le luară pe ale lor.

— Noi trebuie să ne spălăm singuri vasele, îl informă Emma, dar tu eşti musafir, aşa că nu e nevoie.

— Nu zău?

Gina îi zâmbi.

— Ai auzit-o. Stai jos. Eşti musafir. Vin imediat cu prăjitura.

Se întoarse şi ieşi din sufragerie, cu câte o farfurie în fiecare mână. Fusta verde strâmtă îi evidenţia foarte drăguţ contururile posteriorului. La fiecare pas, despicătura plisată de la spate se desfăcea scurt, lăsând să i se întrezărească ademenitor coapsele tari. Monk îşi reaminti că era văduva celui mai bun prieten al lui.

Incapabil să stea locului, stânjenit, fiind singurul care nu făcea nimic, se ridică şi intră în bucătărie. Gina clătea farfuriile şi le punea în spălătorul de vase, în timp ce Emma culegea pe furiş glazura de pe tortul pus pe bufet,

aşteptând să fie tăiat în felii. Doug deschise gura s-o muştruluiască, iar Monk se grăbi s-o scape de dojană.

— Mă simţeam singur, dincolo, numai eu, spuse. Cu siguranţă s-o găsi ceva de făcut şi pentru mine.

Gina ridică privirea.

— De fapt, da. Ne poţi turna cafelele, îi arătă ea cu bărbia spre ceştile agăţate pe perete, în spatele cafetierei. Copii, ce-ar fi să vă duceţi voi în cameră şi să ne aşteptaţi? Venim şi noi în câteva minute.

După ce Doug şi Emma ieşiră, expresia Ginei deveni mai serioasă.

— Îţi mulţumesc că ai atâta răbdare cu ei.

Monk lăsă cafetiera jos, privind-o surprins.

— Nu am răbdare cu ei, Gina. Îmi plac. Sunt nişte copii drăguţi.

— Mă rog, indiferent ce faci, îţi sunt recunoscătoare. Singurul bărbat cu care au ocazia să discute frecvent e tatăl meu.

Ei bine, asta *era* o afirmaţie interesantă. Însemna că Gina nu defilase cu o succesiune de „unchi” prin viaţa lor. Sau, poate, era doar discretă. Monk se încruntă, nedumerit de junghiul iraţional al geloziei care-l împungea.

— Cum îţi place cafeaua? o întrebă el.

— Doar cu puţin lapte, răspunse Gina peste umăr, în timp ce se înălţa pe vârfuri să ajungă la farfuriile pentru desert, puse în dulapul de deasupra capului ei.

Monk trecu în spatele ei şi le luă cu uşurinţă. Gina se întoarse repede, cu ochii luminaţi de un zâmbet.

— Mulţu…

Graiul îi pieri când îl văzu. Stătea destul de aproape pentru a-i vedea pulsaţiile venei de la gât. Parfumul ei slab de trandafiri şi mirodenii îi ajungea la nări, inspirându-i pe neaşteptate o imagine în care îi mângâia gâtul cu nasul, pentru a-i descoperi sursa. Dintr-o jumătate de pas, ar fi ajuns destul de aproape.

Monk lăsă farfuriile pe bufet şi îşi impuse să se retragă. Răsucindu-se din nou cu faţa spre bufet, Gina smuci sertarul din dreptul ei. Scoase un cuţit şi începu să taie cu hotărâre tortul.

După ce expiră scurt, Monk se duse să deschidă frigiderul. Turnă lapte în cafeaua Ginei, puse cutia la loc şi-şi luă ceaşca să soarbă o înghiţitură, sperând ca băutura fierbinte să-i calmeze libidoul dintr-odată prea încărcat. Se rezemă de bufet, privind cum Gina termina de tăiat tortul.

Când pe farfurii ajunseră patru felii de tort, Gina îşi trecu peste limbă cuţitul neascuţit pentru prăjituri, lingându-l de crema cu care se mânjise. Halal calmare a libidoului. îi era imposibil să nu-şi imagineze ce gust o fi avut gura ei, cu aroma de ciocolată. Ca un păcat întunecos şi dulce.

Luă o sorbitură de cafea şi-şi fripse limba.

Gina ridică de pe masă două farfurii.

— Le duc pe astea copiilor şi mă întorc imediat.

— Stai. Ai ciocolată la gură.

Oprindu-se în faţa lui, ea îşi linse buzele.

— S-a şters?

Culmea era că nu încerca să fie provocatoare. Monk nu putea să reacţioneze, fără s-o sperie sau s-o jignească.

— Nu, mai ai puţină… îi atinse el cu vârful degetului buza de jos, catifelată şi moale, ştergând crema… aici.

Îşi duse degetul la limbă şi gustă ciocolata.

— Mmm, ce bună e.

Ochii ei îi urmăriră mişcarea, în timp ce buzele i se despărţeau într-o răsuflare tăcută. Apoi, gura i se crispă şi arătă cu capul spre feliile care mai rămăseseră să fie duse în cameră.

— Mai este, acolo de unde-au venit astea, spuse ea, pornind grăbită spre sufragerie.

— Mă îndoiesc, replică încet Monk, la spatele ei, înainte de a lua a doua ceaşcă de cafea, ca s-o urmeze.

După ce se aşezară cu toţii din nou, să savureze desertul, lui Doug i se trezi iarăsi curiozitatea. Monk încercă să-i răspundă la toate întrebările pe care le punea despre tatăl lui şi despre Marină, într-un limbaj pe înţelesul băiatului. Vedea clar că Emmei îi pierise interesul. Pleoapele îi cădeau de somn şi părea gata să cadă de pe scaun. Monk încercă să orienteze conversaţia spre domenii mai generale, dar cererile de informaţii ale lui Doug păreau imposibil de potolit.

— Gata, domnişorico, se pare că te-ai distrat cât te-au ţinut puterile, observă Gina, împingându-şi scaunul să se ridice, apoi o luă în braţe pe Emma, care nu se opuse decât de formă. I-am spus că în seara asta poate sta mai mult şi cred că tocmai şi-a descoperit limita rezistenţei. Zi noapte bună, iubito.

Emma făcu cu mâna, apoi îi suflă lui Monk o bezea somnoroasă, peste umărul Ginei.

— Noapte bună, Emma. Urează-i şi Ursulinei somn uşor din partea mea, îi făcu el cu ochiul, iar fetiţa zâmbi, după care îşi lăsă capul pe umărul mamei sale, în timp ce aceasta o ducea în camera ei.

— Ce-ar fi să strângem noi farfuriile astea, până o culcă mama ta pe Emma?

Monk se ridică, luând farfuria din faţa lui şi întinzând mâna după încă una.

— În regulă, acceptă Doug binevoitor, urmând exemplul lui Monk.

După ce farfuriile murdare ajunseră în spălătorul de vase.

Monk îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi se rezemă de bufet.

— Cu ce fel de avion zbori acum? îl întrebă Doug.

Monk înghiţi sorbitura de cafea pe care tocmai o luase.

— Cu un S-3 Viking.

Băiatul era atât de informat, încât Monk ştia că trebuia să fie familiarizat cu tipul de avion.

— Cu astea zboară toată escadrila.

— Şi tatăl meu zbura cu ele, nu?

— Exact.

— Aş vrea să-l fi putut vedea cum pilota, se umplură de dor ochii lui Doug. Ştii, uneori mi-e foarte dor de el.

— Mda, înţeleg, răspunse încet Monk, observând expresia nostalgică a băiatului.

— Pun pariu că m-ar fi luat să zbor cu el.

Gândindu-se la toate lucrurile pe care ar fi putut dori Buck să le facă pentru fiul lui, Monk simţi că i se frângea inima. Totuşi, exista un lucru pe care-l putea face el în locul lui Buck.

— Pot să te iau şi eu cu avionul, Doug.

Parcă neputându-şi crede urechilor, băiatul clipi din ochi.

— Chiar poţi? întrebă el, cu glasul plin de uimire.

Acum, când rostise cuvintele, Monk începu să se gândească la cele necesare, la interdicţiile peste care trebuia să treacă. Văzând cum ochii lui Doug începeau să se umple de bucurie, jură în sinea lui să nu precupeţească niciun efort.

— Mda, pot.

— Cu un S-3?

Doug tremura la un pas de entuziasm, dar era clar că dorea să ştie toate amănuntele înainte de a-şi da drumul.

— Da, cu un S-3.

— E-n regulă! îşi aruncă băiatul pumnul prin aer, zâmbind cu gura până la urechi, iar Monk izbucni în râs.

Chiar atunci, Gina intră în bucătărie şi înălţă sprâncenele spre ei.

— Ce-i cu toată agitaţia asta?

— Mama, ia ghici! se repezi Doug şi, fără a-i lăsa timp, continuă: Monk mă ia să zbor cu un S-3 Viking,

acelaşi tip de avion cu care zbura şi tata!

Ginei îi fugi sângele din obraji şi întoarse spre Monk o faţă copleşită.

— Ce-a zis că *faci*?

íăuu. Începea circul.

— I-am promis lui Doug că-l iau într-un raid, răspunse Monk cu glas calm, ridicând ceaşca să soarbă din cafea, în aşteptare.

— Nu că-i mişto, mama? începu Doug să zburde prin bucătărie, prea emoţionat ca să-şi mai stăpânească entuziasmul. Stai numai până-i spun lui Jason. Mamăă, ce-o să mă mai invidieze!

Gina nu-şi mai luase ochii de la Monk. Acum, îşi învrednici fiul cu o privire distrată.

— E târziu, Doug. Vom vorbi mâine despre asta. E timpul să te pregăteşti de culcare.

— Bine, primi el imediat; Monk reflectă că băiatul era atât de fericit încât, în acel moment, probabil că ar fi acceptat orice. Când putem merge, Monk? Mâine?

Naivitatea lui copilărească îl făcu pe Monk să surâdă.

— Mâine e puţin cam devreme. Probabil voi avea nevoie de vreo săptămână, două, pentru toate aranjamentele. Am s-o anunţ pe mama ta.

— În regulă, mulţumesc. Noapte bună.

Imediat ce Doug se îndepărtă suficient ca să nu-i mai audă, Gina îl ţintui pe Monk cu o privire furioasă. Fălcile i se încleştară şi strânse pumnii.

— Cum ai putut promite aşa ceva fără să mă consulţi mai întâi pe mine?

Monk cugetă un moment la întrebarea ei, după care îi dădu cel mai sincer răspuns care-i trecu prin minte.

— N-am putut altfel. Dacă i-ai fi văzut faţa, Gina, când spunea cât şi-ar fi dorit să zboare cu Buck, ai înţelege.

— I-am văzut faţa, fir-ar să fie, l-am ascultat oftând

de-atâtea ori încât le-am pierdut şi socoteala.

— Atunci, înseamnă că înţelegi.

— Ce să înţeleg? Că eşti dispus să pui în pericol viaţa fiului meu numai ca să te dai mare în faţa lui? Ca să te umfli în pene?

Monk lăsă ceaşca de cafea jos, cu zgomot, şi se desprinse de bufet.

— La naiba, ia stai puţin. Nu pun viaţa lui Doug în *niciun* pericol. Nu l-aş lua cu mine în avion, dacă n-aş şti că e în perfectă siguranţă. Am să decolez, zbor în cerc câteva minute şi-l aduc înapoi.

— Oricând se pot întâmpla accidente, îi aminti Gina, nedorind să consimtă.

— Voi verifica personal, cu mâinile mele, toate piesele şi componentele avionului. Şi multe dintre accidentele care au loc se întâmplă din erori de pilotaj. Eu nu fac aşa ceva, declară el sec.

În zâmbetul ei nu se zărea nici urmă de veselie.

— Iarăşi umflatul în pene despre care vorbeam. Ce-oţi fi având voi, aviatorii? Orgoliul ăsta vi se dă de la intendenţă, sau vi-l aduceţi cu voi de-acasă?

Cu preţul unui efort, Monk reuşi să-şi păstreze calmul. Nu era momentul potrivit pentru o discuţie despre suprema încredere în sine necesară pentru a pilota un avion de luptă. Credinţa în propria invincibilitate reprezenta în sine o armă deosebit de puternică.

— Nu merit comentariul ăsta, Gina.

O privi cum se lupta cu propria-i conştiinţă, văzu vinovăţia apărând şi dispărând de pe faţa ei. Privirea i se abătu dinspre a lui, iar Monk aşteptă să vadă dacă avea curaj să-i dea dreptate.

Constatând că tăcerea se prelungea, îşi răsfrânse gura cu dezgust.

— I-am dat lui Doug cuvântul meu. Dacă nu vrei să vină, tu trebuie să fii aceea care-i va spune „nu”. Nu eu.

Ochii deznădăjduiţi ai Ginei periviră într-ai lui.

— Eşti nedrept.

— Oi fi nedrept, dar asta e.

Se uită la ceas.

— Acum trebuie s-o-ntind. Sună-mă dacă găseşti o locuinţă căreia să merite să-i aruncăm o privire. Altfel, spune-i lui Doug că ţinem legătura în privinţa zborului.

Dându-şi seama că vorbea cam repezit, încercă să se mai îmbuneze.

— Îţi mulţumesc pentru cină. A fost o schimbare minunată.

Ajunsese la uşa bucătăriei, când Gina îl opri.

— Stai.

Monk se întoarse, cam nervos. Gina stătea în mijlocul încăperii, muşcându-şi buza de jos, în timp ce-şi încleşta şi-şi descleşta degetele în dreptul pieptului. îl privi lung, apoi lăsă bărbia în piept, privind cum i se frământau mâinile cu nervozitate.

— Iartă-mă, spuse ea încet.

— Pentru…?

Înălţă capul, în ochi cu o durere atât de reală încât Monk fu impresionat.

— Ai avut dreptate, Monk. Nu trebuia să spun ceea ce am spus. Dar tu nu înţelegi.

Ultimele urme ale furiei lui Monk se risipiră, înlocuite de compasiune. Se apropie de ea şi-i puse o mână pe umăr.

— Ba cred că s-ar putea să înţeleg. Ţi-e frică.

Răspunsul Ginei fu abia auzit.

— Atât de tare, încât nici nu ştiu cum mai suport.

Capitolul 3

Privirea Ginei deveni acuzatoare.

— Nu crezi că aş fi putut aranja de mult un zbor pentru Doug, dacă suportam ideea de a-l şti într-un avion? Simplul gând mă face să-mi vină rău.

Îşi apăsă stomacul cu mâinile, ca şi cum ar fi simţit suferinţa chiar în acel moment.

— Îmi pare rău, Gina. Nu mi-am dat seama că-ţi va fi atât de greu. Dar dacă te întrebam mai întâi pe tine, ai fi refuzat, nu-i aşa?

— Desigur.

— Desigur? Vorbeşti de parcă ne-am prăbuşi zilnic. La un zbor de rutină, sunt mai în siguranţă în aer decât pe pista aerodromului.

— Ştiu, ştiu. Nu sunt raţională, dar raţiunea nu ocupă locul gol de lângă mine, în pat, unde dormea Buck, şi nu poate nici să-mi apere fiul.

Tonul ei îl sfida s-o contrazică.

Îl încuiase. Toată munca de lămurire din lume nu putea schimba faptul că Buck murise cu cinci ani în urmă.

— Ce-i răspunzi lui Doug, când vorbeşte despre dorinţa lui de a zbura?

Pe faţa ei apărură dintr-odată riduri de oboseală, iar gura i se arcui într-un zâmbet trist.

— Are zece ani. La vârsta asta, băieţii încă mai pot fi distraşi uşor.

— N-o să-ţi meargă aşa la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, îşi va da seama inevitabil cât de speriată eşti. Şi de ce schimbi subiectul ori de câte ori îl abordează el.

— Ştiu.

— Aşa cum e viaţa în ziua de azi, o frică patologică de zbor te poate handicapa. Vei ajunge să le transmiţi fobia asta şi copiilor tăi.

Gina închise ochii, inspiră, apoi îl privi din nou.

— Şi pe asta o ştiu.

— Şi le-o doreşti?

Îşi strânse buzele, clătinând din cap.

— Atunci, lasă-l pe Doug să vină cu mine. Jur că voi avea grijă să fie în siguranţă.

În caz contrar, nu se îndoia că Gina l-ar fi găsit şi-n

gaură de şarpe.

Ochii ei căprui căutară o încurajare în privirea lui. Înghiţi un nod şi dădu scurt din cap.

— E-n regulă.

Monk nu-i subestimă curajul necesar pentru a-şi fi dat consimţământul. O strânse de umăr.

— Bravo, fetiţo.

La vederea cumplitei deznădejdi din ochii ei, avu un moment de remuşcare că o silise să treacă prin aşa ceva. Mâna lui îi alunecă în josul braţului, prinzând-o de cot.

— Gina…

Indiferent ce intenţiona să spună, fu întrerupt de Doug, care reveni în bucătărie cu o pijama largă pe el. Băiatul îi privi curios, iar Monk îşi lăsă mâna să cadă. După ce-l mai studie un moment, Doug se întoarse spre Gina.

— Mama, sunt gata. Vii să mă culci?

— Vine imediat, Doug. Eu tocmai plecam.

— N-ai să uiţi, nu? întrebă băiatul. Vreau să zic, să mă iei să zbor cu tine?

Monk îi aruncă Ginei o privire cu subînţeles, văzându-i îngrijorarea din ochi, apoi îi zâmbi băiatului.

— Nu, Doug. N-am să uit.

În timp ce se aşeza la volanul Jeepului, pentru a pleca înapoi spre garsonieră, Monk jură să-l ia pe Doug cu avionul imediat ce putea obţine aprobarea necesară. Cu cât îi lăsa Ginei mai puţin timp să se îngrijoreze şi să fiarbă în suc propriu, cu atât era mai bine. Oricum, numai din vina lui era nevoită să treacă prin asta.

Deşi nu era de acord cu insistenţa Ginei în sensul că singurul mod ca Doug să fie în siguranţă era acela de a rămâne la sol, nu avea căderea s-o contrazică. Nu putuse şti cât de dificil avea să-i fie, altfel în veci nu i-ar fi făcut lui Doug acea propunere. Acum, nu-i mai rămânea decât să termine lecţia cât mai repede şi cât mai puţin dureros

posibil.

Urmând instrucţiunile lui Monk, Gina coti de pe Roosevelt Boulevard pe strada care o ducea la aerodromul din North Island, cu mâinile alunecându-i pe volan, transpirate de nervozitate. Avusese neplăcuta surpriză ca Monk să dea telefon la numai două zile după ce luase cina cu ea, spre a-i spune că zborul lui Doug fusese programat pentru duminica următoare.

Nu era sigură cum se rezolvau formalităţile de acest gen, dar presupusese că urma să aibă mai mult timp pentru a se obişnui cu ideea. Încă nu era pregătită. Dar în fond, recunoştea ea cu sinceritate în sinea ei, probabil că nici n-ar fi fost vreodată. Înghiţi în sec, cu gâtlejul atât de contractat încât avea o senzaţie de sufocare.

Lângă ea, Doug se agita pe scaun, prea emoţionat ca să stea locului. Tot drumul sporovăise, prea preocupat ca să-i observe tăcerea neobişnuită.

— Uite, mama, un S-3! Crezi c-o fi al lui Monk?

Gina privi spre monstrul argintiu care staţiona la o oarecare distanţă de ei, pe pistă, şi se cutremură. Făcu un efort să-şi regăsească graiul, pentru a-i răspunde fiului ei.

— Nu ştiu, spuse ea cu voce slabă, apoi îşi drese glasul. S-ar putea.

Mirosul carburantului de turboreactor îi amintea înapoierile lui Buck. Nenumăratele ocazii când îl adusese cu maşina la asemenea aerodromuri, sau venise să-l ia acasă. Închise o clipă ochii, înfruntând vechiul chin, teama care-i strângea inima.

— Uite-l pe Monk!

Gina deschise ochii, pentru a-l vedea alergând către ei dinspre aerodrom, într-o uniformă verde-cenuşie. Când se apropie, îi distinse numele brodat deasupra buzunarului de la piept, lângă aripi, şi desluşi frunzele argintii de stejar ale comandorilor cusute pe epoleţi. Părea la largul lui în acea ţinută, umplând umerii uniformei într-un fel care lui

Buck nu-i reuşise niciodată. Amintindu-şi antecedentele lui Monk cu femeile, se întrebă cu cinism dacă nu cumva devenise aviator tocmai fiindcă arăta atât de-al naibii de bine în uniformă.

Când Monk ajunse la ei, Gina coborî geamul portierei, iar el se aplecă spre fereastră, cu mâinile rezemate pe genunchi, zâmbind.

— Salut! Eşti gata, Doug?

— Pe bune! Ăsta-i avionul cu care zburăm? arătă băiatul spre S-3.

— El e.

— Mişto!

Monk îi surâse, înainte de a întoarce capul spre Gina. Privirea lui îi studie un moment faţa. Ginei i se păru că-l vedea observând surplusul de fard pe care şi-l aplicase în acea dimineaţă, într-o încercare de a-şi ascunde paloarea tenului. Monk nu spuse nimic, ci doar se îndreptă, arătând un loc din spatele lui.

— Poţi parca maşina acolo, apoi am să vă conduc în sala de pregătire.

Imediat ce Gina opri motorul, Doug se repezi jos din maşină, dar mama lui se mişca mai încet. Monk îi deschise portiera să iasă, întinzându-i mâna. Luându-i-o, Gina se lăsă ajutată să coboare din maşină. Se întrebă dacă Monk îi simţea tremurul degetelor. Nu se putea să nu constate cât de reci erau. Mâna lui îi oferea o senzaţie minunată, contrastând printr-o căldură încurajatoare.

— Te simţi bine? o întrebă el cu glasul blând, înţelegător.

— Încerc.

— Perfect.

Îi strânse degetele, apoi le dădu drumul şi închise portiera în urma ei, ca şi cum s-ar fi temut că se putea răzgândi, încercând să plece.

— Pe-aici.

Îi conduse pe scurta distanţă până la camera de pregătire şi intrară. Încăperea semăna cu un mic foaier de teatru, bine luminat. Pe o masă de lângă perete stătea un filtru mare de cafea, căni din porţelan gros, o zaharniţă şi un bol cu frişcă. Un colţ era ocupat de un enorm automat de sucuri. Alţi doi oameni în echipamente de zbor stăteau tolăniţi pe fotolii, cu ceştile în mână.

— Ce zici de-o cafea sau o Cola? propuse Monk.

Gândul de a încerca să înghită ceva îi întorcea Ginei stomacul pe dos, dar speră ca măcar căldura ceştii să-i alunge îngheţul ce-i cuprinsese mâinile.

— O cafea, mulţumesc.

— Doug, tu ce-ai vrea?

Monk scoase câteva monede din buzunar, întinzându-i-le fiului ei.

— Ia du-te să vezi ce are de oferit aparatul ăla.

Doug se duse să studieze problema, iar Monk umplu cu cafea o ceaşcă, adăugă o linguriţă de frişcă şi i-o întinse Ginei.

— Poftim. Ai grijă, adăugă el încet. E fierbinte. După cum tremuri, rişti s-o verşi.

Gina luă ceaşca din mâna lui şi se uită să vadă dacă-l auziseră ceilalţi ocupanţi ai camerei. Doug era încă absorbit de luarea unei decizii, iar cei doi bărbaţi păreau preocupaţi de discuţia lor despre şansele Aztecilor în meciul de după-amiază. îi adresă lui Monk un zâmbet abătut.

— Se vede chiar atât de tare?

— Numai pentru cine se uită. Secretul tău e în siguranţă. Doar dacă nu cumva leşini aici, desigur, o tachină el cu blândeţe; arătă cu capul spre ceilalţi doi. Atunci, ar putea să intre la bănuieli.

— Voi încerca să nu te fac de râs. Nici pe Doug, îşi dădu ea ochii peste cap. Nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Emma unde-i?

— La părinţii mei. S-a supărat foarte tare că n-am inclus-o şi pe ea.

— Am forţat mâna ca să obţin aprobarea pentru Doug. Îmi pare rău. Mă tem că Emma e încă prea mică.

Gândul la amândoi copiii ei în acelaşi avion era de ajuns ca s-o facă să se gândească mai bine la leşinul acela.

— Monk, n-am făcut aluzie că ar trebui s-o inviţi şi pe ea.

Probabil că groaza i se citea pe faţă, căci Monk chicoti.

— Îmi recunosc greşeala. Ar fi trebuit să m-aştept. Emma mai e furioasă?

— Mama mea i-a promis că o duce la o cofetărie cu îngheţată. Când a înţeles că Doug nu vine şi el, s-a mai consolat.

— Perfect. N-aş vrea să-mi poarte pică.

Doug reveni la ei, cu Cola pe care şi-o alesese băută deja pe jumătate.

Gina făcu semn spre cutie.

— S-ar putea să regreţi cafeina asta, îl avertiză ea pe Monk. Deja e aşa de surescitat, încât numai centura de siguranţă l-a ţinut să nu sară prin acoperişul maşinii, pe drum încoace.

— Nu vom avea probleme, nu-i aşa, Doug?

Era clar că politicoasa întrebare ascundea de fapt un ordin, pe care-l înţelese chiar şi Doug.

— Nu, să trăiţi!

— Bine.

Monk se întoarse spre ceilalţi bărbaţi din cameră.

— Craig, Alan, cred că suntem gata.

Cei doi se apropiară, iar Monk îi prezentă ca fiind subofiţerul Craig Sisley şi locotenentul Alan Rogers, copilotul.

Alan Rogers zâmbi, strângându-i mâna lui Doug.

— Deci, tu eşti VIP-ul pe care-l luăm azi cu noi. Vom

avea grijă să-ţi placă zborul.

Îi surâse şi Ginei.

— Nicio grijă. îl vom aduce întreg.

Gina se întrebă cât de mult le spusese Monk oamenilor din echipaj.

Acesta îi atinse uşor fiul pe umăr.

— Doug, dacă te duci cu subofiţerul Sisley, te va echipa cu costum de zbor şi cască. Apoi, te poţi întoarce ca să te vadă şi mama ta, înainte de decolare.

— Voi purta costum de zbor? Mişto!

Încântat, Doug ieşi din camera de pregătire, cu subofiţerul Sisley.

— Există costume de zbor pe măsura lui? întrebă Gina.

— E al unei femei, dar Doug nu-şi va da seama.

Locotenentul Rogers spuse ceva despre pregătirea avionului pentru decolare şi plecă.

Gina ştia că ar fi trebuit să se mărginească la conversaţii neînsemnate, dar mintea ei părea incapabilă să descopere vreun subiect banal. Era prea ocupată să-i înfăţişeze imagini cu prăbuşiri explozive şi paraşute care nu se deschid. În infim de puţine minute, fiul ei urma să sfideze legile gravitaţiei, într-un aparat foarte asemănător cu acela care-l ucisese pe soţul ei.

— íăuu, murmură Monk, luându-i ceaşca din mâini, ca s-o pună pe masă.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea, agitată.

— Nimic, încă. Şi vreau nici să nu se întâmple.

Îi apucă ferm bărbia între degetul mare şi cel arătător, i-o ridică şi-şi coborî gura peste a ei.

Gina inhală puternic, iar parfumul *after-shave-ului*, amestecat cu mirosul masculin unic, îi umplu nările. Ochii ei se dilatară de soc şi rămase încremenită sub gura care o strivea pe a ei. Ridică palmele pe pieptul lui, cu intenţia de a-l împinge la o parte, dar când simţi muşchii ce palpitau

pe sub materialul echipamentului de zbor… n-o mai făcu.

Deşi Monk nu schiţă nicio intenţie de a intensifica sărutul, gura lui era caldă şi stăpânitoare, obligând la un răspuns. Inima Ginei începu să se zbată, cel puţin la fel de sonor ca micul sunet de protest – era un protest, nu? – care-i scăpă din piept.

Buzele lui deveniră mai blânde, iar ochii Ginei se închiseră cu pleoape tremurătoare, în timp ce ofta. Monk avea gust de cafea, de bărbat şi de ceva nou, ceva propriu numai lui, într-o combinaţie pe cât de familiară, pe atât de nouă şi fascinantă. O parte rebelă, subconştientă, a minţii ei tocmai se hotărâse să savureze neaşteptata experienţă, când Monk înălţă capul. Gina deschise ochii încet, pentru a-l vedea privind-o cu satisfacţie.

Stânjeneala îi înţepeni sira spinării.

— Ce te-a apucat? întrebă ea, cât putea de indignată.

Monk continua s-o ţină de bărbie, cu un zâmbet lipsit de remuşcare luminându-i chipul.

— Îţi dau altă temă de gândire.

La auzul cuiva care intra în cameră în spatele lui, îi dădu drumul, făcându-i cu ochiul.

— Uite, mama. Nu că arăt mişto? Hai o poză, bine?

Gina trase aer în piept, sacadat, şi se îndepărtă cu un pas de Monk, nesigură dacă picioarele îi tremurau din cauza fricii sau dintr-a sărutului. Subofiţerul Sisley revenise împreună cu Doug, iar fiul ei o privea mândru, îmbrăcat ca o versiune miniaturală a tatălui său. La vederea lui, inima aproape că i se opri în loc, şi-şi ascunse reacţia sub un zâmbet încordat.

— Arăţi ca lumea, nici vorbă. Stai doar să scot aparatul.

Îşi căută Kodak-ul în poşetă, ascunzându-şi expresia sub părul care-i cădea peste obraji, ca scuză pentru a evita câteva momente să întâlnească privirile celorlalţi. Vâltoarea de emoţii care o cuprinsese o ameţea şi trebuia

să-şi regăsească echilibrul.

Degetele ei găsiră aparatul foto şi îl scoaseră, jurând să nu-i strice lui Doug acea experienţă. Mai ales de vreme ce intenţiona să nu-l mai lase *niciodată* s-o repete. Ridică aparatul în dreptul feţei, privindu-şi băiatul prin vizor.

— Zâmbiţi, vă rog!

Apăsă pe buton şi se auzi ţăcănitul obturatorului.

— Vreau una şi cu avionul.

Doug îl privi pe Monk.

— Putem să mergem acum?

— Mhm.

— O să te uiţi cum decolăm, da, mama?

Mai degrabă şi-ar fi înfipt aşchii de bambus sub unghii.

— N-aş vrea să pierd o asemenea ocazie.

Peste capul lui Doug, Monk îi adresă un zâmbet aprobator şi un semn cu degetul mare în sus. Se simţi de-a dreptul dezgustată că o încânta atât de tare.

— Gata, băieţi, hai să-i dăm bătaie!

Monk deschise uşa, chemându-i pe toţi afară.

Parcurseră scurta distanţă până în locul unde era parcat avionul, lângă care îi aştepta locotenentul Rogers.

— Suntem gata? îl întrebă Monk.

— Pregătirea de zbor terminată, domnule comandant. Suntem gata de plecare.

— Excelent. Ne îmbarcăm imediat ce profităm de ocazia asta fotografică.

Doug se postă lângă avion, pozând pentru obiectivul foto, apoi insistă să facă o fotografie şi cu Monk. Gina se rugă să aibă puterea de a nu-l smulge de-acolo în ultimul moment, târându-l înapoi la maşină. Ca şi cum i-ar fi bănuit tendinţa, după ce Gina făcu ultima fotografie, Monk îl luă pe Doug de umeri, pentru a-l urca în avion.

— Gina, poţi sta aici în timp ce ne luăm zborul, după care du-te în camera de pregătire şi fă-te comodă.

Avea chef de glumă? Cui îi ardea să stea comod? Vorbea de parcă el şi Doug s-ar fi dus doar la un meci de fotbal. De parcă ea n-ar fi fost la un punct de a se îneca, având junghiuri în stomac şi un nod cât pumnul în gât, de frică. Doug se răsuci şi-i făcu cu mâna. Gina îl privea fix, izbită de sentimentul oribil că putea fi pentru ultima oară când îşi mai vedea fiul.

— Gina!

La auzul vocii lui Monk chemând-o, tresări şi întoarse privirea spre el. Încruntat, Monk clătină din cap, aproape imperceptibil. Subtila lui mustrare făcu ca un val de stânjeneală să-i înfierbânte obrajii. Dădu din cap, scurt, în semn că-l înţelegea, şi ridică braţul pentru a-i răspunde lui Doug la salut, sperând că se afla prea departe pentru a-i simţi nesinceritatea. Apoi, băiatul dispăru în avion.

Monk îl urmă. Cu ochii mijiţi, Gina îl putu vedea instalându-se pe locul pilotului şi punându-şi casca. Mult prea curând, turboreactoarele puternice se treziră la viaţă, mugind, iar avionul se întoarse încet, începând să ruleze spre pistă. Valul de aer cald, cu miros acrişor, al motoarelor îi înfoie părul în jurul feţei, făcându-i bluza de mătase să fluture lipită de trup.

Ferindu-şi ochii de vântul fierbinte, Gina urmări înaintarea avionului. Acesta rulă până la punctul de plecare şi se opri. Din motoare izbucni un vuiet, iar Monk mai ţinu un moment avionul pe loc, ambalând turbinele, apoi porni. Aparatul se repezi urlând înainte, spre capătul pistei, iar Gina îşi apăsă palmele peste urechi, asurzită de zgomot. În câteva secunde, Vikingul decolă, părând să se dezlipească fără efort de pe pământ.

Conştientă abia acum că îşi ţinuse respiraţia, Gina expiră uşurată. Încercă să urmărească avionul cu privirea, dar acesta deveni rapid doar un punct pe cer, după care dispăru, îndreptându-se spre mare. Gina continuă să se uite după el, dar nu-i mai rămăsese nimic de văzut, iar

gândurile sale, fără niciun subiect care să le mai distragă, reveniră la sărutul pe care i-l dăruise Monk chiar înaintea plecării.

Îşi apăsă buzele cu vârfurile degetelor, lăsându-se în voia amintirii. De la moartea lui Buck, mai fusese sărutată – sărutări caste, frăţeşti, sărutări prietenoase din categoria îţimulţumesc-pentru-seara-plăcută şi, ocazional, sărutări senzuale, însoţite de un exces de mâini pe trup. Sărutul lui Monk fusese cu totul altfel.

Fusese… minunat. Acum o putea recunoaşte. Fusese un sărut stăpânitor, dar deloc tiranic. În loc de a ameninţa că mai urmau şi altele, sărutul o invitase pe ea să le ofere. Fusese cald, numai cu o promisiune de fierbinţeală senzuală. Deşi Gina nu se îndoia că dedesubt se ascundea dogoarea. Un moment, se întrebă ce senzaţie ar fi avut stârnind acea arşiţă, abandonându-se în seama ei. La acest gând, simţi o reacţie rapidă, neaşteptată, pur fizică.

Zări pe o masă laterală un teanc de reviste şi se apropie să le răsfoiască. Excepţie făcând un număr vechi din *Time*, toate erau pe teme sportive şi garantau s-o omoare cu plictiseala, în cel mai bun caz. Luă resemnată exemplarul din *Time* şi se aşeză pe unul dintre scaunele tapiţate cu vinilin.

Peste o jumătate de oră, aruncă revista deoparte, nerăbdătoare, şi se ridică să-şi toarne o cafea proaspătă, mai mult pentru a avea o ocupaţie, decât din dorinţa de a o bea. La jumătatea drumului spre cafetieră, i se păru că auzea sunet de motoare. Ieşi grăbită, scrutând cerul cu privirea. Zgomotul răsuna mai tare, dar Gina nu-şi putea da seama din ce direcţie venea. Se învârti în cerc, cu ochii îndureraţi de strălucirea albastră a cerului, şi văzu Vikingul coborând cu viteză.

Încremeni, cu respiraţia tăiată, dar aparatul ateriză atât de lin, încât n-ar fi putut spune precis în ce moment atinse solul. Zbura prin aer ca un glonţ, iar în clipa

următoare rula liniştit spre ea. Gina închise ochii cu recunoştinţă, lăsându-se în voia unei respiraţii adânci. Se întorseseră.

Avionul încetini, dirijat de un om de la sol, opri motoarele şi, peste câteva momente, Monk coborî scara, urmat îndeaproape de Doug. Ajuns jos, băiatul o luă la fugă scoţându-şi casca în timp ce se apropia în goană de mama lui.

— Mama, mama, ai văzut? Ai văzut cum am decolat? Să fi văzut ce mici arătau toate celelalte! Am putut să văd casa noastră, şi pe-a lui bunica şi bunicul, şi şcoală, şi toate. A fost aşa de mişto!

Gina râse, încântată de entuziasmul lui, în euforia uşurării că se întorsese cu bine.

— Nu ţi-a fost frică?

— Frică, mie? Aiurea!

Monk veni agale în urma lui, ţinându-şi relaxat casca într-o mână, în timp ce cu cealaltă îşi răsfira părul.

— Dar tu, mămico? o tachină el. Ţie ţi-a fost frică?

Privirea i se îndreptă alene spre gura ei, cu o luminiţă răutăcioasă jucându-i în ochi, ca şi cum ar fi ştiut în ce direcţie i-o luaseră gândurile.

Gina simţi că i se înfierbântau obrajii şi-şi blestemă în sinea ei tenul de roşcovană. Doug se uită de la unul la altul, nedumerit.

— De ce să-i fi fost frică?

— Riscurile meseriei de mamă. Trebuie să-i fie, indiferent dacă are motive sau nu.

— Ce tâmpenie!

Monk o privi, cu o sprânceană arcuită.

— Gura copiilor adevăr grăieşte, murmură el.

Apoi, ridicând glasul, îi spuse lui Doug să se ducă înăuntru şi să se schimbe, pentru a-i da apoi costumul şi casca subofiţerului Sisley.

— Vreau să vorbesc un minut cu mama ta.

După ce Doug plecă, Monk se întoarse spre ea.

— Te simţi bine?

Gina zâmbi.

— Acum, da.

O umbră de îngrijorare întunecă ochii lui Monk.

— Am scurtat zborul cât am putut, asigurându-i totuşi lui Doug o plimbare onorabilă.

— Ştiu. Şi-ţi mulţumesc, îţi sunt foarte recunoscătoare.

— Îmi tot imaginam cum stăteai aici, rozându-ţi unghiile până-n carne. Nu m-a lăsat conştiinţa să-ţi mai prelungesc agonia.

Gina era prea jenată ca să recunoască faptul că, într-o mare parte a timpului, gândurile ei nu avuseseră nicio legătură cu siguranţa lui Doug. Privi lung gura lui Monk, amintindu-şi cum o simţise lipită de a ei. Categoric, era un bărbat care ştia ce face.

— Solul către Gina, recepţie.

Clipi din ochi, pentru a-l vedea privind-o întrebător.

— Scuză-mă, râse ea încurcată. Am avut o dimineaţă grea. Cred că e o reacţie întârziată.

Monk zâmbi.

— Voi fi gentleman şi-am să mă abţin de a te întreba la ce anume.

Când ea nu comentă, Monk râse şi o conduse spre camera de pregătire.

Capitolul 4

— Cred că am ceva ce-o să-ţi placă.

Pumnul lui Monk se strânse într-un reflex rapid pe receptorul telefonului. Cuvintele Ginei îi declanşară în minte o serie fulgerătoare de imagini erotice, înainte de a-şi putea disciplina gândurile pe direcţii mai adecvate.

De când o sărutase la aeroport, îi era greu s-o mai consemneze în compartimentul creierului său rezervat femeilor inaccesibile – camarade de arme, prietene bune şi

neveste ale altora. Nu se aşteptase ca sărutul să-i placă atât de mult, nu prevăzuse ca gura Ginei să aibă un gust atât de delicios, nici că urma s-o dorească în continuare atât de mult. Îşi tot amintea momentul când ea îi răspunsese, când buzele i se frăgeziseră, iar Gina se relaxase faţă de el. Nu putea să nu se întrebe ce s-ar fi putut întâmpla dacă se aflau în altă parte – undeva într-un loc liniştit, întunecos şi discret.

Problema era că, de fiecare dată când se gândea la Gina în acest fel, simţea o mâncărime între omoplaţi, ca şi cum Buck ar fi stat în spatele lui, luându-l în cătare. Buck fusese cel mai bun prieten al său, iar Monk nu putea scăpa de sentimentul că, poftind la Gina, trăda într-un fel prietenia lor.

— Monk? Am picat într-un moment prost? Pot să mai revin.

Ridică privirea spre cei doi oameni care stăteau aşezaţi în faţa biroului, aşteptându-l să reia discuţia întreruptă. Îşi drese glasul.

— Nu, e-n regulă. Ce-ai găsit?

— Aş prefera să nu intru în amănunte. Nu vreau să-ţi formezi idei preconcepute.

Apoi, vocea ei dobândi o tonalitate îmbietoare.

— Dă-mi voie să-ţi fac o surpriză. Te rog.

Monk închise ochii, strângând mai tare receptorul în mână.

— Bine. Unde şi când?

— Treci pe la birou, după serviciu. La cinci?

— Perfect. Voi veni.

Închise telefonul, în timp ce încerca să-şi amintească despre ce discutau când îi întrerupsese telefonul Ginei.

* * *

În loc de a coti spre podul care i-ar fi dus la San Diego, Gina se îndreptă către un cartier rezidenţial al orăşelului Coronado.

— Aici? înălţă Monk sprâncenele, surprins. Nu credeam că în Coronado mai există complexe de vile noi despre care să nu ştiu.

Gina îi adresă un zâmbet dezarmant.

— Ăsta nu e nou.

Parcă aşteptându-se ca el să obiecteze, se grăbi să continue:

— Am observat că niciuna dintre casele mai noi la care ne-am uitat nu părea să te impresioneze. E doar un experiment. Faptul că îi arunci o privire nu te obligă la nimic.

Monk se încruntă, nemulţumit că-şi pierdea de pomană o seară.

— Mă rog…

Aruncându-i o privire, Gina zâmbi, părând amuzantă de nemulţumirea lui.

— O să-ţi placă. Relaxează-te numai, şi ai încredere în mine.

Monk râse, cu buna dispoziţie revenindu-i dintr-odată.

— Asta n-ar trebui să fie replica mea?

— Te rog, gemu Gina, promite-mi că n-ai să-mi vii niciodată cu texte prăfuite ca „ai încredere”.

El îi zâmbi cu neruşinare.

— Niciodată n-am fost nevoit.

Gina îşi dădu ochii peste cap, înainte de a-i arunca o privire dezgustată.

— Cred că e mai bine să încheiem conversaţia asta, înainte de a fi nevoită să te rănesc în numele femeilor de pretutindeni.

Zâmbetul lui deveni şi mai larg, în timp ce arăta cu capul înainte.

— Fii atentă cum conduci, altfel vei ajunge să mă răneşti oricum.

Revenind cu atenţia la drum, Gina frână brusc pentru

a evita o coliziune cu maşina din faţa lor, care staţiona în dreptul unui semn de oprire la intersecţie. Gura i se crispă.

— Uite ce era să fac, din cauza ta.

— Dintr-a mea? Nu fac decât să stau cuminte lângă tine. Am eu vreo vină dacă te laşi distrasă uşor? surâse Monk, nefiresc de încântat de acest lucru.

După alte câteva intersecţii, Gina intră pe aleea circulară a unei clădiri mari, în stil spaniol, care nu putea fi numită altfel decât conac. Ferestrele şi masiva uşă dublă de la intrare erau înconjurate de ornamentaţii complicate, iar la etaj, în dreptul câtorva glasvanduri, ieşeau în evidenţă balcoane cu balustrade de feronerie. De pe un balcon se revărsau flori de geraniu, pe când un altul conţinea destule ghivece cu plante ca să poată fi numit grădină. O fântână arteziană clipocea liniştit în mijlocul gazonului circular pe care-l înconjura aleea.

Monk fluieră uşor.

— Frumos, dar nu prea intră în gama mea de preţuri.

— De fapt, nici nu e vorba de asta. E fosta proprietate Griswold. Moştenitorii au vândut-o acum vreo douăzeci de ani unui antreprenor, care a împărţit-o în apartamente. O treabă bine făcută. După cum vezi, antreprenorul a reuşit să menţină integritatea exteriorului. În casă sunt zece apartamente şi nu se scot la vânzare prea des. Cel pe care vreau să ţi-l arăt încă nici n-a ieşit pe piaţă.

— Atunci, de ce-l vizităm?

— Fiind localnică, aud multe zvonuri. Proprietarii sunt în curs de divorţ. Soţia s-a şi mutat. Soţul i-a spus şefului meu că va fi nevoit să vândă casa. Nevastă-sa vrea un partaj jumijuma. Oricum, omul ar fi încântat să evite toate hărţuielile birocratice cu actele, aşa că probabil ai şanse să obţii un preţ bun.

Monk studie clădirea, ale cărei stucaturi vechi erau aurite cald de soarele după-amiezii.

— Ai dreptate, nu la aşa ceva mă gândeam, dar arată splendid.

Nu schiţă nicio mişcare de a coborî din maşină, încercând să reconcilieze conacul din faţa lui cu imaginea pe care şi-o formase, a unei construcţii contemporane în linii simple, cu amenajările moderne cu tot.

— În spate e o piscină, şi un jacuzzi, îl ispiti Gina.

— Ce naiba, nu păţesc nimic dacă arunc o privire.

Monk deschise portiera şi coborî din maşină.

Ajunsă la uşă, Gina consultă o hârtie din mapă şi formă un număr pe tastatura cu cifre de sub sonerie. Când auzi încuietoarea deschizându-se cu un ţăcănit, Monk întinse mâna pe lângă ea şi deschise uşa. Intrară în antreu, unde Gina scoase un murmur de admiraţie. Pardoseala cu dale vechi lucea într-o nuanţă de castaniu intens, sub un covor oriental bordo cu bleumarin în degradeuri. Lumina unei lustre de alamă lustruită se lua la întrecere cu o rază de soare care cădea oblic peste o masă lungă, evidenţiind florile dispuse în aranjamente multicolore.

— Ce mai hol, comentă Monk. Parc-ar fi mai degrabă o casă particulară. O casă particulară luxoasă.

— E întreţinut de asociaţia locatarilor.

— Care e tariful?

Cifra pe care i-o spuse Gina nu era atât de mare pe cât se aşteptase el, având în vedere cât de elegant întreţinute păreau să fie toate. Gina îl chemă spre scara largă, mărginită pe ambele laturi cu balustrade complicate de fier forjat.

— Apartamentul e în colţul din stânga, sus.

Urcară treptele şi străbătură un culoar lat, cu paşii amortizaţi de mocheta groasă, deschisă la culoare. Gina scoase o cheie din poşeta şi descuie uşa apartamentului 203. Când trecură pragul, scoase o exclamaţie uşoară de plăcere.

Deşi se vedea clar că actualul locatar era în curs de

mutare, lăzile şi dezordinea nu puteau ascunde frumuseţea apartamentului. Soarele strălucea auriu prin perdelele străvezii de la fereastră şi glasvand, reflectându-se în podelele din lemn se esenţă tare, aurii ca mierea. Tavanul înalt îi conferea livingului un aspect spaţios, neobişnuit într-un apartament. Şemineul de marmură, deşi rece pe moment, ar fi alungat cu succes frigul serilor de iarnă.

Monk se apropie de glasvand şi dădu perdeaua la o parte. Balconul de afară îl îmbia să iasă şi-i era uşor să-şi imagineze cum ar fi savurat acolo un pahar cu băutură, la sfârşitul zilei de lucru, admirând apusul soarelui. Gina i se alătură, zâmbind.

— Are nevoie de geranii.

— Hai să nu începem decoraţiunile încă. N-am văzut şi restul casei.

Lăsă perdeaua la loc şi porni spre bucătărie, ocolind pe lângă o stivă de cutii pe jumătate pline.

La prima vedere, bucătăria părea la fel de veche ca şi clădirea, dar Monk văzu, cercetând-o mai atent, că nu era decât o iluzie provocată. Se găsea acolo tot ce i-ar fi putut fi necesar, şi chiar mai mult decât atât. După ce examină cuptorul cu microunde şi aparatul de făcut gheaţă de pe frigider, cele mai importante dotări ale unei bucătării, din punctul lui de vedere, trecu mai departe, să vadă dormitoarele şi băile.

Primul dormitor avea o mărime rezonabilă şi, pe moment, arăta ca o scenă principală pentru împărţirea lucrurilor. Obiectele fuseseră divizate în grămezi clare, ale lui şi ale ei. Monk se opri în cameră doar atâta cât să se asigure că avea debara, apoi intră în baia de vizavi.

Pardoseala era din dale de marmură într-o culoare nisipie caldă, iar baia conţinea atât cadă, cât şi duş. Mai mult decât adecvată. Gina îl urmă dintr-o cameră în alta, dar Monk se bucură că nu spunea nimic. Era absolut capabil să observe calităţile unei locuinţe fără a fi nevoie

ca agentul imobiliar înverşunat să-i indice mărimea debaralelor sau plăcile de granit veritabil din bucătărie.

Dormitorul principal îl făcu să se oprească. Era minunat. La fel ca livingul, avea vedere spre apus, iar ultimele raze ale soarelui intrau prin uşile cu geam care dădeau spre alt balcon.

— Ce efect superb, comentă Gina, în spatele lui.

Monk se întoarse să-i dea dreptate, dar încremeni la vederea soarelui strălucind în părul ei. Un moment îşi închipui că, dacă îşi trecea degetele prin el, vâlvătaia roşie ca jarul i le-ar fi ars.

— Da, într-adevăr, încuviinţă, cu o mică întârziere.

Privirea sa cutreieră camera, pentru a poposi asupra patului pliant din mijloc.

— Probabil că ei i-a revenit patul conjugal, comentă el sec.

— Sau poate sau şi debarasat de el. Cred că ar fi un obiect trist de păstrat, dispăru zâmbetul Ginei, în timp ce privea patul pliant.

Monk se întrebă dacă Gina păstrase patul în care dormise împreună cu Buck, dar nu putu găsi un mijloc de a o întreba cu tact. Şi nu era treaba lui. Totuşi, nu-şi putu alunga din minte neaşteptata imagine a Ginei întinsă languros pe un pat, în camera unde se aflau, cu soarele aurindu-i pielea şi învăpăindu-i părul. Simţind mâncărimea familiară dintre omoplaţi, îşi mişcă umerii, stingherit. Nu avea nevoie să-i amintească nimeni şi nimic că iar i se abătuseră gândurile în zona interzisă.

Stânjenit de ideea că lua o decizie atât de importantă ca aceea, din punct de vedere financiar, bazându-se pe o stare emotivă, Monk se pomeni căutând cusururi, detalii de construcţie stângace, colţuri care s-ar fi putut tăia la montarea instalaţiilor electrice sau sanitare. Se linişti, negăsind niciunul.

Elementul determinant fu jacuzzi-ul supragabaritic

din baia mare. După ce stătea toată ziua înghesuit în carlingă, mai plăcut decât să se întindă în cada încăpătoare, lăsând jeturile de apă să-i maseze muşchii obosiţi, nu putea fi decât să împartă această plăcere cu încă cineva.

Ridică ochii dinspre cadă, pentru a o vedea că şi Gina o privea. Când îl surprinse uitându-se la ea, obrajii i se îmbujorară delicat ca două piersici şi trecu pe lângă el, mormăind ceva despre încă o examinare a bucătăriei. Monk privi după ea, cu sprâncenele arcuite de surprindere, înainte de a o urma, mai încet.

O găsi consultându-şi mapa, pe bufetul din bucătărie. Gina o închise cu vioiciune profesională şi îi adresă un zâmbet subţire.

— Ai văzut destul? Mergem să ne uităm şi la piscină?

Sprâncenele lui Monk se îmbinară, ca reacţie la tonul ei exagerat de vesel, privind-o prudent.

— Bine. Să mergem.

Piscina stătea cuibărită între palmieri luxurianţi, cu marginea de dale spaniole asortându-se cu stilul clădirii. Curtea comună era împărţită în zone mai mici, intime, printr-un aranjament abil de jardiniere mari, din care debordau plante diverse. Odată cu asfinţitul, erau scăldate în lumini subtile. Monk nu avea nevoie şi de atracţia suplimentară a piscinei – hotărârea lui era luată încă dinainte de a fi ieşit din casă – dar nu strica cu nimic.

Îşi propti mâinile în şolduri, scrutând pentru ultima oară zona piscinei.

— Emma şi Doug au nevoie de tine chiar acum?

Gina îl privi surprinsă.

— Nu e nicio problemă. În seara asta iau cina la părinţii mei.

— Bine. Atunci, hai înapoi la birou, să discutăm despre bani.

— Am ştiut eu! Ştiam c-o să-ţi placă locuinţa asta.

Monk zâmbi, bucuros să vadă că Gina se destinsese din nou.

— În regulă, zi „ţi-am spus eu” şi hai să terminăm odată.

* * *

Gina descuie uşa agenţiei şi intră înaintea lui Monk, aprinzând din mers luminile. Şeful ei plecase mai devreme şi închisese sediul în urma lui.

— Îmi pare său că nu am să-ţi ofer o cafea. Filtrul a fost golit şi spălat. Totuşi, în fund e un automat de Cola.

— Nu-ţi face griji, n-am nevoie de nimic.

— Atunci, să ne apucăm de treabă, îi făcu ea semn să i se alăture, în despărţitura cu biroul ei. În timp ce se îndrepta spre scaun, încercă să-şi stăpânească o strâmbătură, când degetele amorţite de la picioare protestară în escarpenii negri eleganţi unde şi le înghesuise. Cum puteau fi nişte pantofi atât de scumpi aşa de incomozi? Se instală pe scaun, iar Monk se aşeză pe cel din faţa biroului.

— Ar mai fi doar un lucru, înainte de a începe să lucrăm la o ofertă, spuse el.

Gina înălţă capul de deasupra sertarului din care scotea formularele necesare, încruntându-se.

— Ce anume?

— Descalţă-te.

Păli la faţă.

— Poftim?

— Cât timp ai umblat azi cu pantofii ăştia?

— Probabil nu atât de mult cât am senzaţia.

— Suficient ca să fii silită să faci mutre când trebuie să păşeşti cu ei. Scoate-ţi-i. Nu e nevoie să-i porţi numai pentru mine. Sunt impresionat deja şi-ţi promit să nu fiu condescendent.

— Păi…

— Parcă ţi-aş fi spus să te dezbraci. Haide, nu mai e

nimeni de faţă.

La naiba, de ce trebuia să se exprime aşa? Abia reuşise să uite momentul acela îngrozitor din baie, când fusese sigură că Monk îi putea citi gândurile, văzând imaginea pe care o plăsmuise cu ei doi în cada aceea păcătos de încăpătoare.

— Bine, bine, spuse ea şi-şi aruncă chinuitorii escarpeni, nelăsându-i timp să mai facă mult caz pe tema lor. împotriva propriei voinţe, relaxarea instantanee a picioarelor îi smulse un oftat de uşurare.

Monk se ridică în picioare, iar Gina îl privi surprinsă, întrebându-se ce voia să facă. Îşi trase scaunul pe după birou, până în aceeaşi parte cu al ei, apoi se aşeza la loc şi-şi bătu coapsa cu palma.

— Dă picioru-ncoa.

— Poftim?

Întinzându-se, Monk îi răsuci scaunul rotativ spre el, apoi se aplecă şi-i ridică un picior în poală.

Gina scoase o exclamaţie de surprindere, încercând să şi-l smulgă înapoi, după care îşi dădu seama că această mişcare îi făcea fusta scurtă, în carouri negre cu alb, să se ridice şi mai sus decât ajunsese deja. îi apucă tivul şi îl trase în jos.

— Monk, dă-mi piciorul înapoi.

O mână puternică îi apucă glezna înfăşurată în nylon, ţinând-o strâns.

— În cinci minute.

Cu cealaltă mână, începu s-o maseze, apăsând puternic cu degetul mare în scobitura tălpii, ceea ce o moleşi complet.

— O, ce senzaţie minunată.

Monk dădu din cap.

— E şi cazul, altfel ar însemna că mi-am pierdut îndemânarea.

Degetul său mare urcă în lungul labei piciorului,

frecând uşor punctele dureroase şi risipind încordarea.

Gina închise ochii, înăbuşindu-şi un geamăt de voluptate. După cinci minute, Monk îi puse piciorul la loc pe podea şi îl ridică pe celălalt, fără un singur murmur de protest din partea ei. Capul Ginei se lăsă pe spătarul scaunului, în timp ce Monk îi strângea între degete partea dinapoi a călcâiului. Avea nişte mâini fabuloase. Ceea ce făcea cu piciorul ei era destul de plăcut ca să se poată numi preludiu erotic.

Ochii i se deschiseră fulgerător şi se îndreptă brusc.

— Ajunge, Monk. Îţi mulţumesc.

Îşi smuci piciorul din poala lui, proptindu-şi-l ferm pe jos, unde-i era locul. Fără a-i lua în seamă privirea întrebătoare, îşi luă pixul.

— Deci, declară Gina, pe un ton despre care spera că suna mai profesional decât se simţea ea, avem de întocmit o ofertă.

Peste o jumătate de oră puseseră la punct toate detaliile şi aveau oferta gata de a fi prezentată vânzătorului. Era o tranzacţie cinstită, deşi probabil că proprietarul avea să negocieze, fie şi numai de formă. Gina şi Monk erau pregătiţi pentru aşa ceva.

Monk se rezemă de spătar, întinzându-se.

— Bună treabă, Gina. Acum ce facem?

— Acum, îi voi prezenta oferta vânzătorului.

Luă telefonul, căută numărul în mapă şi îl formă. Zâmbind, ridică spre Monk două degete încrucişate. Când la celălalt capăt al firului i se răspunse în sfârşit, nu auzi decât un mesaj înregistrat pe robot. Dezamăgită, lăsă numerele de telefon de-acasă, de la birou şi cel de pager, cerându-i proprietarului s-o caute.

— Se pare că va trece un timp până vom şti ceva clar, îi spuse ea lui Monk. Te anunţ imediat ce aflu. S-ar putea să fie abia mâine.

— Sună-mă la serviciu. Ai numărul. Dacă nu mă

găseşti, lasă-mi un mesaj.

— Îţi telefonez imediat ce aflu ceva, îl asigură ea.

— Atunci, aici suntem gata?

Gina se ridică, introducându-şi cu regret picioarele în pantofi.

— Da, am terminat.

— La ce oră trebuie să iei copiii?

Se uită la ceas.

— Peste o oră.

— Pot să te tratez cu o cină rapidă, ca să sărbătorim?

— E puţin cam devreme pentru o sărbătorire, îl preveni ea. Încă nu eşti proprietarul casei.

— Atunci, n-o vom numi sărbătorire. Oricum, pot să-ţi fac cinste cu o masă? A fost o zi grea. N-am chef să pârlesc nimic în cuptorul cu microunde. Am poftă de mâncare adevărată.

Gina plănuise să se ducă acasă şi să mănânce resturile pe care le găsea prin frigider. îi era destul de uşor să se decidă dacă să-şi pună planul în aplicare, sau să ia cina cu Monk.

— De fapt, mi-ar face plăcere să mă duc la un restaurant şi să mă destind, înainte de a trebui să iau copiii. Îţi mulţumesc.

— Excelent. Va trebui să alegi tu localul. Eu încă n-am avut timp să descopăr restaurantele bune.

— Este unul drăguţ, puţin mai încolo. Specialitatea casei e cotletul la grătar. Cum ţi se pare?

— Ca o mănuşă.

Restaurantul era destul de aglomerat pentru o seară din timpul săptămânii, cu salonul barului plin de oameni ce păreau să aştepte eliberarea câte unei mese. Şefa de sală o salută pe Gina, părând s-o cunoască bine, şi îi aruncă o privire interesată lui Monk.

— Nu cred că l-am mai văzut aici pe prietenul tău, Gina.

Gina oftă în sinea ei. Intenţionase să-l protejeze pe Monk.

Reputaţia de curtezană a Brendei era întemeiată.

— Monk, fă cunoştinţă cu Brenda Gorsuch. Am fost colege de liceu. Brenda, el e Monk Jamieson. A fost detaşat recent în North Island, ca să preia comanda Escadrilei VS-41. îl ajut să-şi găsească o casă.

Monk zâmbi dezinvolt şi strânse mâna frumos manichiurată a Brendei.

— Încântat de cunoştinţă, Brenda.

— Asemenea. Bine ai venit în Coronado, Monk. Pariez că ai o poveste interesantă. Aş fi foarte curioasă s-o aud. Şi te-aş putea plimba prin San Diego. Ştii, ca să te-ajut să cunoşti oraşul.

Se întrerupse, într-o tăcere plină de subînţelesuri, iar Gina, neobservată de ea, îşi dădu ochii peste cap.

— Nu mă îndoiesc, replică Monk, făcând încet cu ochiul.

— Sunt în cartea de telefon. Sună-mă când poţi şi vom vedea ce putem face.

Îl privi cu şiretenie prin lentilele sale de contact violete, iar Gina observă răutăcioasă că, în semiobscuritatea restaurantului, efectul se pierdea.

Monk zâmbi complice, rămânând cu mâna într-a Brendei un moment mai mult decât cerea buna cuviinţă, înainte de a şi-o extrage cu dibăcie.

— S-ar putea să-ţi primesc oferta. Îţi mulţumesc. Totuşi, acum ai putea face pentru mine ceva ce-ar însemna mult, adăugă el, cu o promisiune insinuantă în ochi.

— Orice, răspunse Brenda.

Gina îşi stăpâni un pufnet deloc potrivit pentru o doamnă. De ce crezuse că Monk avea nevoie de protecţie?

— Sunt aproape lihnit, continuă el, iar mâncarea de-aici are o aromă prea delicioasă ca să fie adevărată. Crezi că ne-ai putea găsi o masă?

— Desigur, se repezi Brenda, înhăţând două liste de bucate de pe masa şefului de sală. Poftiţi pe-aici.

O luă înaintea lor, iar Gina observă cu oarecare nemulţumire că privirea lui Monk se agăţase de balansul exagerat al soldurilor Brendei.

După ce se aşezară, Brenda puse în faţa fiecăruia câte o listă, rezemându-şi un moment mâna pe umărul lui Monk, în timp ce se apleca să-i arate specialităţile.

— Poftă bună.

Monk îi aruncă surâsul său cuceritor pe care Gina şi-l amintea din Pensacola.

— Mulţumesc.

Măsură scurt cu privirea silueta opulentă a Brendei, înainte de a reveni spre ochii ei.

— Nu mă îndoiesc că voi avea.

Brenda se îndepărtă cu mişcări unduitoare, iar Gina îşi deschise brutal lista.

— A fost dezgustător.

Privind-o peste masă, Monk ridică din umeri.

— Era drăguţă, nimic mai mult.

— Hai, te rog, ridică ea ochii spre tavan. La tine mă refeream, nu la ea.

— La mine? Ce-am făcut? întrebă el, cu cea mai nevinovată expresie.

Cum Gina nu răspunse nimic, aruncându-i doar o privire acră, chipul i se lumină într-un zâmbet de băiat ştrengar.

— Am obţinut o masă, nu?

— N-ai pic de ruşine, clătină ea din cap.

Zâmbetul se lăţi şi mai mult.

— Pledez vinovat.

Îi comunicară ospătarului comenzile, Monk cerând cel mai mare platou cu cotlet pe care-l servea restaurantul, iar Gina o variantă mai modestă a aceleiaşi delicatese. Când chelnerul îi întrebă ce voiau să bea, Gina comandă

un pahar de vin, dar Monk nu vru decât ceai de la gheaţă. Ospătarul le aduse repede băuturile, promiţând să vină şi cu mâncarea în cel mai scurt timp.

Gina privi curioasă ceaiul lui Monk.

— Credeam că vei cere un Coors.

— Mâine trebuie să decolez cu noaptea-n cap. Nu-mi place să beau seara, când a doua zi zbor.

— Foarte înţelept, nu mă îndoiesc.

— M-a ţinut în viaţă până acum.

Cu o tresărire, Gina simţi că i se scurgea sângele din obraji.

Mâna lui Monk se repezi peste masă, prinzând-o pe a ei.

— Dumnezeule, Gina, iartă-mă! A vorbit gura fără mine. Scuză-mă că am fost atât de mojic.

Gina coborî privirea spre masă, unde mâna lui Monk o ţinea pe a ei, apoi o ridică din nou spre ochii lui albaştri, îngrijoraţi. Trase adânc aer în piept, alungând efectele involuntarei reacţii.

— E-n regulă.

Nu părea convins, iar Gina reuşi să zâmbească vag.

— Serios, Monk. Am exagerat. Nu-ţi face griji pentru asta.

Degetul lui mare îi mângâie mâna, în timp ce o privea cu o cută mică între sprâncene. În cele din urmă, păru convins că-i spunea adevărul, aşa că-i strânse scurt mâna şi i-o eliberă încet. Degetele lui fuseseră calde, puternice şi încurajatoare, iar când şi le retrase, Gina simţi o undă de regret.

Monk îşi luă ceaiul şi se rezemă de peretele separeului, pentru a bea cu sete, înainte de a pune paharul la loc pe masă.

— Şi, ce mai fac copiii? Ceva efecte negative de pe urma raidului lui Doug cu avionul?

— Niciunul, cum ştii foarte bine. De-atunci, aproape

numai despre asta vorbeşte, zâmbi ea amintindu-şi, în timp ce lua o sorbitură de vin. Ştiu că a fost nevoie efectiv de o Lege a Congresului ca să obţii aprobarea. Mă tem că, la vremea respectivă, nu m-am arătat suficient de recunoscătoare. Încă nu ţi-am mulţumit.

— Ba da. Ieri am primit scrisorica lui Doug. Nu cred c-a redactat-o fără câteva indicaţii din partea ta.

Gina zâmbi vinovată.

— Aş dori să pot spune că a gândit-o singur pe toată, dar cinstea mă obligă să recunosc că n-a fost tocmai aşa.

— Lasă-i câtva timp. Are doar zece ani. îi creşti excelent, pe el şi Emma. Buck ar fi foarte mândru.

Îngrijorarea care, în ultima vreme, nu-i mai dădea pace, reveni.

— Mă întreb…

— Asta ce-ar vrea să însemne? se încruntă Monk.

— Mama mea avea dreptate. Copiii au nevoie de un tată. Acum, cu Doug mă descurc, deşi în unele momente am senzaţia că reuşesc abia la limită, dar ce se va întâmpla când o să fie adolescent? Şi ai văzut deja cum îl măsoară Emma pe fiecare bărbat nou apărut în viaţa mea, în căutarea semnelor paterne.

Coborî ochii spre paharul cu vin, învârtindu-l între degete, în timp ce se frământa cu această problemă.

— Cred că te îngrijorezi prematur.

La încercarea ineficientă a lui Monk de a o încuraja, Gina ridică privirea.

— Vezi? Până şi tu crezi că vor apărea probleme. Reţine că ai spus „prematur”, nu „inutil”.

Monk îi expedie comentariul cu un gest.

— Vorba vine, Gina. Nu te lega la cap fără să te doară. Ai nişte copii extraordinari.

— Dar pentru câtă vreme încă? Nu, trebuie să fac ceva cât mai curând.

— Cam la ce te gândeşti? se încruntă el.

Gina îşi îndreptă umerii, privind în faţă neplăcutul adevăr.

— Trebuie să mă mărit.

Capitolul 5

Monk se încruntă şi mai tare.

— Ai în vedere pe cineva?

— Nu, nu tocmai, se strâmbă Gina, apoi oftă adânc. Sau, mă rog, cred că da, recunoscu ea, cu o vizibilă lipsă de entuziasm.

Sprâncenele lui Monk se arcuiră, iar gura i se răsfrânse într-o expresie acră.

— Da, aşa crezi? Nu pare chiar o potriveală de vis.

— De fapt, Robert e un om foarte drăguţ.

Monk râse dispreţuitor, ca un mormăit.

— Dacă o femeie ar vorbi cu atâta extaz despre mine, m-aş împuşca, declară el, ridicând ceaşca să bea o gură de ceai.

— Nu e vina lui Robert că nu poate fi mai interesant, răspunse Gina, părând să vorbească mai mult singură decât cu Monk, în timp ce privea cercurile pe care le lăsa fundul paharului cu vin pe faţa de masă. Nu oricine poate semăna cu tine şi Buck.

Monk, care tocmai punea ceaşca de ceai la loc, se întrerupse la jumătatea mişcării, întrebându-se dacă aceste cuvinte însemnau că-l găsea interesant.

— Îi plac copiii, continuă Gina. E un om responsabil, politicos, inteligent.

— Un adevărat monument al virtuţii.

Proasta dispoziţie a lui Monk se accentua cu fiecare clipă tot mai mult.

Ochii ei sinceri îi susţinură privirea.

— E tot ceea ce-mi doresc pentru copii.

Nu părea foarte fericită de acest lucru.

— Dar…

Gina clipi din ochi, părând surprinsă.

— Nu încape niciun „dar”.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu, e într-adevăr perfect.

— Aşa se explică euforia ta fără margini. Copiii îl plac?

Sprâncenele Ginei se îmbinară cu îngrijorare, în timp ce-şi muşca buza.

— O să-l placă.

— Adică vrei să te măriţi cu ăsta, să-i dai pe mână copiii lui Buck, iar ei încă nici nu l-au întâlnit?

Lui Monk îi trecu prin minte că nu era treaba lui, dar raţionamentul Ginei pur şi simplu nu avea sens.

— A, l-au întâlnit. Numai că încă nu-l cunosc foarte bine. Robert doreşte atât de mult să-l placă, însă nu prea ştie cum să se poarte cu ei. Se străduieşte din răsputeri. Iar asta îi face să se simtă stânjeniţi.

— Poate sunt stânjeniţi fiindcă nu-l plac. Copiii se pricep destul de bine să judece caracterul oamenilor.

— Şi pe tine ce te face să fii o asemenea autoritate? întrebă ea, manifestând mai multă energie decât oricând, de la începutul conversaţiei.

— Am două surori şi un frate. Nepoatele şi nepoţii mei m-au ajutat să câştig multă experienţă.

Ca să vezi, adăugă el în sinea sa, recunoscând cât de pueril era raţionamentul.

— Aha, păru Gina şi mai deznădăjduită, auzindu-i răspunsul.

— Încă nu te-ai logodit cu el, nu?

Nu avea niciun inel la mâna stângă.

— Nu, dar va trebui să iau o hotărâre cât mai curând. Nu e drept faţă de Robert să amân la nesfârşit. îi datorez un răspuns, de un fel sau altul.

Monk detesta ceea ce se pregătea să facă, niciodată nu se aşteptase să ajungă într-o asemenea situaţie.

— Ascultă, Gina, în escadrila noastră sunt vreo doi

burlaci care par băieţi de treabă. Ce-ar fi să ţi-i prezint, să-i creez acestui Robert puţină concurenţă?

— Mulţumesc, afişa Gina un zâmbet obosit, dar mai bine nu.

— De ce nu?

— Sunt aviatori.

— Ce? se încruntă el, nedumerit.

— Din cauză că sunt aviatori. Ţi-am mai spus, am terminat-o cu aviatorii.

La naiba, poate că-l merita pe Robert, îşi spuse Monk, ursuz. Mai bine se dădea bătut, lăsând-o să se spele pe cap cu el.

— Din ce trăieşte Robert ăsta?

— E contabil fiscal.

Monk îşi strânse dinţii, reuşind să nu comenteze.

— Robert se ocupă de nişte clienţi foarte importanţi, se apără Gina.

— Nici nu mă îndoiesc.

Ospătarul le aduse mâncarea tocmai la timp pentru a-l împiedica s-o jignească şi mai mult decât reuşise deja. Încă puţin, şi probabil Gina s-ar fi ridicat de la masă şi ar fi plecat.

Presupunând că mai era în stare să umble, cu pantofii ăia ridicoli. Trebuia să recunoască, însă, că arătau al naibii de sexy. Tocurile înalte şi forma cochetă a micilor escarpeni îi atrăseseră privirea, amintindu-i încontinuu ce picioare superbe avea Gina.

În timp ce i le masa, abia se stăpânise să-şi strecoare mâinile mai în sus, de-a lungul acelor picioare, să-i palpeze cu degetele pulpele suple şi armonios formate. Oare avea dosurile genunchilor sensibile? Coapsele erau atât de tari pe cât păreau? *Termină*, *Jamieson. Înce*tează *în clipa asta*, *până n-ajungi să te simţi mai prost decât ai reuşit deja*!

* * *

— Vrei să mă ajuţi sâmbătă, cu mutarea?

Auzind glasul lui Monk la telefon, Gina zâmbi. În ultimele zece zile, nu prea comunicaseră.

— Ei, o asemenea propunere nu se poate refuza.

— Am nevoie de ajutor la bucătărie. N-ar trebui să pun hârtie pe rafturi, sau aşa ceva?

— Dacă răspund că da, îmi vei cere s-o fac eu?

— Mă rog, pusul hârtiei pe rafturi pare într-adevăr o ocupaţie femeiască.

— Spre deosebire de…?

— Treburile macho – căratul fotoliului şi al capului de elan împăiat, şi băutul berii ca să transpiri.

Gina râse.

— Nu prea eşti misogin.

— Cine, eu? Pe naiba.

— Spune-mi că de fapt n-ai niciun cap de elan împăiat.

— Bine. De fapt, n-am niciun cap de elan împăiat. Acum, mă ajuţi?

— În regulă, slobozi ea un oftat e cumplită suferinţă. Am să te-ajut. Hârtia pe rafturi e viaţa mea.

— Excelent. De fapt, nu am prea multe de cărat. Unul dintre băieţii din escadrilă are o camionetă şi mi-o dă cu împrumut. Cred că un singur drum va fi de ajuns. Adu şi copiii. Când terminăm, comandăm pizza. Doar dacă nu cumva ai vreo întâlnire.

La auzul răcelii din tonul lui, Ginei îi trecu prin minte un gând tulburător.

— Monk, eşti nemulţumit că ies şi eu în lume? Eşti de părere că-l trădez pe Buck?

Tăcerea se prelungi. Gina ar fi dat orice ca să-i vadă chipul. Opinia lui Monk, ca prieten al lui Buck – şi al ei – conta mult pentru ea.

— Nu, Gina, spuse el în cele din urmă, părând obosit. Nu sunt nemulţumit. Asta ar fi vrut şi Buck să faci. În vremea noastră, văduvelor nu li se mai pretinde să ţină

doliu toată viaţa.

Atunci, de ce se simţea vinovată? O fi spus Monk că nu era nemulţumit, dar Gina avea puternica impresie că se referea la cu totul altceva. Sau, poate, era ea exagerat de sensibilă. Nici ea nu se simţea prea comod la gândul de a se întâlni cu alţi bărbaţi. Buck fusese singurul bărbat din viaţa ei. Încă îi mai era dificil să se imagineze cu altul.

Îşi alungă meditaţiile sterile.

— La ce oră ai nevoie de noi?

— La nouă e prea devreme?

— Nu şi când ai doi copii care se trezesc odată cu răsăritul soarelui.

— Perfect. Ne întâlnim la vilă?

— Venim. Şi… Monk?

— Da?

— Ai hârtia pentru rafturi?

— Încă nu. Unde-aş putea găsi aşa ceva?

Gina ridică ochii spre tavan.

— Nu-ţi face griji. Voi alege eu un model. Preferi cu floricele, cu inimioare sau cu pisoi pufoşi?

— Ăă…

— Glumeam, râse Gina. Am să aleg ceva potrivit de masculin. N-aş vrea să faci câte o criză de identitate ori de câte ori deschizi uşa cămării.

— Pe dracu’. Şi-aşa viaţa e destul de grea.

Surâsul ei ezită puţin.

— Aici ai nimerit-o. Ne vedem duminică.

* * *

— Aici e, mama? Asta-i casa cea nouă a lui Monk? privi Doug exteriorul impresionant al conacului, cu o expresie plină de uimire.

— Aici este.

— Mamăăă! Nu ştiam că Monk e aşa bogat.

Gina râse.

— Nu toată casa e a lui, doar un apartament.

Deschise portiera maşinii, aplecându-se să-şi ia poşeta de pe canapeaua din spate.

— Hopa jos şi ajută-mă la cărat.

Coborî, deschise portiera din spate şi desfăcu centura de siguranţă a Emmei.

Fetiţa sări de pe banchetă.

— Vreau să car şi eu ceva.

— Bine, poftim. Poţi duce dulciurile, îi dădu Gina punga albă cu gogoşi calde, proaspăt cumpărate de la brutărie; lui Doug îi întinse sulurile de hârtie pentru rafturi, apoi luă cutia cu băuturi, care conţinea două pahare de plastic pline cu cafea aburindă şi două sticle de suc. Gata, cred că astea-s toate. Să mergem.

Amintindu-şi numărul, formă seria de cifre pentru a deschide uşa.

— E la etaj.

Doug şi Emma o luară la fugă înaintea ei, nerăbdători să exploreze noul teritoriu. Pa palierul scării largi se opriră, pentru a privi afară pe fereastra mare cu vedere spre curtea din spate. Piscina strălucea ispititor în soarele luminos al dimineţii.

— Crezi că putem face o baie? întrebă Emma, cu speranţă.

— Nu. Şi-acum, fuga sus, Monk ne aşteaptă.

Copiii schimbară o privire din care reieşea că nu se dăduseră bătuţi, amânând doar discuţia. Gina oftă, conştientă că bătălia rămânea pentru mai târziu.

La uşă avu loc o scurtă fricţiune, în timp ce se certau care să sune. Conflictul fu rezolvat când Monk deschise uşa.

— Salut. Mi s-a părut că vă aud aici.

— Cred că ne-a auzit toată casa, replică Gina, cu jale.

— Intraţi, se retrase el, deschizând uşa larg.

Arăta ciudat de nefamiliar, iar Gina îşi dădu seama că era pentru prima oară că-l vedea fără uniformă, de când

sosise în Coronado. Purta un tricou de rugby, ale cărui dungi atrăgeau atenţia asupra umerilor săi laţi, pe când mânecile suflecate îi dezvăluiau antebraţele suple şi musculoase. Blugii erau înmuiaţi de vreme şi tociţi în toate locurile potrivite.

— Gina?

— Ce? A…

Monk ţinea uşa deschisă, aşteptând-o să intre.

— Scuză-mă. Încercam să mă obişnuiesc cu imaginea ta în civil.

Zâmbetul lui avea efecte ciudate asupra stomacului Ginei.

— Nu arăt prea şocant, sper.

Emma ridică punga cu gogoşi.

— Ţi-am adus ceva.

În sinea ei, Gina o binecuvântă pentru întrerupere.

Monk se lăsă într-un genunchi, luând punga de la Emma, după care o deschise, inhalând adânc.

— Eşti extraordinară, o îmbrăţişa el scurt, depunându-i un sărut pe obraz. Fetiţa roşi, încântată de reacţia pe care o produsese ofranda ei.

— Şi mami are cafea pentru tine, iar Doug ţi-a adus hârtie.

Monk se ridică.

— Sunteţi nişte îngeri, cu toţii, Haideţi, să înceapă balul.

În bucătărie, întinse pe bufet un prosop de hârtie, iar

Emma, plină de importanţă, aranjă gogoşile.

— Sper c-ai să mă ajuţi, îi spuse Monk. Nu cred c-am să le pot mânca singur pe toate.

Fetiţa făcu ochii mari, cu dezamăgire sinceră, privindu-şi mama.

— Mami, şopti ea sonor, crede că toate sunt pentru el.

— Auzi-o şi pe-asla! bombăni Doug, dându-şi ochii

peste cap.

Gina îşi muşcă buza, cu putere.

— Cred că te tachinează doar, iubito.

Nesigură, Emma îl privi pe Monk.

— Aşa e?

— Cred că aici sunt destule pentru toată lumea, ce zici? replică el.

Gina observă că ocolise un răspuns direct la întrebare, pentru a o scuti pe Emma de o situaţie jenantă. Fetiţa dădu din cap afirmativ.

— Alegeţi voi mai întâi, o invită Monk.

În timp ce copiii erau ocupaţi la bufet, cu sucurile şi gogoşile, Monk o trase pe Gina deoparte.

— Mi s-a programat o livrare de mobilă, pe parcursul dimineţii.

Se întrerupse, cu fruntea încreţită de nedumerire.

— Azi pari mai scundă…

Apoi, privirea îi coborî spre tenişii ei.

— Aha, nu ţi-ai mai luat distrugătorii-de-glezne.

Cu o încetineală meticuloasă, ochii lui îi parcurseră colanţii gri, tricoul alb larg şi, un moment, părul legat la spate.

— Deci asta eşti tu, cea adevărată. Îmi place, zâmbi el. Eşti drăgălaşă.

Ar fi trebuit să se supere. Ştia că aşa ar fi fost cazul.

— Nici nu-ţi pot spune ce plăcere îmi faci, încercă ea să vorbească pe un ton cât mai sec. Ce spuneai?

— Dracu’ să mă ia dacă… a, mda, mobila. Te pot lăsa aici să supraveghezi tu livrarea, până mă duc eu să mă întâlnesc cu vecinul din blocul de garsoniere, care-mi împrumută camioneta lui?

— Sigur, du-te. În lipsa ta, am să pun hârtia pe rafturi.

— Mulţumesc. Nu ştiu precis cât voi lipsi.

Gina îl expedie cu un gest.

— Am să te-aştept când te văd că vii.

După ce porni spre uşă, Monk se opri din nou.

— Nu e cu inimioare şi floricele, sper?

— Asetaptă şi vei avea o surpriză.

Pe buzele lui se ivi imediat un zâmbet. Când Gina continuă să surâdă în tăcere, expresia îi deveni nesigură. Plecă, aruncând o ultimă privire ezitantă spre ea.

În următoarea oră, Gina măsură, tăie şi întinse coli de hârtie cu carouri albe şi maro pe rafturile dulapurilor de bucătărie şi de rufe, în timp ce Doug şi Emma jucau leapşa şi-şi găseau diverse alte ocupaţii în spaţiul aproape gol. Când se auzi soneria, Gina ieşi din cămara unde lucra şi se duse să deschidă.

— Da? întrebă ea, ţinând apăsat butonul interfonului.

— *Home and Hearth*. Avem o livrare pentru un anume comandor Jamieson.

— Aduceţi lucrurile sus.

Deblocă uşa, întrebându-se ce şi-o fi cumpărat Monk. Peste câteva minute, curiozitatea îi fu satisfăcută. Doi bărbaţi voinici, Jack şi Arnold, după cum îi prezentau numele brodate pe cămăşi, stăteau în faţa uşii, ţinând între ei un scrin masiv, din lemn aspru, cu colţare de fier forjat.

— Băgaţi-l aici, se grăbi Gina să-i îndrume, văzând cum se încordau de efort.

Presupunea că locul scrinului era în dormitorul mare. Monk nu precizase nimic. Jack şi Arnold poziţionară piesa de mobilier în locul indicat.

— Asta-i tot? întrebă Gina.

— Nu. Mai avem câteva lucruri în camion.

Când Jack şi Arnold terminară, în living apăruseră o canapea tapiţată cu piele moale şi un covor cu motive viu-coloarte. O lespede grea de piatră servea drept măsuţă pentru cafea. În dormitor, locul de onoare îi revenise unui pat de proporţii regeşti, din aceeaşi garnitură cu scrinul.

După ce hamalii plecară, Gina rămase în uşa

dormitorului, privind patul. Părea la fel de mare ca puntea unui portavion. Când şi-l imagină pe Monk împărţindu-l cu altă femeie, simţi un mic junghi ciudat.

Îi auzi pe Doug şi Emma întâmpinându-l în living şi se grăbi să li se alăture. Nu se cădea ca Doug s-o găsească în dormitorul lui, cu priviri nostalgice.

Acest gând o făcu să se oprească brusc. Adică, asta făcuse?

În living, îl găsi pe Monk cuplând televizorul, pe care tocmai îl adusese, la priza de cablu montată în perete. După ce îl conectă, îl deschise, reglându-l pe canalul cerut de Doug şi Emma. Copiii epuizaseră potenţialul de distracţii al apartamentului gol, iar Gina fu recunoscătoare pentru desenul animat care apăru pe ecran. Cu amândoi copiii instalaţi pe podea, în faţa televizorului, îl ajută pe Monk să aducă în casă cutiile şi valizele descărcate din camionetă.

Când fu adusă şi ultima, Monk intră în dormitor să examineze mobila nouă.

— Mhm, pe-aslea le-am cumpărat

Se trânti pe salteaua golaşă, săltând de vreo două ori, după care se întinse pe spate, cu mâinile împreunate sub cap, oftând.

— În sfârşit. Loc suficient.

— Pentru ce?

Gina ar fi preferat să-şi muşte limba. Cuvintele îi scăpaseră fără voia ei.

Sprâncenele lui Monk se arcuiră.

— Auzi, auzi, ce gânduri spurcate îţi trec prin minte, doamnă Lasalle.

Simţind că se înroşea, Gina îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ai de gând să zaci tolănit acolo toată ziua? Mai sunt unii care muncesc pe-aici.

— Vin, vin, se ridică el de pe pat, greoi.

— Unde-s cearşafurile şi păturile? îl întrebă ea. Am să-ţi fac patul, până despachetezi tu lucrurile şi le pui la locurile lor.

Monk o privi cu o expresie mirată.

— Cearşafurile?

— Cearşafurile. Bucăţile alea mari de pânză care acoperă salteaua.

Fruntea lui se încreţi de nemulţumire.

— Am uitat să cumpăr. În garsonieră, n-am avut niciodată grija lor. Camerista aducea aşternuturi curate şi le lua pe cele murdare.

— Bun venit în lumea reală.

— Nu-i mare lucru. Ne vom opri şi cumpărăm câteva, în drum spre pizza.

Monk plecă să-i înapoieze camioneta colegului său, apoi reveni şi mai lucră o oră, punând în debarale hainele din valize, în timp ce Gina despacheta obiectele din cutii. Pe la jumătate, se întrerupseră să termine restul de gogoşi, împreună cu Doug şi Emma, apoi îşi reluară activităţile. Nu peste mult, Emma o găsi pe Gina în bucătărie.

— Mi-e foame. Mai mergem la pizza aia?

— M-hmm.

— Când?

Tonul fetiţei ameninţa să se transforme în scâncet.

— Imediat.

— Da’ mie mi-e foame acum.

La gândul unei pizza fierbinţi, cu brânză şi condimente, stomacul Ginei ghiorăi şi el. Puse pe bufet halbele de bere pe care tocmai le scosese dintr-o cutie.

— Ştii ceva? Şi mie mi-e.

Intrară amândouă în dormitor, pentru a-l informa pe Monk că era timpul să plece. Monk tocmai introducea valizele în fundul debaralei.

— Ascultă, Căpitane Bligh, dacă nu dai de mâncare echipajului, începe Revolta de pe „Bounty”, declară Gina.

— Revoltă, hai? Ăsta-i un act grav de indisciplină.

Monk o apucă pe Emma de subsuori, ridicând-o cu uşurinţă.

— N-aş vrea să fiu nevoit să arunc peste bord o membră a echipajului aşa de drăgălaşă.

Şi-o propti pe şold, în timp ce Emma chicotea, iar pe Gina o răsuci spre uşă.

— Haideţi, vă voi salva pe toţi de voi înşivă.

Îl luară şi pe Doug din living şi-şi făcură ieşirea pe scări, destul de gălăgioşi.

— Mişto mai arată piscina aia, comentă Doug, când ajunseră la fereastra laterală de pe palier.

— Doug, îl preveni Gina.

— Mda, aşa e, încuviinţă cu nepăsare Monk, fără s-o ia în seamă. Puteţi veni să vă bucuraţi de ea, când voi avea timp să stau afară cu voi.

Ciufuli părul lui Doug, spre marea uimire a Ginei, când văzu că fiul ei nu protesta.

— Totuşi, azi nu. Trebuie să mă instalez şi eu.

— Bine.

Gina observă că Doug accepta refuzul lui Monk fără să discute. Interesant. Foarte interesant.

Capitolul 6

Vineri seară, în timp ce ieşea de sub duş, Monk auzi telefonul. Înjurând, smulse un prosop de pe bară şi se şterse în grabă, îndreptându-se spre aparatul de pe noptieră.

Înhaţă receptorul la al patrulea semnal.

— Jamieson, răspunse el nervos, ştergându-se pe cap.

— Monk?

Recunoscu glasul lui Doug. Ezitarea acestuia îl făcu să se încrunte. Îşi opri mâna cu prosopul, coborând braţul.

— Salut, Doug. Ce e?

— Iartă-mă că te deranjez, dar te-am auzit spunându-i lui mama că putem să te sunăm dacă avem nevoie de

ceva.

— Şi am vorbit serios. E-n regulă. Care-i problema?

— Am… am căzut de pe bicicletă şi m-am lovit la braţ. Angela mi-a spălat rana, dar tot mă mai doare destul de rău. Mama e plecată cu Robert şi am încercat s-o sun pe pager, da’ nu răspunde, încheie el cu glasul ascuţit, subţiat. Părea în pragul lacrimilor.

— Cine-i Angela?

— Guvernanta lui Emma.

Şi a ta, pustiule, chiar dacă nu-ţi convine să recunoşti, replică Monk în sinea lui.

— Nu i-ai sunat pe bunicii tăi?

Din receptor se auzi un smiorcăit:

— S-au dus la Santa Monica, în weekend.

— Ia dă-mi-o pe Angela.

— Bine, stai o clipă.

Îl auzi pe Doug vorbind cu cineva în apropiere, apoi zgomotul receptorului dat din mână în mână.

— Alo?

La auzul vocii adolescentine ezitante, imaginea unei îngrijitoare între două vârste, cu aere de matroană, se risipi ca fumul.

— Angela, sunt comandorul Jamieson, un prieten al familiei. Doug a spus că s-a lovit la braţ?

— Exact. A căzut de pe bicicletă şi s-a julit. L-am spălat şi i-am pus imediat nişte, ştiţi, cremă de prim ajutor.

Vorbea cu sinceritate, ca şi cum s-ar fi temut să n-o certe.

— Sunt convins că ai procedat bine, o asigură Monk. Zice că încă îl mai doare. S-a umflat?

Urmă o scurtă pauză.

— Staţi să mă uit.

Monk închise ochii, impunându-şi să aibă răbdare.

Peste câteva secunde, fata reveni.

— Mda, s-a cam umflat.

— Ce culoare are?

— Ce culoare?

N-avea ce face. Trebuia să se ducă personal. Avea să fie mai eficient decât orice încercare de a obţine informaţiile prin intermediul Angelei.

— Nu contează. Ajung în câteva minute. Mai dă-mi-l puţin pe Doug, vrei?

— Sigur.

Glasul scrâşnit al băiatului reveni la aparat.

— Monk?

— Ascultă, Doug, vin cu maşina spre voi. În câteva minute sunt acolo. Între timp, vreau să stai cuminte şi să-ncerci să nu-ţi mişti braţul. Ai înţeles?

— Da. Pa.

Recunoştinţa pe care i-o simţi în glas îl făcu pe Monk să se grăbească şi mai tare în timp ce-şi vâra picioarele într-o pereche de blugi şi trăgea peste cap un pulover.

Acasă la Gina, îi deschise o fată cu plete blonde şi picioare lungi, care avea să devină o frumuseţe răpitoare după ce trecea de perioada coatelor şi a genunchilor noduroşi.

— Domnul comandor Jamieson?

Măcar avea atâta minte să întrebe.

— Eu sunt.

Pe faţă i se întipări o uşurare vădită.

— Poftiţi. Doug vă aşteaptă pe canapea.

Monk intră şi trecu pe lângă ea, spre living. Doug stătea ţinându-şi antebraţul în poală, acoperit protector cu celălalt. Emma se ghemuise lângă el, mângâindu-i umărul, într-un gest de consolare copilărească. Bingo zăcea pe podea în apropiere, părând să simtă că nu era totul în regulă. Înălţă capul, pentru a-l privi pe Monk cu ochi trişti.

Emma se lumină la faţă.

— Uite, Doug, a venit Monk, îşi bătu ea fratele pe genunchi. Acum ai să te faci bine.

Monk fu mişcat de convingerea Emmei că simpla lui prezenţă putea să îndrepte orice, dar se temu că de data asta o putea aştepta o dezamăgire. Doug nu arăta deloc bine.

Se lăsă pe vine în faţa lui, observând cât era de palid.

— Dă să-ţi văd braţul.

Deşi el însuşi îl chemase, acum băiatul părea să ezite. Monk îi zâmbi încurajator.

— N-o să te doară, îţi promit.

Doug îşi îndepărtă braţul nevătămat de cel pe care şi-l proteja în poală. Într-un loc, pielea era julită până la carne, dar pe Monk îl interesa mai mult umflătura de la câţiva centimetri distanţă. Întinse mâna şi atinse cu grijă antebraţul rănit. Pielea era întinsă şi dură sub degetele lui, începând să se decoloreze. Doug îi privea cu teamă mâinile. Nu prea avea încredere în făgăduiala că nu urma să-l doară.

Monk nu făcu nicio încercare de a-i mişca braţul, nici lui Doug nu i-o ceru. Nu era expert, dar i se părea că băiatul şi-l fracturase.

Emma stătea aplecată să studieze braţul fratelui său.

— Emma, ştii cumva unde îşi ţine mama ta baticurile?

Fetiţa se ridică, dând din cap cu entuziasm.

— Mhm!

— Vrei, te rog, să mi-l aduci pe cel mai mare pe care-l găseşti?

Emma coborî de pe canapea şi se grăbi să i-l aducă. Monk rămase ghemuit în faţa lui Doug, punându-şi mâna pe piciorul băiatului.

— Dacă ţin bine minte, eşti dreptaci.

— Mda, confirmă ursuz Doug. Se părea că nici lui nu-i scăpase semnificaţia acestui fapt.

— Nasol.

Monk întoarse capul, adresându-i-se peste umăr Angelei, care se învârtea prin apropiere:

— Din simplă curiozitate, ce-ai fi făcut dacă nu mă găseai acasă?

Fata îşi frânse mâinile.

— Voiam s-o sun pe mama mea, dar Doug a vrut să încerc mai întâi la dumneavoastră. Credeţi că şi l-a rupt?

— După toate probabilităţile, da, reveni el cu privirea spre Doug. Unde te duce mama ta la doctor? Aveţi pe cineva aici, în Coronado?

— Nu, mergem la Spitalul Marinei din Balboa.

Băiatul devenea tot mai palid. Deşi se arătase stoic de la sosirea lui Monk, discuţia despre medici şi spitale îl speria vizibil.

Monk îl strânse de genunchi.

— Doug, îţi dai seama că trebuie să ţi se facă o radiografie. Acum te doare, dar dacă s-a rupt, au să ţi-l pună în gips, şi-atunci te vei simţi mult mai bine. Ai încredere-n ce-ţi spun, am trecut şi eu prin asta.

— Ţi-ai rupt braţul? întrebă Doug, distras momentan.

— Mai mult ca sigur. În două locuri.

— Cum?

— Pe skateboard.

— Mamăă. Pariez că te-a durut rău.

— M-a durut, un timp. Până mi l-au pus în gips.

Doug se gândi câteva clipe.

— Ce ţi-au făcut?

De fapt, voia să ştie dacă ceea ce aveau să-i facă lui la spital urma să fie dureros. Monk tocmai începuse să descrie procesul de radiografiere şi gipsare, când Emma intră în fugă, cu o eşarfă colorată fâlfâind în urma ei.

— Am adus!

Monk îi luă din mâini fâşia lată de mătase turcoaz cu roz.

— Bravo. Îţi mulţumesc. Gata, Doug, o să-ţi legăm asta la gât, ca să-ţi susţină braţul pe drum.

— Ei, na! Roz! se strâmbă Doug, dezgustat.

Monk se ridică în picioare, împăturind eşarfa în formă de triunghi.

— E închisă. N-o să observe nimeni.

Se aplecă şi o petrecu în formă de laţ pe sub antebraţul lui Doug.

În pofida eforturilor lui de a nu-l brusca, băiatul scoase un mic ţipăt, iar Monk tresări.

— Scuză-mă.

Îi legă capetele pe după gât, potrivind lungimea, apoi se îndreptă.

— Poftim. Suntem gata să mergem.

Fraţii şi surorile lui Monk depuseseră cu toţii, la medicii lor, declaraţii care autorizau tratamente de urgenţă în lipsa lor, pentru nepoţii şi nepoatele lui. Conta pe ipoteza că Gina, ca o mamă conştiincioasă, făcuse acelaşi lucru.

— Angela, tu stai aici cu Emma.

— Dar vreau să vin şi eu, insistă fetiţa.

— Îmi pare rău, iubito. E mai bine să aştepţi aici. Nu ştiu cât timp va dura şi nu ai nimic de făcut. Îţi promit că dau telefon imediat ce avem un rezultat despre braţul lui Doug, bine?

Emmei îi căzu faţa, dar consimţi, deşi vizibil nefericită.

— Bine.

— Angela, dacă doamna Lasalle ajunge acasă înaintea noastră, explică-i unde suntem. Am să sun de îndată ce aflu o veste.

— În regulă.

Întinse mâna.

— Haide, Doug. Mergem să vedem ce anume ai păţit.

Capitolul 1

Gina urcă treptele spre uşa casei, cu un sentiment de recunoştinţă că seara aceea interminabilă se apropia de sfârşit. Mâna lui Robert i se sprijini pe talie, iar Gina îşi

înfruntă imboldul de a i-o da la o parte.

Cina fusese fermecătoare, întru totul aşa cum o făgăduia prospectul. Noul decor al restaurantului era incitant-exotic, numeroasele feluri de mâncare aveau arome subtile şi erau prezentate atrăgător. Iluminarea, îndulcită cu abajururi de mătase pictate manual, scălda mesenii într-o aură portocalie blândă.

Piesa de teatru pe care o văzuseră pe urmă sclipea de umor şi dialoguri inteligente. Actorii şi actriţele îşi jucau rolurile cu un talent admirabil şi o bună înţelegere a personajelor. Gina şi Robert aşteptaseră câteva săptămâni în şir râvnitele bilete.

Era o vreme plăcută. Pe cerul catifelat, luna aproape plină se lua la întrecere cu stelele să atragă atenţia. În văzduh pluteau miresmele combinate ale oceanului şi trandafirilor timpurii.

Fusese o seară perfectă din toate punctele de vedere, cu o singură excepţie: romantismul şi dragostea. Gina se plictisise atât de cumplit, încât o dureau dinţii de câte căscaturi îşi stăpânise.

În caz că îi era sortit să se îndrăgostească de Robert, ar fi trebuit să se întâmple cu această ocazie. Dacă nu reuşea să-şi trezească entuziasmul romantic într-o asemenea seară, atunci când ar mai fi putut? Acum ori niciodată.

Ignorase cu consecvenţă privirile amoroase pe care i le aruncase Robert în ultimele câteva ore. Singurele sentimente pe care i le trezeau constau într-o jenă acută şi o vinovăţie insidioasă. Robert merita mai mult decât îi putea oferi ea.

De câtva timp, simţea că niciodată n-ar fi putut avea pentru el mai mult decât o afecţiune moderată. Atâta lucru nu era de ajuns ca bază a unei căsnicii. Nici pentru ea, nici pentru copii. Sosise momentul să înceteze cu speranţele că s-ar fi putut îndrăgosti numai fiindcă Robert era atât de

potrivit.

Îi era groază de conversaţia pe care urma s-o aibă cu el. Aşa cum îi spusese lui Monk, Robert era un om cumsecade. Numai că nu se potrivea cu ea. Era dezolată că trebuia să-l rănească.

— Frumoasă seară, comentă el, când ajunseră la uşă.

— Da, a fost minunată. Îţi mulţumesc, se hotărî Gina să amâne discuţia necesară pentru mai târziu, cu un prilej când Robert nu cheltuia o grămadă de bani cu ea.

Robert o înghesui spre uşă, trăgând-o mai aproape de el cu mâna pe după mijloc.

— Ce zici, mă inviţi în casă?

Gina îşi propti o mână pe pieptul lui, păstrând distanţa.

— Astă seară nu, Robert. E târziu şi mâine trebuie să mă duc cu noaptea-n cap să văd o locuinţă.

Îşi iertă minciuna nevinovată. Părea cea mai blândă variantă.

Un moment, se temu că Robert avea să insiste. Dar el rămase pe loc, studiindu-i faţa, apoi oftă greu.

— Bine. Cum spuneai, e târziu.

Îi ridică bărbia şi-şi lăsă gura peste a ei. Gina rămase nemişcată, fără să se opună dar şi fără să-l încurajeze. Spera, de dragul lui, să-i trezească o reacţie, o tresărire de răspuns cât de mică, dar senzaţia gurii lui peste a ei o lăsa rece.

În schimb, se pomeni amintindu-şi sărutul lui Monk la aeroport şi uşurinţa cu care se pierduse în vraja lui. Din păcate, sărutul lui Robert nici nu se compara cu acela. Avea buzele prea moi, prea strânse, prea… altcumva. Sau, poate, nu erau *destul* de „cumva”.

Când Robert înălţă capul, Gina se simţi uşurată. O cercetă atent, cu gura răsfrântă amar. Se părea că până la discuţia aceea nu mai era mult.

— Noapte bună, Gina.

Un reproş, cel puţin pentru acea seară.

— Noapte bună şi-ţi mulţumesc încă o dată, Robert.

Dojenindu-se că se bucura să scape, intră grăbită în casă şi închise uşa, după care se rezemă cu spatele de ea, expirând prelung.

În sfârşit, se desprinse de uşă, obosită, şi-şi lăsă mica poşeta pe masa din hol, în timp ce-şi arunca pantofii din picioare, dezmorţindu-şi degetele. Imediat ce o expedia pe Angela, avea să-şi poată lua papucii roşi, moi, şi un halat vechi şi comod.

Taiorul de seară albastru închis, ca safirul, o avantaja. Culoarea lui îi scotea în evidenţă părul arămiu, iar despicătura dispusă strategic în partea din faţă a fustei scurte şi strâmte atrăgea atenţia asupra picioarelor. Pe moment, însă, puţin îi păsa cum arăta. Nu voia decât să-şi scoată fusta şi să se întindă.

Ce spunea asta despre o relaţie cu un bărbat, când momentul de maxim interes al serii consta în îmbrăcarea unui capot jerpelit? întrebându-se într-o doară de ce nu venise Bingo s-o salute ca de obicei, lipăi desculţă în living, unde se opri brusc, la vederea priveliştii care o aştepta.

Monk stătea aşezat în fotoliu, cu Emma dormind pe genunchii lui, în pijama. Capul fetiţei se rezema cu obrazul pe Ursulina, iar trupul, relaxat în somnul adânc propriu copiilor, se cuibărise la pieptul lat al lui Monk.

— Monk, ce…?

Monk ridică un deget la buze.

Gina reluă, în şoaptă:

— Ce cauţi aici?

Scrută încăperea din privire şi îl văzu pe Doug întins pe canapea, sub pledul afghan, cu Bingo încovrigat la picioare. Câinele o privea, dar nu se clinti de lângă băiatul adormit.

Gina se încruntă.

— Unde-i Angela?

— I-am dat banii şi am trimis-o acasă, răspunse Monk încet, pentru a nu trezi copiii.

— De ce? întrebă ea, pe acelaşi ton.

Monk arătă cu bărbia spre Emma.

— Hai s-o ducem în pat, şi pe urmă îţi explic, şopti el.

Fără a-i mai aştepta răspunsul, se ridică, ţinând fetiţa la piept. Aceasta se foi puţin, dar fără să se trezească.

Gina porni grăbită înaintea lui, pentru a face patul, apoi de dădu la o parte din drum. Monk se aplecă, depunând fetiţa pe cearşaf. Când începu să se retragă, braţele ei îi încercuiră gâtul într-o îmbrăţişare şi îi dărui un sărut somnoros.

— te bună, Monk.

— Noapte bună, iubito.

Monk se retrase, iar zâmbetul care-i îmblânzise trăsăturile o surprinse pe Gina cu tandreţea lui.

Gina se apropie să-şi acopere fetiţa cu pătura, potrivind-o strâns în jurul trupului ei mic. Emma întredeschise ochii.

— Mămico, ai venit acasă.

— Aşa e, răspunse ea încet. Aici sunt.

Ochii Emmei se închideau deja din nou.

— Ai văzut braţul lui Doug? murmură ea.

Gina ridică brusc privirea spre Monk, deschizând gura să întrebe la ce se referea fiica ei.

— Îi poţi povesti totul mâine dimineaţă, Emma. Acum dormi, o calmă glasul liniştitor al lui Monk.

Fetiţa, deja pe jumătate adormită, se supuse fără o vorbă.

Gina îl privi încruntată, simţind un val de iritare faţă de felul lui de a prelua iniţiativa. Dar îi era mai uşor să înfrunte enervarea, decât teama pe care i-o sădiseră în suflet prezenţa lui şi cuvintele Emmei.

— Monk, ce s-a…

— Şşş, o apucă el strâns de braţ, trăgând-o din

camera fetiţei, în hol.

Imediat ce se îndepărtară destul ca să n-o mai deranjeze pe Emma, Gina încercă din nou:

— Monk, ce-i cu…?

— Inspiră adânc, Gina. N-am chef să-mi mai leşini iar în braţe.

Continua s-o ţină de braţ, ca şi cum s-ar fi temut să nu facă tocmai acest lucru, ceea ce o alarma şi mai mult.

— Doug şi-a rupt braţul.

— Ce?

— A căzut astă seară de pe bicicletă şi şi-a fracturat un braţ. Angela i-a spălat julitura şi i-a pus antiseptic, dar când durerea nu i-a trecut, Doug s-a speriat şi mi-a dat telefon.

— O, Doamne!

Îl mai privi un moment, cu ochii mari, apoi îşi smulse braţul din mâna lui şi o luă la fugă spre living. Doug stătea nemişcat, la fel ca atunci când intrase ea, părând să doarmă netulburat. Gina ezită, temându-se de ceea ce avea să vadă când trăgea pătura la o parte.

Adunându-şi curajul, apucă marginea şi o trase până în dreptul taliei lui Doug. Expiră aerul pe care-l ţinuse în piept, la vederea unui aparat gipsat Day-Glo verde care-i cuprindea antebraţul drept, de la încheietura mâinii până deasupra cotului.

— El şi-a ales culoarea.

În glasul scăzut al lui Monk, care stătea alături, se simţea o undă de amuzament.

— Îmi pare rău pentru tricou. Nu i-l puteau scoate fără a-i agrava fractura. Ne-am gândit că nu contează cel mai mult.

Abia acum, auzindu-l, Gina observă că mâneca dreaptă a tricoului lui Doug fusese tăiată, lăsându-i braţul expus.

— N-are nicio importanţă.

— Aşa mi-am spus şi eu. Are pe el pantalonii de pijama, dar când am ajuns aici era destul de extenuat. N-am vrut să-l chinuiesc, căutând ceva care să-i încapă peste braţ. I-am spus că-n noaptea asta poate dormi cu tricoul.

Gina dădu din cap. Gândul la durerea lui Doug, având nevoie de ea şi fără s-o aibă alături, îi sfredelea stomacul cu junghiuri de remuşcare. Se aşeză pe marginea canapelei, vlăguită, lângă fiul ei. Mâna îi tremura când o întinse să-i dea uşurel le o parte părul de pe fruntea umedă.

— De ce nu m-a sunat pe pager?

— A zis că a încercat, dar nu răspundeai.

Gina întoarse privirea dinspre fiul ei către Monk, încruntată.

— N-am primit niciun mesaj. Altfel, aş fi telefonat acasă imediat. Ştii doar, fir-ar să fie.

Monk îi puse o mână pe umăr.

— Nu te repezi, Gina. Nu te-am acuzat de nimic.

Trăgând adânc aer în piept, Gina încercă să se calmeze.

— Scuză-mă. Şi povesteşte-mi.

— Hai mai întâi să-l culcăm pe Doug în pat. I-au recomandat nişte pastile contra durerii. De cum am ajuns acasă, i-am dat să înghită una, aşa că probabil va dormi până dimineaţa, dar ne va fi mai uşor să stăm de vorbă dacă nu ne facem griji că-l trezim.

Repetară ceea ce făcuseră cu Emma, Monk ducându-l cu uşurinţă pe băiatul care, în doi ani, crescuse prea mult pentru ca Gina să-l mai poată ridica în braţe. Bingo coborî greoi de pe canapea şi îi urmă, fără să-l scape pe Doug din privire. O dată ajuns în camera lui, sări pe pat, la picioare, şi se instală din nou. Gina fu recunoscătoare când Monk o lăsă singură cu Doug, să-i spună noapte bună şi să se asigure că totul era în regulă.

Doug dormea adânc, trezindu-se doar atâta cât să

bâiguie un răspuns neinteligibil la sărutul pe care i-l depuse pe frunte. Gina rămase aşezată, privindu-i un moment ridicările şi coborârile ritmice, regulate, ale pieptului. Ce-ar fi făcut dacă rana era mai gravă? îşi apăsă vârfurile degetelor peste gură, închizând ochii, îngrozită de acest gât.

Ar fi trebuit să fie prezentă. Nici măcar nu dorise să iasă în oraş. Dar Robert cumpărase deja biletele şi rezervase locurile la restaurant. Nu avusese nicio soluţie de a refuza elegant. Aceasta era pedeapsa pentru că-l pusese pe Robert şi amabilităţile de societate mai presus de copiii ei.

Amintindu-şi că Monk o aştepta, se ridică fără tragere de inimă, ezitând să se îndepărteze fie şi doar atât de puţin de fiul ei. În drum spre living, se opri să-şi ia poşeta de pe măsuţa din hol. Când intră, îl văzu pe Monk în uşa sufrageriei, cu două pahare de vin.

Privindu-i poşeta, Monk arcui o sprânceană.

— Pleci undeva?

— Vreau să-mi verific pagerul, să văd dacă nu mi s-a oprit, răspunse Gina, desfăcând fermoarul genţii.

— Stai jos.

— O să stau. Un moment doar… începu ea să-şi caute pagerul prin poşetă.

— Stai acum.

La auzul tonului autoritar, Gina ridică privirea, clipind din ochi surprinsă.

— Poftim?

— Gina, am văzut gips mai colorat decât obrajii tăi în seara asta. Te rog. M-aş simţi mult mai bine dacă te-ai aşeza.

— N-am nimic, Monk. Îţi promit că nu-ţi voi leşina în braţe, se ivi pe buzele ei un zâmbet trist. Sunt mai puternică decât am fost cândva.

Expresia lui se înăspri.

— Fă-mi hatârul.

Vorbea cât se putea de serios. Mişcată de îngrijorarea lui, Gina îşi luă poşeta pe canapea şi se aşeză. Monk împăturse pledul şi îl pusese la loc, pe spătar. Duse paharele pe măsuţa de cafea şi le puse pe tăblie, apoi se aşeză lângă ea.

Neputând găsi pagerul, Gina deşertă pe masă conţinutul poşetei.

— Nu-i aici. De ce nu-l am la mine?

Reveni cu gândul în trecut, încercând să-şi aducă aminte când îl văzuse ultima oară. Îşi schimbase poşetele, pentru că geanta obişnuită de zi nu se asorta cu actuala ei ţinută. Se vedea pe sine punându-şi înăuntru portofelul, pudriera, rujul, peria de păr…

— Of, fir-ar să fie!

Închise ochii, strângându-şi pumnii; era vina ei.

— Fir-ar al dracului să fie!

— Gina, dacă am de ales între a te lua la palme ca să-ţi treacă istericalele şi a te lăsa să leşini, cred că aş prefera a doua variantă, remarcă sec Monk.

Deschizând ochii, îl privi fără expresie.

— Ce?

Monk ridică unul dintre pahare şi i-l întinse.

— Poftim. Bea de-aici şi spune-mi acum ce s-a mai întâmplat.

Gina luă cu un gest maşinal paharul din mâna lui, ţinându-l între palme.

— Nu mi-am pus pagerul în poşetă. Nu mai încăpea şi mi-am zis că oricum n-aveam nevoie de el. În fond, continuă ea, cu o voce plină de ironie, nu aşteptam niciun apel de la clienţi, iar copii erau în siguranţă acasă, cu Angela.

Îşi privi un moment vinul, posomorâtă, apoi ridică paharul şi trase o duşcă.

— Adică vrei să spui că o seară întreagă, patru ore

încheiate, te-ai aflat în situaţia ca propriii tăi copii să nu te poată căuta?

În glasul lui Monk se simţea neîncrederea.

— De acord, urmă el, aranjaseşi să-i laşi în grija cuiva de încredere, dar cu toţii ştim că nimeni nu poate înlocui o mamă. Care altă persoană ar putea vreodată să se uite la televizor împreună cu ei, să le toarne un pahar de suc sau să aibă grijă să se culce la timp, aşa cum faci tu? Iar tu nu le-ai fost alături.

Clătinând încet capul, ţistui din limbă.

— Cred că, după figura asta, eşti cam cea mai denaturată mamă pe care am întâlnit-o în viaţa mea.

Gina ştia că încerca s-o tachineze, ca să-i alunge sentimentul de vinovăţie, dar o durea auzind cum îi minimaliza sentimentele. După toate prin câte trecuse în seara aceea, era aproape prea mult. O usturau ochii şi-şi muscă buza de jos cu putere, până fu sigură că-şi ţinea în frâu lacrimile.

Luă o înghiţitură de vin, ca să se calmeze, şi în sfârşit îi susţinu privirea.

— Dacă mă iei aşa, parc-aş fi o proastă.

Mâna lui se întinse să-i cuprindă obrazul în căuşul palmei.

— Nu, iubito, nu eşti proastă. Nu asta am vrut să spun.

Îi răsfiră părul cu degetele, liniştitor, iar Gina pierdu pentru o secundă şirul conversaţiei.

— Nu eşti decât puţin cam prea conştiincioasă.

Gina privi fascinată un muşchi care tresărea pe obrazul lui. Când Monk îşi retrase mâna, simţi o undă de regret. El se aplecă înainte, cu coatele rezemate pe genunchi, ţinând relaxat paharul în ambele mâini.

— Gina, copiii tăi sunt îngrijiţi şi iubiţi. O ştiu şi ei. Ai dreptul la o viaţă personală. Şi pe asta o ştiu. Doug şi Emma sunt nişte copii inteligenţi, bine adaptaţi, care

înţeleg că nu-i poţi apăra de toate căzăturile şi cucuiele. Dacă încerci, ai să-ţi ieşi din minţi.

— Poate nu chiar de toate, dar pe Doug l-aş fi putut scuti măcar de căzătura asta.

— Ce te face s-o crezi? Doar îl laşi să umble cu bicicleta, nu?

— Da, dar…

— Alergi pe lângă el, ca să-l prinzi când cade?

La gândul acestei imagini aiurite, buzele Ginei se arcuiră într-un uşor surâs.

— Evident că nu.

— Atunci, m-am liniştit. Astă seară i-am povestit lui Doug cum mi-am rupt braţul într-un accident de skateboard, la treisprezece ani. Ştii unde era mama mea, când am păţit asta?

Gina clătină din cap.

— Acasă, cocea fursecuri cu ciocolată.

Îi scăpă un mic hohot de râs. Monk zâmbi şi el.

— Perfect. Văd că-mi înţelegi argumentul.

— Da, îl înţeleg.

Mai luă o înghiţitură de vin, apoi oftă.

— Bine, acum m-am calmat. Spune-mi cum a fost cu accidentul lui Doug.

În timp ce Doug îi explica detaliile, Gina se gândi cât de recunoscătoare îi era că fusese disponibil. Cu excepţia tatălui ei, Doug n-ar fi avut atâta încredere în nimeni.

— A suferit o fractură necominutivă, preciză Monk. Medicul nu prevede niciun fel de probleme. Mi-a dat o foaie cu instrucţiuni bătute la maşină, pentru tine, şi nişte pastile, dacă Doug are dureri.

— Spuneai că i-ai dat deja o pilulă. Când aţi ajuns acasă, îl durea braţul?

— Mda, îl cam durea.

— Of, sărăcuţul de el, murmură Gina, cu fruntea încreţindu-i-se de îngrijorare.

— Nu foarte rău, se grăbi Monk s-o liniştească. Am vrut doar să mă asigur că va dormi bine la noapte. Probabil că, mâine dimineaţă, de alte pastile n-o să mai aibă nevoie. Dacă are, doza e scrisă pe flacon.

— Unde le-ai pus?

— În bucătărie. De asemenea, trebuie să dai telefon şi să stabileşti o vizită medicală. Dacă ai vreo întrebare, doctorul a spus că-l poţi căuta oricând.

— Îţi mulţumesc, Monk. Eşti o comoară la casa omului.

Începea să se relaxeze. Copiii ei erau la loc sigur, în paturile lor, iar băiatul avea să se simtă bine. Îşi ridică picioarele, strângându-le sub trup, pentru a se aşeza mai comod pe colţul canapelei.

Monk îi aruncă o privire piezişă, peste umăr.

— Mi s-a spus în multe feluri la viaţa mea, dar aşa, niciodată.

— Te rog, fără false modestii. Pe moment, nu-mi vine niciun cuvânt mai apropiat de ceea ce simt.

— False modestii? arcui Monk sprâncenele. Cine, eu? Haide, credeam că mă cunoşti mai bine.

Gina râse.

— Ai dreptate, te cunosc. Ce mi-o fi trecut prin minte?

Îşi bău restul de vin şi întinse paharul.

— Îmi mai torni unul?

Monk se ridică în picioare şi-i luă paharul, odată cu al său. În lipsa lui, Gina îşi rezemă capul de spătar şi închise ochii. Era plăcut să nu facă altceva decât să stea aşezată, lăsându-se în voia gândurilor. Cu grijile copiilor şi ale carierei, nu dispunea de multe momente când o putea face.

— Să te duc şi pe tine în pat?

Ridicând capul, Gina deschise ochii. Asta, *da*, idee interesantă. Şi la care era mai bine să nu se gândească. Dar totuşi…

Îşi amintea de unele dintre femeile cu care îl văzuse pe Monk, în urmă cu ani de zile. Întotdeauna fuseseră nişte fiinţe senzuale şi frumoase, care o făceau să se simtă aproape invizibilă. De-atunci, îi crescuse încrederea în sine, dar curiozitatea feminină o făcea să se întrebe la ce nivel o plasa Monk.

Zâmbi, întinzându-se, prilej cu care fanta fustei i se săltă mai sus pe coapsă.

— Nu mi-e somn. Mă relaxam doar.

Fu încântată şi destul de mândră să vadă cum coborî privirea lui Monk spre cei câţiva centimetri de piele pe care-i dezvăluise fusta. Atenţia lui îi cutreieră trupul în lung, oprindu-se un moment la câtimea de brazdă dintre sâni, vizibilă în penumbră prin decolteul dintre reverele jachetei. În momentul când ochii li se întâlniră, respiraţia începuse să i se scurteze. Monk îşi îngustă ochii, speculativ, iar Gina îşi dădu seama că se juca, aproape, cu focul.

Îşi schimbă poziţia, trăgându-şi poalele fustei în jos. Ce-i trecuse prin cap? Luă paharul cu vin din mâna lui Monk.

— Mulţumesc.

Sorbi scurt şi, evident, înghiţi pe-alături.

— Uşurel.

Monk se aşeză lângă ea, bătând-o pe spate. Gina ridică o mână, ca să se sprijine, inspirând adânc.

— Mi-am revenit.

— Perfect. Mi-am făcut porţia de urgenţe pe seara asta, se rezemă el pe spate, întinzându-şi braţul de-a lungul canapelei, cu celălalt cot sprijinit pe genunchi. Şi, povesteşte-mi cum a fost seara ta. Te-ai simţit bine cu Robert?

— De unde ştii că am fost cu Robert?

— Mi-a spus Doug. Şi v-am auzit la uşă.

— A, da. Da, am avut o seară foarte plăcută.

Auzindu-şi unda de îndârjire din propria voce, se întrebă pe care dintre ei doi încerca să-l convingă.

— Dar...?

— Dar ce?

— O seară foarte plăcută?

În glasul lui se simţea amuzamentul.

— Dar nu păreai tocmai entuziasmată.

Buzele Ginei se subţiară de iritare.

— Am avut o seară foarte plăcută. Robert m-a invitat la „Azzura Point”.

Restaurantul fusese declarat recent unul dintre cele mai elegante din San Diego. Spera ca Monk să fie impresionat, cum se cuvenea.

— Mâncarea a fost delicioasă.

Monk râse scurt.

— La preţurile alea, e şi cazul.

Ochii ei se îngustară.

— După masă, am văzut spectacolul cel nou de la „The Lamb’s Players Theatre”.

— Bunişor?

Gina îl studie. Îşi stăpânea cumva un căscat?

— Foarte bun, se răsti ea.

— Atunci, îmi însuşesc critica, ridică Monk paharul, într-un toast. Pentru o întâlnire sclipitoare, plină de distracţii.

În ton i se simţea sarcasmul. În timp ce ducea paharul la gură şi bea, Gina rezistă tentaţiei de a i-l turna pe-al ei în cap.

Monk se trase mai jos pe canapea, cu capul rezemat de spătar şi picioarele întinse pe măsuţa de cafea.

— Ia spune-mi ceva. Chiar trebuie să mergi mâine cu noapte-n cap să vizitezi o casă?

Privirea lui oblică o înştiinţa că fusese deja prinsă cu minciuna.

Gina purtă o scurtă luptă cu ea însăşi.

— Nu, recunoscu ea în cele din urmă, fără tragere de inimă.

— Mă aşteptam, replică Monk, cu o expresie mult prea îngăduitoare.

— Şi cum ţi-ai dat seama, mă rog?

Îşi întoarse capul spre ea, alene, cu un zâmbet.

— Fiindcă suna ca o scuză, chiar şi pentru mine.

O mai măsură odată cu privirea.

— Se vede clar că acestui Robert îi lipsesc anumite talente. Ai ţinuta prea ordonată.

— Prea ordonată?

— Nu arăţi ca o femeie care a fost smotocită cu dragoste.

Gina făcu ochii mari, şocată.

— Poftim?

Continuă s-o privească, zâmbind vag, amuzat.

— O seară măreaţă ca asta ar fi trebuit să se încheie în pat. Tu arăţi de parc-ai fost la un ceai cu regina Angliei. Dacă Robert însemna cu adevărat ceva pentru tine, acum ai fi arătat cu totul altfel.

— Înţeleg. Şi cum arăt de fapt?

Răceala din vocea ei ar fi trebuit să-l umple de degerături, dar zâmbetul lui Monk se lăţi, în timp ce-şi arcuia poznaş o sprânceană.

— Eşti sigură că vrei să auzi?

— A, în orice caz, îl invită ea, cu o ironie tăioasă. Poate reuşesc să profit şi eu de pe urma cunoştinţelor tale, vizibil superioare, în domeniu.

— Nu încape nicio îndoială

Monk o parcurse rapid cu privirea.

— Bun, deci s-o luăm de sus în jos. Când ai intrat, aveai părul pieptănat impecabil. Înainte de a încerca să ţi-l smulgi din cap, mai bine zis. Un îndrăgostit ţi l-ar fi răvăşit cu degetele, te mai ciufulea şi el un pic.

— De unde ştii că nu m-am pieptănat pe urmă?

Monk îi aruncă o privire sardonică, urmând, ca şi cum nici n-ar fi auzit-o:

— Pe urmă, ochii. Prea tăioşi, prea alerţi. Ar fi trebuit să fie uşor cârpiţi, cu pleoapele îngreunate. O partidă bună de sex trage femeia la somn.

Gina îşi dădu ochii peste cap, neîncrezătoare.

— Tu m-ai întrebat, îi aminti el. Apoi, gura.

Clătină din cap.

— Mult prea strânsă. Dacă erai sărutată ca lumea, de multe ori, ai fi avut buzele tumefiate. Poate chiar şi muşcate, pe ici, pe colo.

Dintr-odată, Gina îşi simţi buzele uscate. Nici în ruptul capului n-avea să şi le lingă. Nu voia să-i dea o asemenea satisfacţie.

Monk miji ochii, spre gura ei.

— Barem te-a sărutat, o dată, acolo? Mai ai ruj pe buze. Nici măcar nu e mânjit.

— Sigur că m-a sărutat!

— Pe obraz? ridică el din umeri. Vai, ce drăguţ!

Luă o înghiţitură de vin, continuând s-o măsoare cu ochii aceia albaştri şi cunoscători cărora părea să nu le scape nimic.

— Aici, continuă el, ridicând o mână pentru a trece uşor cu degetul în lungul gâtului, peste stern, până în locul unde se întâlneau reverele, aici ar fi trebuit să fii puţintel înroşita.

Neaşteptata lui atingere îi smulse o mică exclamaţie. Locul dintre sâni, unde o atinsese se înfierbântase de emoţie senzuală. Parcă vârful degetului lui ar fi fost jarul unei ţigări.

— Când ai intrat pe uşă, arătai rece ca alabastrul, comentă el, neluându-i în seamă reacţia. Nu roşie ca bujorul.

Şi îi făcu cu ochiul.

Gina îl privea fix, electrizată de acest inventar al

stării ei. Ochii lui coborâră asupra sânilor şi, spre groaza ei, îşi simţi sfârcurile întărindu-se sub efectul acestei priviri. Monk îi zâmbi complice.

— Să mai continuu?

— Nu!

Dumnezeu ştia ce-avea să spună mai departe.

— Deja ai spus destul. Am prins ideea.

— Sper. Oricum, e clar că tipul te lasă rece.

— Asta nu te priveşte!

De ce îl înfrunta? în fond, îi dădea dreptate!

— Crezi tu că nu mă priveşte? se aplecă Monk, luându-i paharul din mână, după care îl puse împreună cu al lui pe masă.

Primii fiori de alarmă accelerară pulsul Ginei.

— Ce faci?

Capitolul 8

Monk se aplecă spre ea şi-i ridică bărbia o idee mai sus, apoi îşi coborî gura peste a ei. Gina văzu sărutul apropiindu-se, ştiind că putea să protesteze şi că Monk s-ar fi oprit imediat. Ceva o ţinea însă în loc, o nevoie păcătoasă, interzisă, nerecunoscută până în acel moment, de a şti ce-ar fi simţit dacă o săruta cu adevărat – un sărut pasional, nu o diversiune ca să-i alunge grijile.

Acest sărut nu mai cerea un răspuns. îl obliga. Gura lui era dură, mâna de pe gât o încătuşa subtil, împiedicând-o să se retragă.

Limba lui Monk îi atinse buzele, iar Gina le deschise, cu un geamăt. Din gâtlejul lui răsună un mârâit gros de mulţumire, înainte de a-i cuceri gura complet, catapultând-o într-o clipă la un nivel al excitaţiei de-a dreptul şocant.

Gina îl cuprinse cu braţele pe după gât şi se ţinu strâns, în timp ce el o săruta pe gură fără milă. Nu opuse nicio rezistenţă, oferindu-i doar şi mai mult, întâmpinându-i limba cu a ei.

Monk se opri un moment, apoi o strânse la piept,

pentru a o săruta şi mai apăsat. Un fior de dorinţă o străbătu, când mâna lui se strecură în jos. Palma îi cuprinse sânul, iar Gina gâfâi, arcuindu-se neputincioasă.

Când Monk repetă mângâierea, ea scânci, împingându-şi sânul în mâna lui.

Obrazul lui aspru, lipit de pielea feţei ei, n-o făcea decât să fie şi mai conştientă de masculinitatea lui. Dar gura stăpânitoare o scutea de a vorbi, de a trebui să recunoască în sfârşit cât de mult îl dorea. Se arcui şi mai tare, încercând să se apropie. Cu un murmur, Monk o împinse în jos până ajunse culcată pe perne, şi-i acoperi trupul cu al lui, după care o sărută iar.

Greutatea lui, muşchii tari care o striveau pe canapea nu reuşeau decât să-i înteţească şi mai mult dorinţa, dar fusta strâmtă o împiedica să-şi desfacă picioarele în faţa dulcii atingeri pe care o căuta cu atâta dor.

Monk îşi desprinse gura de a ei, mormăind, şi-i împinse fusta în sus, aproape până-n talie, după care îi despărţi coapsele cu genunchiul. Se instală între picioarele ei, cu erecţia totală apăsându-i blugii. Îşi legănă soldurile o dată, iar Gina scânci, fulgerată de voluptate.

Se repezi din nou, întâmpinat de arcuirea ei, pierdută în puterea senzuală a ritmului cu care se mişca. Înnebunită, Gina îşi depărtă şi mai tare picioarele, ridică soldurile şi mai sus.

Închise ochii, abandonându-se în voia senzaţiei erotice a trupului lui Monk peste al ei. Apoi, dintr-odată, toţi muşchii i se încleştară strâns, chiar înainte de a ajunge la un orgasm zdrobitor, care o făcu să-i strige numele.

Monk continua s-o strângă la piept, încercând disperat să-şi controleze propria nevoie de eliberare. Ce naiba se întâmplase? Ultima oară se mozolise pe o canapea în adolescenţă. Nu voise să ajungă atât de departe. Nu dorise decât să-i arate Ginei ce anume vedea – că era o femeie caldă, cu reacţii normale, care s-ar fi irosit degeaba

cu o moluscă rece ca Robert. Dar situaţia îi scăpase de sub control.

Se concentră să se calmeze, ascultând respiraţia cutremurată a Ginei. Înălţându-se pe coate, încercă s-o privească, dar ea rămase cu capul întors în altă parte, evitându-i ochii.

Îi luă bărbia în palmă şi o întoarse cu faţa spre el.

— Gina, uită-te la mine.

În sfârşit, Gina ridică privirea, întâlnindu-i ochii doar o clipă, înainte de a şi-i muta iar. La naiba! Nici nu fusese sigur ce-avea să vadă în ochii ei. Era pregătit pentru furie, şoc, indignare chiar. Expresia ei stânjenită îl luă prin surprindere.

O scutură uşor de bărbie.

— Ce dracu', Gina, uită-te la mine odată!

Cu un oftat, îl privi în cele din urmă.

— Chiar trebuie?

— La un moment dat, tot va trebui, aşa că mai bine fă-o acum. Iubito, nu ai absolut niciun motiv să te simţi jenată. Văd clar că eşti stingherită, dar nu sunt sigur de ce.

Dădu să-i răspundă, apoi ezită, întorcându-şi capul într-o parte, pe pernă.

Continua să stea întinsă sub el, cu trupul gingaş şi vulnerabil, ţinându-l între coapsele ei mătăsoase. Lui Monk îi trecu prin minte că, probabil, această poziţie nu le uşura deloc discuţia. Nici tensiunea lui sangvină.

Se săltă de deasupra Ginei şi luă paharele cu vin, întinzându-i-l pe al ei.

— Poftim. În clipa asta, s-ar putea să-ţi prindă bine.

Gina se ridică şi, stând în capul oaselor, îşi răsfiră părul cu o mână tremurătoare. Dădu să ia paharul, apoi îşi dădu seama că fusta îi rămăsese ridicată pe solduri. Cu o privire fulgerătoare, de jenă, spre Monk, trase tivul în jos, netezind cu grijă cutele.

Monk înţelese că trăgea de timp şi o aştepta cu

răbdare. Într-un târziu, Gina ridică privirea şi acceptă paharul de vin din mâna lui, murmurând:

— Mulţumesc.

Dând din cap a încuviinţare, o privi cum îşi făcea de lucru cu piciorul paharului. În ceea ce-l privea pe el, aveau să poarte acea discuţie, indiferent dacă ea o dorea sau nu.

— Timpul a trecut, Gina. Vorbeşte-mi.

Gina luă o sorbitură de vin, umezindu-şi buzele.

— Nici nu ştiu ce să spun.

Îşi studie paharul, apoi îl privi cu o expresie abătută.

— Dumnezeule, Monk, te-am luat cu asalt. Ca o domnişoară bătrână, hămesită după sex. Nu-mi vine să cred, cum am fost în stare să mă comport. Fie şi doar ca reacţie. Niciodată n-am mai…

Privirea îi devie peste umărul lui, în timp ce trăgea aer în piept.

— Mă rog, înţelegi… Niciodată n-am mai făcut una ca asta, clătină ea din cap, concentrându-se iarăsi asupra vinului. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Pe buzele lui tresări un zâmbet.

— Ai avut un orgasm pârjolitor.

Gina îi aruncă o privire piezişă, dar nu răspunse.

Era frumoasă – îmbujorată, răvăşită şi încă nu prea sigură pe sine. Arăta exact aşa cum îi spusese Monk că ar fi trebuit să arate când intrase în casă. Totuşi, probabil că în acel moment n-ar fi fost prudent s-o menţioneze.

— Mai întâi, nu m-ai luat cu asalt. Îmi amintesc, pare-mi-se, că eu am fost cel care te-a sărutat.

— Poate că tu ai început, dar…

O ţintui cu o privire directă. Gina închise brusc gura, făcându-i semn să continue.

Saisfăcut, Monk reluă de unde se întrerupseseră:

— După cum spuneai, eu am început. Te-aştepţi să mă plâng, sau să am o părere mai proastă despre tine fiindcă ai reacţionat normal? Doamne, Gina, ai fost

minunată.

Ochii mari pe care îi întoarse spre el erau plini de neîncredere.

Alegându-şi cu nespusă grijă cuvintele, Monk încercă din nou.

— Iubito, faptul că mi-ai răspuns aşa denotă o încredere deplină. Dacă nu te simţeai în siguranţă cu mine, după sărut nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

Expresia ei îl anunţă că încă mai avea îndoieli, dar era dispusă să se lase convinsă.

— Gina, să terminăm cu fleacurile. A fost plăcut – şi te-ai lăsat în voia senzaţiei. Se pare că nu mi-am pierdut dibăcia, adăugă, înfumurat.

— Hai, te rog, bolborosi din gâtul ei un mic hohot de râs. Ar fi trebuit să m-aştept că aşa vei privi totul, zâmbi ea, cu amărăciune.

Zâmbetul lui Monk se şterse, înlocuit de o expresie mai gânditoare.

— Mda, ar fi trebuit, Gina, acum s-ar cădea să-ţi spun că-mi pare rău pentru cele întâmplate, dar nu pot face aşa ceva nici mort. Tot ce pot e să-ţi promit că n-o să se mai repete.

— Nicio grijă. Să punem doar totul pe seama…

Buzele i se arcuiră, în timp ce ridica uşor din umeri.

— …a prea mult vin din partea mea, şi prea mult testosteron dintr-a ta.

Monk se strâmbă.

— Chestia cu testosteronul nu mă deranjează, dar n-ai putea măcar să te prefaci că ai fost copleşită de irezistibila mea sexualitate masculină, în locul Chardonnay-ului?

— Dacă asta te face mai fericit… zâmbi Gina.

Redevenind serios, Monk învârti paharul între palme, cu gândul la tot ce se întâmplase, apoi o privi în ochi.

— Serios acuma, Gina, pun mare preţ pe prietenia

noastră. Povestea asta o să creeze cumva probleme?

— Nu şi dacă n-o lăsăm noi.

Dacă aşa prefera, avea să-i satisfacă dorinţa. Buni amici. Avea îndoieli că putea merge prea mult timp, dar era de acord să încerce. Să încerce să nu-şi amintească gustul ei dulce, felul cum se arcuise dornică sub mâinile lui, sunetul numelui său din gâtul ei, în momentul orgasmului. Avea să încerce, dar nu-şi făcea prea mari speranţe.

— Monk! Fii atent la mine!

Monk ridică privirea dinspre hamburgerii pe care-i frigea la grătar, tocmai la timp pentru a o vedea pe Emma sărind de pe marginea piscinei. Gina stătea în apă, gata s-o prindă dacă era necesar, dar Emma ieşi singură la suprafaţă, cu un zâmbet mândru.

— M-ai văzut? întrebă ea, surescitată.

Îi zâmbi şi el.

— Mhm, te-am văzut. O s-ajungi o peştoaică în toată regula.

Îi invitase pe Gina şi copii să facă baie în piscină ori de câte ori aveau timp, iar acum Gina o învăţa pe Emma să înoate. Vedea clar ce progrese făcuse în doar cele trei vizite la care asistase.

— Mare scofală, mormăi Doug din locul unde stătea aşezat, fără să dea atenţie Gameboy-ului pe care-l ţinea în poală, cumpărat de Gina pentru că nu putea intra în apă. Să fi văzut de ce ghiulele sunt eu în stare.

În cea mai mare parte a lunii care trecuse, Doug abordase cu fair-play problema gipsului, dar în această după-amiază se vedea clar că avea draci.

Era cea mai călduroasă duminică de până atunci, în cursul acelui an, amintindu-le că vara avea să sosească în curând, iar Monk ştia că Doug tânjea să se joace în apă. Deşi înţelegea situaţia, îmbufnarea băiatului începea să-l obosească. Doug stătea prăvălit într-un şezlong,

plângându-se cât se plictisea tuturor care erau destul de aproape ca să-l audă.

— Doug, hamburgerii sunt aproape gata. Ce-ar fi să te duci la piscină ca să le anunţi pe mama ta şi Emma?

Băiatul oftă zgomotos şi se săltă din şezlong.

— Biiine…

Fără să se grăbească, porni cu paşi târşiţi spre marginea bazinului, pentru a transmite mesajul.

Monk îl privi cum se îndepărta, clătinând din cap. Răbdarea Ginei părea nemărginită, dar a lui dădea semne de epuizare. Ţinea la Doug şi nu voia să primejduiască prietenia tot mai strânsă dintre ei, dar băiatul era o pacoste. Buck ar fi rezolvat sumar problema unui asemenea comportament, îşi spuse el.

Gina şi Emma veniră grăbite spre scaunul unde-şi lăsaseră lucrurile şi luară două prosoape. Era o zi caldă, dar briza înfrigura cu repeziciune pielea udă. Gina scutură un prosop mare şi roz, desfăcându-l, şi o înveli cu el pe Emma, care râdea.

Râse şi ea, cu acel chicotit gutural complice care întotdeauna băga în viteză imaginaţia lui Monk, înainte de a-i da drumul fetiţei pentru a se şterge şi ea rapid. Părul ud îi stătea lins, făcându-i ochii să pară şi mai mari. Firele aurii ţesute în materialul portocaliu ca şerbetul al costumului de baie întreg sclipeau în razele soarelui, atrăgând atenţia spre curbele sânilor şi ale şoldurilor. Croiala decoltată dezvăluia o pereche de picioare mai lungi decât le crezuse Monk. Numai exerciţiile fizice regulate le puteau menţine atât de lucioase şi tonifiate.

Briza răcoroasă îi întărea sfârcurile, ceea ce Monk n-avea cum să nu observe. Îşi îngădui o privire lungă de admiraţie, apoi reveni cu atenţia spre hamburgeri.

Putea să se controleze. La urma urmei, se întâlniseră de mai multe ori, în ultima lună, fără să sară scântei sexuale. Desigur, jăraticul continua să ardă mocnit, dar

Monk era stăpân pe situaţie.

Abia dacă-l descumpănise cât de cât prima vizită a Ginei cu copiii la piscină. Văzând-o în acea invitaţie la păcat pe care ea o numea costum de baie, petrecuse mult timp răcorindu-se în apă, dar o scosese cu bine la capăt.

Şi, săptămâna trecută, când încheiase formalităţile de cumpărare a casei, sărbătorise ocazia invitându-i pe toţi trei la pizza şi jocuri video. Nicio problemă. Ignorarea felului cum strângeau jeanşii posteriorul Ginei nu fusese mai mult decât o provocare interesantă.

— Mmm, da’ bine mai arată.

Gina se oprise lângă el, privind burgerii de pe grătar, cu prosopul înnodat în jurul soldurilor. Ţinea în mâini un platou cu chifle.

— Cred că acum sunt fripţi perfect.

Monk începu să culeagă hamburgerii cu o spatulă, depunându-i pe câte o chiflă.

— Totul e gata. Haideţi să mâncăm.

Gina duse platoul pe masa de grădină, unde puseseră deja farfuriile de carton. Pe o tavă mare se aflau roşii, castraveciori, salată verde şi ceapă tăiată, în ideea ca fiecare să se autoservească din garnituri.

Se aşezară, iar Monk tocmai începuse să-şi îngrămădească murături pe burger, când îl opri glasul smiorcăit al lui Doug.

— Pe ăsta e maioneză, spuse el acuzator, fără a se adresa cuiva anume.

— Este, într-adevăr. Îţi place maioneza, îi aminti Gina.

— Ba nu-mi place.

— Săptămâna trecută, îţi plăcea.

După cum îi suna vocea, Monk simţi că până şi acea rezervă nesfârşită de răbdare era pe terminate.

— E, nu ştiu. Nu pot s-o sufăr, răspunse bosumflat băiatul.

Monk îşi impuse să nu se amestece. Problema îi privea pe

Gina şi fiul ei. Strângând din dinţi, se concentră să aleagă o felie de roşie pentru hamburger.

— Şi carnea e prea arsă, se plânse Doug. Ştii că nu-mi plac hamburgerii aşa de fripţi.

— Îmi pare rău că nu-s pe placul tău, replică Gina, cu o politeţe răspicată. Oricum, asta avem la cină.

— Bine! Atunci, eu nu mănânc, îşi împinse Doug farfuria la o parte, încrucişându-şi braţele pe piept.

Asta le puse capac la toate. Monk îşi trânti chifla peste hamburger şi se ridică brusc în picioare. îl ţintui pe Doug cu un deget.

— Tu, vii cu mine în casă. Imediat.

Cei trei se holbară la el, vizibil şocaţi.

— Monk, începu Gina, cu o expresie încurcată pe faţă. Sunt sigură că…

Monk clătină din cap spre ea, apoi se întoarse către Doug. Aşteptă, iar băiatul se ridică în cele din urmă, greoi, de pe scaun. Monk porni spre uşă, în timp ce Doug îşi potrivea pasul lângă el.

În casă, Monk îi puse o mână pe umăr, conducându-l nu prea blând spre scară.

— Stai jos.

Doug se supuse, dar Monk îl mai lăsă să fiarbă în suc propriu câteva minute, înainte de a vorbi:

— Ţi-a fost greu s-o vezi pe Emma jucându-se numai ea în piscină, aşa-i?

Băiatul îl privi surprins. Era clar să se aşteptase la ceva mai rău.

— Mda, făcu el, pe un ton bănuitor.

— Părea să se distreze nemaipomenit, cu mama ta. Pariez că ai fi vrut să fii şi tu acolo.

— Mhm, se destinse Doug, în faţa înţelegerii lui Monk.

— Şi, pentru că nu puteai intra în apă, te-ai enervat.

Aştepta un moment, iar Doug confirmă, dând din cap.

— Cine e de vină că ţi-ai rupt braţul, mama ta sau Emma?

Simţind nisipurile mişcătoare, băiatul şovăi.

— Doug?

Gura i se răsfrânse cu nemulţumire şi oftă.

— Niciuna.

— Atunci, e cinstit să te înfurii pe ele fiindcă tu ai braţul în gips şi nu poţi face baie până nu ţi-l scoţi?

— Cred că nu.

— Şi dacă te porţi aşa de nesuferit încât le strici tuturor celorlalţi ziua, chiar ai să te simţi mai bine?

Doug îşi privi picioarele, mişcându-şi degetele goale.

— Nu.

Vorbise atât de încet, încât Monk trebui să facă un efort pentru a-l auzi.

— Mai e nevoie să-ţi spun că purtarea ta de azi lasă mult de dorit?

Băiatul ridică un moment ochii, apoi reveni cu privirea spre picioare, clătinând din cap.

— Deci, ce ai de gând?

Întrebarea îl prinse vizibil pe nepregătite. Clipind din ochi, Doug stătu pe gânduri.

— Ăă, să fiu cuminte?

— Cuminte, e bine, fu Monk de acord. Altceva?

Se încruntă un moment, apoi ridică din umeri, nedumerit.

— Ce-ai zice să-i ceri iertare mamei tale că ai fost nepoliticos cu ea?

La auzul acestei propuneri, Doug îşi trase capul între umeri, strâmbându-se.

— Hai, mă Monk...

— Ţi-e frică să-i spui că-ţi pare rău?

— Aiurea.

— Perfect, fiindcă un bărbat adevărat nu se teme să recunoască, atunci când e nesimţit. Azi ai fost cam nesimţit, băiete. Hai înapoi, s-o dregem.

Doug îşi muşcă buza, apoi îl privi resemnat, ridicându-se.

— Vino, îi ciufuli Monk părul, cu un zâmbet. N-o să fie aşa de nasol pe cât crezi.

Revenind lângă Gina şi Emma, Doug mormăi o scuză neclară, dar sinceră. Gina îi răspunse cu îmbrăţişarea la care Monk se aşteptase şi, cu toate că băiatul se foi, chipurile jenat, era clar că se bucura să fi reintrat în graţiile ei.

În timp ce se aşeza din nou la masă, îi aruncă lui Monk o privire întrebătoare. Monk dădu din cap aprobator, făcându-i cu ochiul. Zâmbetul uşurat pe care Doug încercă să şi-l ascundă după hamburgerul luat fără niciun protest îl făcu pe Monk să surâdă şi el.

Hormoni. Nimic mai mult. îi bântuiau prea mulţi hormoni prin organism, fără a avea unde să se ducă. Şi îi afectau liniştea sufletească. Evident, totul era numai din vina lui Monk.

După Buck, prin patul ei nu mai trecuse niciun bărbat. Nu rămăsese celibatară din cine ştie ce motive nobile. Cumva, se părea că niciunul nu meritase efortul.

Îşi făcuse griji să nu fi fost ceva în neregulă cu ea. N-ar fi fost normal să-şi dorească o viaţă sexuală? Până la urmă, se hotărâse să nu-şi mai bată capul. N-avea nevoie de sex. Nu întreţinea relaţii intime. Care era problema?

Înainte, treceau zile întregi în care abia dacă se gândea la acest subiect. Acum, nici nu se mai putea gândi la altceva. Toate păreau să-i amintească de acelaşi lucru.

Afişele de reclamă la cel mai recent film de la cinematograful oraşului reprezentau cuplul de eroi în momentul unei îmbrăţişări toride. Televiziunea – cu interminabilul ei bombardament de aluzii, duble înţelesuri

şi secvenţe erotice care întreceau măsura – nu-i lăsa nici ea răgaz. Până şi spoturile publicitare erau încărcate de conotaţii sexuale. Iar revistele păreau adevărate câmpuri de mine.

Chiar în ajun, răsfoind una, dăduse peste un articol care făgăduia s-o ajute pe orice femeie să-şi îngenuncheze bărbatul. Citise toată parascovenia, deşi n-o interesa cu adevărat.

Şi-apoi, perechile. Dintr-odată, părea înconjurată numai de cupluri – ţinându-se de mână, îmbrăţişându-se, sărutându-se, schimbând priviri mocnite peste masă, în cafeneaua ei favorită. Sexul se simţea în aerul îmbălsămat de primăvară, la fel de desluşit ca parfumul bobocilor de iasomie proaspăt înfloriţi.

Trebuia să înceteze. Gina se gândea cu jind la liniştea ei sufletească dinainte, la acea mulţumire binecuvântat de neştiutoare.

Probabil că nu era sănătos ca toate acele tensiuni sexuale să se acumuleze aşa, fără niciun debuşeu. Presiunea o scotea din minţi. Avea nevoie de o aventură dogoritoare, care să le ardă pe toate, eliminându-i-le din organism. Poate că nu era necesară decât o singură noapte de pasiune fierbinte – dacă o petrecea cu omul potrivit.

Luă invitaţia cu chenar aurit care o aştepta de trei săptămâni în teancul de corespondenţă, bătând cu colţul acesteia în birou, gânditoare. Ajungând la o decizie, ridică receptorul şi formă un număr.

I se răspunse de la primul apel.

— VS-41, comandorul Jamieson la aparat.

Gura Ginei se uscă. Ar fi trebuit să facă o repetiţie înainte de a-l suna.

— Alo?! insistă Monk, nerăbdător.

Se chinui să găsească un răspuns înainte de a închide.

— Monk. Azi nu zbori?

— A, Gina. Tocmai m-am întors. Ce e?

Gina trase aer în piept, adânc, şi se avântă:

— Peste două săptămâni are loc licitaţia cu dineu şi dans a Fundaţiei Şcolilor din Coronado. E o mare acţiune pentru colectare de fonduri, la care participă toţi cei care sunt cineva în oraş. În plus, fiind pentru o cauză nobilă, e o ocazie excelentă ca să-mi fac relaţii. Şi nu-mi place să merg singură la o asemenea ceremonie. Am nevoie de un însoţitor. Eşti disponibil?

La celălalt capăt al firului se lăsă pentru câteva secunde liniştea, timp în care Gina îşi ţinu respiraţia, cu sufletul la gură, până când în sfârşit Monk răspunse:

— Robert e plecat din oraş?

— Robert şi cu mine nu ne mai, ăă, vedem. Nu e o soluţie. Cel puţin, nu pentru partea cea mai importantă a serii, cu *siguranţă*, adăugă ea în gând.

— V-aţi certat?

— Nimic dramatic. Ştii, ai avut dreptate în privinţa lui. Mica ta… demonstraţie n-a făcut decât să mi-o confirme.

Anunţul ei fu întâmpinat cu o scurtă tăcere.

— Mă bucur să aud, spuse în cele din urmă Monk. Mda, am să te însoţesc. Mai spune-mi o dată când se ţine licitaţia.

Gina lansă o rugăciune de recunoştinţă spre cer şi-i comunică detaliile, avertizându-l că era o ocazie solemnă. Monk o asigură că asta nu punea nicio problemă. Din apropiere se auzi glasul cuiva chemându-l, iar el îşi luă rămas bun repede, adăugând că aveau să se vadă peste două săptămâni.

Când închise telefonul, Gina nu era sigură dacă inima îi bătea atât de nebuneşte din cauza fricii… sau a nerăbdării.

Capitolul 9

Gina se privea în oglindă, întrebându-se dacă nu

cumva exagerase cu rochia. Coloana prelungă de material tricotat negru i se mula strâns pe trup, în timp ce se răsucea într-o parte şi-n alta, pentru a verifica eficacitatea tracţiunilor de abdomen suplimentare cu care se torturase în ultimele două săptămâni. Miji ochii spre imaginea reflectată, sperând ca Monk să-i aprecieze eforturile.

Rochia neagră simplă, fără nicio podoabă cu excepţia unei broşe cu strasuri pe corsajul decoltat, îi scotea în evidenţă tenul deschis şi părul arămiu. La urechi avea prinse lănţişoare delicate de strasuri din aceeaşi garnitură cu broşa, care-i mângâiau gâtul când se mişca.

Analizând efectul sutienului cu cupe care-i avantaja la maximum formele modeste, nu se putea decide dacă să mute decolteul mai sus sau mai jos. Nu voia să arate prea ostentativ. Pe de altă parte, dorea să se asigure că Monk recepţiona mesajul. Alese calea de mijloc, lăsând rochia aşa cum era. Dacă Monk o vedea îmbrăcată cu ea şi nu pricepea aluzia, atunci era într-adevăr gata să se călugărească.

Se întoarse din faţa oglinzii, privind neliniştită prin cameră. La fel ca în restul casei, făcuse şi în dormitor o ordine perfectă. Un buchet de crini împodobea scrinul, împreună cu trei lumânări, iar patul era decorat cu cearşafuri proaspăt spălate, peste care pulverizase câţiva stropi de colonie. În sertarul noptierei aştepta un pacheţel nou cu prezervative.

Spera că se gândise la toate, spera ca, în momentul seducţiei, amatorismul să n-o dea de gol. Auzi soneria, iar stomacul îi făcu un salt rapid. Şi-l apăsă cu mâna, într-o slabă încercare de a şi-l calma, se mai privi o ultimă dată în oglindă, ca să fie sigură, apoi îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă.

Bingo ajunse acolo înaintea ei, aşteptând să vadă cine stătea de cealaltă parte a uşii. îl mângâie pe cap, dându-i comanda să şadă.

— Să fii cuminte în lipsa mea, băiete. Şi să-mi ţii pumnii.

Îi deschise lui Monk uşa. Arăta nefamiliar, dar răpitor de chipeş, în uniforma de paradă. Cu siguranţă, tunica albă scurtă, pantalonii bleumarin şi fireturile de aur nu avuseseră niciodată un efect mai impresionant. Formalismul era atenuat de culorile panglicilor miniaturale ale medaliilor, prinse pe piept, şi de licărul vesel din ochi.

Ochi pe care-i încălzea o expresie de admiraţie masculină pură, în timp ce se aţinteau asupra broşei cu strasuri

— Şi a decolteului. Un moment, Ginei i se păru că-i simţea căldura privirii.

— Bună. Ai venit tocmai la timp.

Monk ridică privirea, o expresie reţinută ivindu-i-se în ochi. Gina se întrebă dacă nu cumva străfulgerarea pe care o zărise acolo fusese doar o iluzie.

Ţuguindu-şi buzele, Monk fluieră încet.

— Asta zic şi eu rochie.

Gina ieşi, încuind uşa în urma ei, cu un zâmbet.

— O iau ca pe un compliment.

O conduse spre Jeep, unde îi deschise portiera, aşteptând-o să se urce în maşină. Când văzu la ce înălţime se afla scaunul, Gina se pregăti să-şi salte mai sus poalele strâmte ale rochiei, pentru a face pasul necesar.

— Stai o clipă.

Monk o apucă de talie, ridicând-o în maşină. Mâinile lui o ţineau strâns, încălzindu-i pielea prin material. O străbătu un fior de nerăbdare, la gândul că mai târziu avea să simtă acele mâini direct pe trup, fără niciun obstacol.

Monk îi dădu drumul, închise portiera şi ocoli Jeepul, pentru a se aşeza la volan. În anul acela, dineul avea loc la Loews Coronado Bay Resort, şi parcurseră scurta distanţă conversând despre întâmplările din urmă cu două săptămâni.

Gina se ruga ca fleacurile pe care le spunea să aibă şir. La vederea mâinilor lui Monk pe volan, a tendoanelor flexându-se când schimba vitezele, i se risipeau toate gândurile. Felul cum îi stăteau pantalonii întinşi pe coapse, în timp ce acţiona ambreiajul, era incomparabil mai interesant decât casa pe care o vânduse săptămâna trecută.

La hotel, lăsară Jeepul în grija unui om de serviciu, iar Monk îi oferi braţul, ca să intre.

— Doamnă…

Gina zâmbi, făcând o mică reverenţă, şi-şi aşeză mâna în scobitura cotului lui. Se îndoia că era prezentă vreo femeie cu un însoţitor mai impresionant şi intră cu capul sus.

Toată partea din spate a holului principal, a barului alăturat şi a antecamerei sălii de bal era formată din ferestre şi uşi mari de sticlă, prin care se vedea priveliştea încântătoare a golfului, cu luminile din San Diego pe malul celălalt, şi a podului, ca un colier de nestemate făcând legătura între Coronado şi marele oraş. Fusese dintotdeauna unul dintre peisajele favorite ale Ginei şi, în timp ce mergeau agale spre sala de bal, îl opri pe Monk ca să-i arate priveliştea.

— Minunat, murmură el cu admiraţie.

— Într-adevăr. Ori de câte ori văd această priveliişte, îmi amintesc cât de mult îmi place aici. Nu cred că aş putea fi vreodată fericită în altă parte.

Monk râse scurt.

— Lumea e destul de mare, Gina. Nu-ţi impune asemenea limite.

— O fi mare lumea, dar eu îi prefer colţul ăsta.

— De unde ştii? Cât de mult ai văzut din ea?

— Destul. Şi nu mă sâcâi. Oricât de mult mă costă seara asta, vreau să-i savurez fiecare minut.

Biletele erau scumpe şi, întrucât ea îl invitase, iar

Monk îi făcea o favoare escortând-o, Gina insistase să le plătească pe amândouă.

— Eu încă îmi mai doresc să-mi fi dat voie să mă achit, spuse el, cu o expresie cam stânjenită. Cu nota plătită de tine, mă simt ca un gigolo.

— Calmează-te. În zilele noastre, se cuvine ca şi femeia să plătească uneori.

— Mda, bine, sunt un tip cam de modă veche. Am senzaţia că m-ai cumpărat.

Gina ridică din umeri, spunându-şi că, dacă tot o făcuse, intenţiona să nu fi dat banii degeaba.

În sala de bal fusese amenajat un bar cu autoservire.

— Pot măcar să-ţi fac cinste cu un păhărel? întrebă Monk.

— Sigur că da, îi zâmbi ea uşor, tainic. Un pahar de Chardonnay, dacă se găseşte.

O privi un lung răstimp, apoi dădu din cap.

— Vine.

Se întoarse repede, aducându-i vinul şi un pahar aburit, cu bere Pilsner, pentru el. Începură să circule prin sală, iar Gina îl prezentă cunoscuţilor. Erau prezenţi câţiva ofiţeri de marină, dintre care Monk îi cunoştea deja pe doi. Dacă Gina se temuse că avea să fie o seară penibilă pentru el, temerile i se risipiră. Discuta dezinvolt cu prietenii ei, simţindu-se ca acasă. Părea să-i placă serata, iar Gina încetă să se mai simtă vinovată că îl pusese în acea situaţie.

La ora cinei, îşi găsiră locurile şi se prezentară comesenilor. Doi dintre aceştia, un amiral în retragere cu soţia, deveniră deosebit de prietenoşi, când aflară că Monk era comandantul escadrilei VS-41. Amiralul şi Monk se lansară prompt într-o discuţie despre calităţile aparatului F-14, în comparaţie cu modelul S-3.

Sosi felul întâi, supă de languste, iar ospătarii îşi făcură rondul, turnând vin. Paharul de chardonnay o

ajutase pe Gina să-şi calmeze nervozitatea incipientă şi, când chelnerul o întrebă dacă mai dorea, dădu din cap afirmativ. Monk, adâncit în conversaţie cu femeia de lângă el, o profesoară de ştiinţe ale naturii la liceu, întoarse capul, aruncându-i o privire. Gina îi zâmbi blajin, iar el îşi arcui o sprânceană, dar nu făcu niciun comentariu, reluându-şi convorbirea.

După al doilea pahar de vin, Gina avu grijă să treacă la apă rece. Ultimul lucru pe care-l dorea era să adoarmă, când ajungeau înapoi acasă. La vremea când ospătarii strânseră în sfârşit şi farfuriile de la desert, Gina se uita pe furiş la ceasul brăţară. Mai urmau licitaţia şi dansul.

— Monk, licitaţia nu mă prea interesează. Te superi dacă ieşim să luăm puţin aer?

— Evident că nu, se ridică el, ţinându-i scaunul, după care o aşteptă să-l ia de braţ.

— Hotelul are o grădină de plante medicinale, fermecătoare, îl informă ea. Una dintre cele mai frumoase din sudul Californiei. Ai vrea s-o vezi?

— Dacă vrei tu să mi-o arăţi…

Îl conduse prin hol, pe lângă scara arcuită cu balustrade complicate de fier forjat, ieşind în grădina privată ascunsă între aripile clădirii. La ora aceea, era pustie.

Gina se aplecă şi culese o mlădiţă dintr-un tufiş de rozmarin, strivind-o între degete. Ridică mâna sub nasul lui Monk.

— Miroase.

— Mm. Ce frumos.

Porniră să se plimbe încet pe cărarea ce şerpuia printre plante, Gina oprindu-se din când în când să culeagă câte o frunză, de ici, de colo.

— Ia încearc-o pe asta, îi propuse ea.

Adulmecând, Monk râse scurt.

— Miroase a mâncare italienească.

— E şi cazul, zâmbi Gina. E oregano.

Rupse încă o frunză, răsucindu-i un moment codiţa între degete.

— Dar asta? îl provocă ea. E mai tare?

Ridică frunza, fâlfâindu-i-o pe la nas.

Monk o apucă de încheietură, ţinându-i mâna nemişcată, în timp ce se încrunta concentrat.

— Vino aici, o trase el brusc din loc, aplecându-şi capul spre gâtul ei.

Bătăile inimii i se accelerară.

— Tu eşti. Miroase ca tine.

În glas i se simţea surpriza.

— Ce este?

— Geraniu.

Până şi ea însăşi auzea că vorbea cu răsuflarea tăiată. Monk continua s-o ţină lipită de el, iar senzaţia trupului lui dur şi cald o sili să-şi readucă aminte că trebuia să respire.

— Există în San Diego un salon unde se combină parfumuri la comandă. Geraniul e elementul principal din cel pe care mi-l prepară mie.

— Ia dă-mi-o-ncoace, îi luă el frunzuliţa din mână şi, apăsând-o între degete, o mirosi, apoi îşi aplecă iarăsi capul spre gâtul ei, comparând aromele; îi atinse gâtul cu un deget, făcând s-o străbată un fior. Îmi place mai mult să simt pe tine mirosul.

Gina se rezemă de el, iar Monk îi dădu drumul pe neaşteptate, astfel încât îşi pierdu echilibrul. Făcu un pas grăbit ca să se restabilească, aruncându-i o privire iritată. Briza dinspre golf aducea cu sine o răcoare pe care n-o simţise, până la retragerea lui bruscă. Înfiorându-se, îşi înfăşură trupul cu braţele.

— Ţi-e frig?

— Puţin.

Poate avea s-o cuprindă în braţe, îşi spuse ea, cu

speranţă.

Monk îşi scoase vestonul şi i-l puse pe umeri, cu medaliile zăngănind uşor.

Gina închise ochii, frustrată. Vestonul, mirosind a *aftershave* şi încălzit de trupul lui, o aţâţa. îi venea să-şi încline capul, pentru a mângâia cu obrazul materialul de pe umăr. Şi pe urmă, cum i-ar fi explicat una ca *asta*?

— Îţi mulţumesc, dar acum n-o să-ţi fie frig ţie, numai în cămaşă?

— Nu-ţi face griji.

Îşi îndesă mâinile în buzunare, zâmbind, ca o străfulgerare albă în întuneric.

— Dacă nu mai suport, îmi iau vestonul înapoi şi te las pe tine să îngheţi.

— Mă bucur să aud că nu te descurajezi, murmură ea, întrebându-se cum putea să stea acolo, în acea grădină înmiresmată, privind peisajul vrăjit, fără să simtă nicio undă de romantism.

Poate că-şi găsise pe cineva, poate avea deja o relaţie şi numai tactul îl împiedica s-o menţioneze. Abia acum îi trecu prin minte o asemenea posibilitate. Se prefăcu fascinată de o parcelă cu izmă.

— Ai început să te vezi cu cineva? încercă ea să-şi păstreze vocea nepăsătoare, ca şi cum subiectul n-ar fi interesat-o decât în treacăt.

— Nnţ. Toate salariatele civile pe care le-am cunoscut sunt sau măritate, sau bătrâne. M-am gândit să-i dau un telefon prietenei tale Brenda, dar nu cred că am destulă energie pentru ea.

— Oricum nu-mi pot imagina despre ce aţi putea să staţi de vorbă.

— Nici nu plănuiam să vorbim prea mult.

Amuzamentul din glasul lui o făcu să devină conştientă de propria ei naivitate. Seara nu decurgea tocmai aşa cum sperase. Ar fi trebuit ca Monk să-ncerce s-

o doboare de pe picioare. Avea nevoie de un scenariu scris, sau ce?

Poate o fi fost ea prea subtilă.

— Monk, tot frig mi-e. Poate va folosi la ceva dacă mă cuprinzi cu braţul.

— Doamne, că multă bătaie de cap îmi mai dai. Vino. După cum eşti îmbrăcată aici nu e destul de cald pentru tine. Ne întoarcem înăuntru.

Îşi luă înapoi vestonul, punându-şi-l pe umeri. Învinsă pentru moment, Gina îl urmă în sala de bal. Licitaţia se apropia de sfârşit, iar orchestra angajată anume pentru acea ocazie se pregătea să înceapă prima piesă. Gina se înveseli. Pe ringul de dans, Monk avea să fie nevoit s-o ţină în braţe.

La primele acorduri pătrunzătoare ale unei melodii sentimentale, Gina îi zâmbi cu speranţă.

El o privi pieziş.

— Cred că acum vrei să dansezi.

— Sigur că vreau.

O clipă, i se păru că-i vedea gura crispându-se într-o uşoară grimasă, dar în momentul următor conchise că fusese o iluzie cauzată de lumina scăzută. Monk se ridică în picioare, invitând-o cu un gest spre ringul de dans.

— După tine.

Ajunseră la ceilalţi dansatori, iar Gina trecu în braţele lui, stăpânindu-şi un oftat de satisfacţie că în sfârşit le simţea cuprinzând-o. Monk se dovedi a fi un bun dansator, conducând-o expert cu o mână pe spate sau împingând-o uşor cu coapsa. îl urma fără greutate, savurând senzaţia de a pluti odată cu mişcările lui, şi fu surprinsă să constate cât de repede se sfârşi dansul.

Aplaudară politicos, iar dirijorul anunţă titlul următorului cântec.

— Cred că nu te mulţumeşti numai cu unul, aşa-i? o întrebă Monk.

Gina simţi o mică undă de nemulţumire.

— Ce ai împotriva dansului?

— Nimic. Hai, să începem.

O luă din nou în braţe, făcând primii paşi, când muzica se reluă.

Între sprâncenele Ginei apăru o cută mică, la adresa resemnării pe care i-o distinsese în glas, dar cel puţin o ţinea în braţe. Îşi alungă impresia neliniştitoare, hotărâtă să încheie seara cu succes.

Pe măsură ce continua dansul, ringul se aglomera treptat, iar Monk era nevoit s-o ţină tot mai strâns, pentru a evita coliziunile cu alte cupluri. Sânii ei îi apă – au pieptul şi, la fiecare pas, Gina îi simţea muşchii coapselor încordându-se. Închise ochii, inspirându-i mirosul şi delectându-se cu puterea lui masculină.

După un tur de ring, Gina deschise ochii brusc, întrebându-se de cât timp visa în picioare. Bărbia lui Monk se afla puţin mai sus de nivelul ochilor ei şi o privi, observându-i conturul ferm, arcuindu-se spre ureche. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l sărute, să-i simtă uşoara asprime a bărbii, să-i guste aroma sărată a pielii.

Pradă unui impuls, se întinse şi-i suflă uşor peste ureche. Capul lui Monk tresări, ca şi cum l-ar fi sâcâit o gânganie. Gina repetă gestul. Ridicând mâna, Monk îşi frecă urechea iritat, apoi se îndepărtă puţin, privind-o încruntat.

— Cât vin ai băut?

Gina îi zâmbi dulce.

— Numai două pahare. De ce întrebi?

Continuă să o mai privească lung un moment, cu expresia devenindu-i nedumerită. Clătină din cap.

— Nu dintr-un motiv anume. Hai să dansăm şi gata.

Lumina scăzu şi mai mult, iar orchestra atacă o melodie mai lentă. Gina dădu drumul mâinii lui Monk, cuprinzându-i gâtul cu ambele braţe. După o scurtă

ezitare, Monk îşi coborî mâna liberă, pentru a-i încercui trupul.

Aglomeraţia de pe ring îi făcea să nu poată decât să se legene uşor, iar Gina se cuibări şi mai aproape de el. Braţele lui Monk se stârneră şi, deodată, ea deveni conştientă de faptul că nu era atât de indiferent pe cât îl crezuse. Respiraţia i se opri, simţindu-i erecţia care o apăsa pe abdomen. Ei, aşa mai veneau de-acasă. îl împinse uşor cu soldurile, cutremurându-se de plăcerea care o străbătu. La sfârşitul dansului, avea genunchii moi.

— Monk…

Se auzise ca un oftat sufocat, iar Gina încercă din nou.

— Monk, am cam obosit. Acum sunt gata să mă duc acasă.

Aruncându-i o privire neguroasă, Monk îşi drese glasul.

— N-am nimic împotrivă.

* * *

Reuşise. Rezistase toată seara fără s-o lipească pe Gina de cel mai apropiat perete, în ciuda tuturor provocărilor inconştiente din partea ei. Acum, nu mai trebuia decât s-o petreacă până în casă, plecând apoi să facă un foarte necesar duş rece.

Gina descuie uşa şi se întoarse spre el.

— Înainte de a pleca, intră la o cafea, Monk. Am cumpărat sortimentul acela special despre care spuneai că-ţi place.

Treizeci de minute, o ceaşcă de cafea, maximum, apoi putea să plece. îi zâmbi fără vlagă.

— Sigur. De ce nu?

Intrând, îl mângâie pe Bingo, apoi îşi continuă drumul prin antreu. La vederea livingului gol, se opri.

— Unde-i guvernanta?

— În weekend-ul ăsta, Doug şi Emma s-au dus la

Disneyland, cu ai mei. Nu vor ajunge acasă până mâine seară.

Monk întoarse scurt capul spre ea, dar Gina nu-l privea. După ce-şi lansase mica bombă, se descălţa cu nepăsare.

— Merg să pun de cafea. Te rog, scoate-ţi vestonul şi fă-te comod.

Fără a-i lăsa timp să comenteze, dispăru în bucătărie. Monk rămase un moment cu privirea pe urmele ei, apoi conchise că putea foarte bine să-i urmeze sfatul. Oricum era destul de nefericit. N-avea niciun rost să-şi facă şi mai mulţi draci. După ce-şi aruncă vestonul pe spătarul unui scaun şi-şi lărgi cravata, se simţi o idee mai bine.

Părea de preferat să se plimbe prin cameră, decât să i se alăture Ginei în bucătărie. Avea nevoie de spaţiu, de un răgaz. Îşi reaminti toate motivele pentru care o plăcea pe Gina, toate motivele pentru care nu voia să distrugă prietenia lor. Apoi, Gina intră, desculţă, cu rochia aceea care ar fi putut trezi până şi poftele unui cadavru, iar Monk le uită pe toate.

Aducea pe o tavă două ceşti aburinde, făcându-i semn cu capul spre canapea.

— Stai jos să-ţi dau cafeaua.

După ce Monk se aşeză, Gina puse tava pe măsuţă şi se aplecă s-o aşeze în faţa lui. Cu ocazia acestei mişcări, Monk nu putu să nu-i admire sânii. Desigur, aveau să scape din decolteul larg, în orice clipă?

Gina se îndreptă încet, iar el îşi impuse să caute altă direcţie în care să privească. După ce ocoli masa şi se aşeză pe canapea, atât de aproape de el încât îi simţea căldura trupului, Monk fu cât pe ce să geamă. îl omora. Avea să fie cea mai grăbită ceaşcă din toată istoria cafelelor.

Întinse mâna s-o ia, sorbi o înghiţitură şi aproape că se înecă. Gina aromase cafeaua cu destul brandy ca să

doboare un om de două ori cât el. Fruntea i se încreţi, în timp ce recapitula rapid toată seara, pentru a ajunge la o concluzie pe care abia dacă-i venea s-o creadă.

Puse cafeaua pe masă, cu grijă, şi descrise cu mâna un T în aer.

— Gata, Gina, timpul a trecut. Ce naiba se întâmplă aici? Semnalele pe care le primesc nu au niciun sens şi, până nu fac vreo prostie, poate ar fi mai bine să mă lămureşti.

O ţintui cu privirea, aşteptând să-i ofere o explicaţie.

Gina coborî ochii spre propriile-i mâini, apoi reveni asupra lui.

— Ce naiba, Monk, trebuie să-ţi spun pe litere?

Nemulţumirea i se simţea în fiecare cuvânt.

Sprâncenele lui Monk tresăriră.

— Se pare că da.

Bosumflându-şi buzele exasperată, Gina pufni cu iritare vădită.

— Vreau să mă culc cu tine.

Se holbă la ea uimit, apoi râse scurt, hohotitor.

— Fir-aş al dracului! Şi de ce naiba n-ai spus, Gina? Ăsta a fost rostul întregii seri?

— Da, răspunse ea, încruntată.

— Nu era nevoie să-ţi dai atâta osteneală, iubito.

— După cum vezi, mi-am dat. Cinstit, Monk, cum poţi fi aşa bătut în cap?

Frecându-şi ceafa, Monk îi zâmbi abătut.

— Scuză-mă. De obicei, mă prind mai repede. Sunt măgulit, dar trebuie să te întreb: de ce, Gina?

Gina se foi, îndepărtându-se puţin de el.

— Nicio clipă n-am crezut că *ţie* ar trebui să-ţi explic una ca asta. E atât de greu să-ţi imaginezi că s-ar putea să am şi eu aceleaşi nevoi ca oricine, că s-ar putea să râvnesc la aceleaşi lucruri?

Vocea îi vibra lezată, iar Monk îşi reproşă lipsa de

tact. îi cuprinse faţa între mâini, cu un zâmbet blând.

— Nu, iubito, nu e deloc greu. Ţi-am mai spus, eşti o femeie caldă şi vibrantă. Şi pentru care, în seara asta, am trecut printr-un adevărat infern, ca să-i rezist.

Clipi din ochi, mai îmbunată.

— Chiar aşa?

— Crede-mă.

Îşi înclină capul, atingându-i buzele cu ale lui. Simţindu-i uşoara întretăiere a respiraţiei, se retrase un moment, pentru a-i lua iarăşi gura în stăpânire, într-o sărutare mai completă.

Buzele ei se despărţiră pe dată, iar Monk îşi strecură limba între ele, pentru a-i gusta dulceaţa gurii. Aroma ei, imediat reamintită, îl excită într-o clipă şi se răsuci, împingând-o pe canapea, ca s-o sărute şi mai profund.

Gina gemu, încercuindu-i mijlocul cu braţele, spre a-l trage mai aproape. Mâinile lui îi părăsiră faţa, spre baza gâtului, unde începu să-i mânâgie cu degetele mari claviculele fragile şi delicate ca ale unei păsări.

Limba sa îi explora gura fierbinte, provocatoare, impunând un răspuns. Gina îl sărută la rândul ei, cu limba la fel de ocupată ca a lui, cu gura avidă. Mângâierile celor două degete mari coborâră şi mai jos, tatonând începutul relifeului sânilor, deasupra decolteului larg, ceea ce o făcu să scâncească.

— Da, Monk. Te rog. Atinge-mă acolo.

La auzul vocii ei, raţiunea i se afirmă din nou, dar în mică măsură. Întrerupse sărutarea şi înălţă capul, trăgând aer în piept, Cu regret, o apucă de încheieturile mâinilor, desprinzându-i braţele de talia lui.

— Gina, iubito, îmi pare rău.

Îi privi faţa, ochii adumbriţi, buzele umede, şi gemu:

— Niciodată nu vei şti cât de rău îmi pare. N-am la mine, ăă, niciun mijloc de protecţie, în momentul de faţă.

Îl privi cu ochi mari, fără să înţeleagă, dar după o

clipă surâse încet, complice.

— Am eu.

— Serios? se arcuiră sprâncenele lui Monk.

— Păi, cum? Sunt o femeie modernă.

Zâmbi şi el.

— Cine sunt eu, să mă opun drepturilor femeii? Deci, unde rămăseserăm?

Îi trase braţele înapoi în jurul lui şi-şi coborî din nou gura peste a ei.

Peste câteva momente, Gina i se agăţa de umeri, în timp ce Monk îi cuprindea sânul în căuşul palmei, prin materialul negru tricotat. Îşi impuse să încetinească, pe când gura îi aluneca spre urechea ei.

— A doua oară nu mai fac figura asta pe canapea, spuse, cu glas îngroşat. Hai să mergem într-un loc mai confortabil.

Când se desprinse de ea, Gina scoase un mic sunet de regret, iar el se grăbi să-i depună un sărut apăsat pe gură.

— Numai puţin, până găsim un pat.

Se ridică, trăgând-o în picioare după el, apoi continuă s-o ţină de mână în timp ce porneau prin hol.

În dormitor ardea o mică veioză, pe scrin. Monk văzu florile, lumânările din faţa oglinzii, şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Pentru seara asta?

Gina dădu din cap cu stângăcie, parcă jenată de toate acele pregătiri elaborate.

— Bine gândit, zâmbi el.

Îi eliberă mâna şi luă chibriturile de lângă lumânări.

În timp ce scăpăra unul şi aprindea lumânările, o văzu pe Gina în oglindă, mergând spre noptieră pentru a deschide un sertar. Scoase un pliculeţ cu prezervative şi îl puse deasupra, apoi reveni la el. Monk scutură chibritul, îl aruncă într-o scrumieră de porţelan, lângă veioză, şi stinse

lumina. Imediat, camera păru mai caldă, mai intimă, în văpaia pâlpâitoare a lumânărilor.

Gina trase aer în piept, prelung.

— Monk, cred că ar trebui să-ţi spun ceva. N-am… n-am mai fost cu nimeni, în afară de Buck.

Monk ştia că ea şi Buck se iubiseră încă din liceu, ştia că el fusese primul bărbat din viaţa ei. Buck îi destăinuise această informaţie într-o seară, după o mică ciocnire conjugală şi o mare cantitate de beri. Dar nu se aşteptase ca după moartea lui Buck să nu mai fi urmat nimeni.

— Vrei să zici că, în cei cinci ani de când el numai ei, niciodată n-ai…

Gina clătină din cap.

— Nu. Pur şi simplu niciun bărbat nu mi s-a părut potrivit.

— Iar acum ţi se pare?

Deşi abia aştepta să ajungă cu ea în pat, încă mai ezita. Se simţea adânc mişcat, onorat chiar, de dorinţa ei, şi se întrebă dacă o merita măcar. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era s-o rănească.

Gina dădu din cap.

— Acum, da, răspunse ea încet. Dar experienţa mea a fost oarecum limitată. S-ar putea să nu mă pricep la fel de bine ca tine, zâmbi nesigur, cu o înduioşătoare vulnerabilitate

Apucându-i mâna, Monk o trase uşor spre el.

— Vino aici.

Capitolul 10

Monk o trase în faţa lui, întorcând-o spre oglindă. Gina îi întâlni privirea reflectată, cu ochii albaştri fumurii şi misterioşi în lumina lumânărilor.

— Uită-te la tine, iubito, şi vezi ce văd şi eu. O femeie caldă, dezirabilă. Nu ai nevoie de niciun repertoriu de trucuri sexuale ca să fii o amantă superbă. Lasă-te numai

în voia simţirii şi a plăcerii. De restul mă ocup eu.

Glasul îi era blând, tonul lui hipnotic liniştindu-i definitiv nervii. Gina oftă, privindu-l cum îşi înclina capul pentru a o săruta pe gât, în adâncitura de deasupra umărului, văzându-şi propriile buze cum se întredeschideau şi pleoapele cum îi coborau pe jumătate. Mâinile lui Monk se strecurară în sus, cuprinzându-i sânii, iar femeia din oglindă îşi lăsă capul pe spate, rezemat de el.

Degetele lui mari îi frecau încontinuu sfârcurile, alene, făcând-o să tragă aer în piept. Chiar când era gata să închidă complet ochii, Monk îi şopti la ureche:

— Nu. Priveşte-o. E frumoasă.

Ştiuse dintotdeauna că nu era neatrăgătoare, dar niciodată nu se considerase o frumuseţe. Acum, ascultându-l pe Monk, începu să vadă că, poate, se înşelase. În ochii ei căprui ardea mocnit un foc tenebros, iar obrajii îi erau uşor înroşiţi. Lumina aurie a lumânărilor lucea blând pe curbele sânilor, încălzind umbra dintre ei.

Monk continuă cu mângâierile sale încete, iar Gina simţi şi văzu cum se arcuia în semn de răspuns. Sfârcurile îi palpitau odată cu bătăile inimii şi se miră că vârfurile lor întărite nu se vedeau în oglindă.

Mâinile lui Monk ajunseră la capătul fermoarului şi îl traseră în jos, de făcându-l până sub talie. Gina tremura, aşteptând să-i scoată rochia. Niciun alt bărbat n-o mai văzuse goală, numai Buck, şi avu un moment de ezitare. Înainte ca frica să i se înteţească, Monk îi culese rochia de pe umeri şi o trase în josul trupului. Căzu la picioarele ei, iar Gina păşi afară din ea.

Dădu să se întoarcă, ridicând deja braţele ca să-l cuprindă pe după gât, când el o opri, răsucind-o înapoi spre oglindă.

— Aşa, putem vedea amândoi.

Privirea lui îi străbătu imaginea reflectată, admirând

cu căldură sutienul cu cupe de dantelă neagră şi chiloţii delicaţi. Prin contrast, pielea îi strălucea palid, ca marmura. Ciorapii negri, înalţi până la coapse, atrăgeau atenţia asupra zonelor pe care nu le acopereau.

— Dumnezeule, Gina, arăţi ca păcatul originar şi de două ori mai ispititoare, se auzi glasul lui, ca un murmur răguşit. Ar trebui să ai nevoie de autorizaţie, ca să cumperi chestii din astea.

Gina privi fascinată cum îi mângâiau mâinile lui trupul, oprindu-se încă o dată la sâni. îi ciupi uşor sfârcurile, făcând-o aproape să se topească de dorinţă.

Micul ei ţipăt păru să-l încânte, căci colţurile gurii i se arcuiră în sus, într-un început de zâmbet. îi cuprinse sânii, ridicându-i puţin mai sus, în timp ce studia felul cum se reliefau deasupra sutienului.

— Arăţi superb cu el, dar toate au o limită. Vreau să te văd fără.

Îi descheie baretele la spate şi desprinse sutienul de pe pieptul ei, trăgându-l în josul braţelor, până căzu pe podea. Dacă se gândise cumva să se acopere, mâinile care i le apucară pe ale ei, ţinându-le lângă trup, o împiedicară. O măsură din ochi, în oglindă.

— Mm. Aşa mai merge.

Gina îşi simţea sânii nefiresc de îngreunaţi, aproape chinuiţi de o durere care cerşea să fie potolită. Când Monk îi dădu drumul şi ridică mâinile s-o acopere, durerea nu făcu decât să crească. Monk începu să stimuleze uşor vârfurile deja teribil de sensibilizate, întărindu-le şi mai mult. Gina gemu şi-şi linse buzele tumefiate. Apoi, Monk răsuci fiecare sfârc între degetul mare şi cel arătător, iar ea se arcui, cu un scâncet scăpându-i din gât.

Mâinile lui coborâră spre abdomen, însă nu părea deloc să se grăbească, părând a fi gata să petreacă toată noaptea doar mângâind-o şi explorând-o în voie. Gina era sfâşiată între dorinţa ca Monk să facă numai acest lucru, şi

nevoia ca sâcâiala senzuală să ia sfârşit, simţindu-l imediat cum se îngropa într-însa.

Mă rog, poate că Monk avea răbdare pentru asemenea preludii intens-erotice. Nu-şi trăise la mănăstire ultimii cinci ani. Dar ea avea nevoie de el *imediat*.

Se foi, încercând să-l grăbească.

— Monk, crede-mă, gâfâi ea, nu e nevoie să faci toate astea. Nu am nevoie.

— Am eu, ridică el ochii, întâlnindu-i privirea în oglindă. Părea perfect conştient de dilema ei dar se vedea clar că nu avea intenţia să se lase zorit.

Îngenunche şi îi trase chiloţii în jos, o ajută să păşească afară din ei, apoi îşi trecu din nou mâinile pe toată lungimea picioarelor ei, ridicându-se. Gina se înfioră, când vârfurile degetelor lui îi atinseră părţile interioare ale coapselor, convinsă că, dacă nu o sprijinea trupul lui din spate, ar fi căzut de pe picioare.

Se privi în oglindă şi aproape că nu se mai recunoscu. Femeia din faţa ei era lascivă şi de o senzualiate triumfătoare, vizibil excitată şi neavând pe ea decât ciorapii negri subţiri ca voalul. Bărbatul cel înalt, care stătea în spatele ei, complet îmbrăcat încă, n-o făcea decât să arate – şi să se simtă – şi mai sexy.

Mâinile lui Monk o încercuiră, alunecând în jos. O palmă o cuprinse între coapse, iar Gina avu impresia unei arsuri. O mângâie tandru, până începu să tremure, copleşită de senzaţia erotică.

Gura lui îi atinse urechea.

— Deschide-ţi picioarele pentru mine, iubito.

Se supuse, făcând un pas lateral; iar un deget prelung începu să-i exploreze buclele arămii dintre coapse. O găsi caldă şi umedă şi o deschise încetişor. Cu un braţ o ţinea strâns de talie, împiedicând-o să întoarcă faţa dinspre oglindă. Când îşi strecură degetul înăuntru, Gina gemu. Niciodată nu mai trăise ceva atât de senzual ca

propriul ei spectacol zvârcolindu-se pradă pasiunii, lipită de el.

La un anumit nivel, era conştientă de amestecul mirosurilor de ceară topită, flori, parfum emanat de propria ei piele înfierbântată şi aftershave al lui Monk. îmbătătoarea combinaţie o euforiza la fiecare suflare.

Monk continua s-o excite, scoţându-şi jucăuş degetul şi ţinându-l un moment pe loc, înainte de a-i dărui din nou senzaţia pătrunderii. Gina se vedea pe sine capitulând în faţa plăcerii pe care i-o producea şi fu şocată să constate cât de excitantă era imaginea propriei ei torturi hămesite.

— Monk, nu mai… Gata. Te rog, dezbracă-te. Du-mă în pat, acum, te rog.

Fu recunoscătoare pentru că o sprijini în continuare cu braţul, în timp ce se întorcea să dea la o parte cuvertura. Cu siguranţă, i se topiseră toate oasele. Apoi, Monk o culese şi o depuse peste cearşaf. Privind-o cu aceeaşi poftă arzând şi în ochii lui, îşi scoase grăbit hainele. Când îşi smulse de pe trup cămaşa albă plisată, Gina auzi o capsă lovind scrinul. Monk scoase din cutie un prezervativ, rupse plicul şi îşi aplică protecţia, după care, în sfârşit, se lăsă peste ea.

Rezemându-se în coate, se potrivi între coapsele ei, poziţionat pentru intrare. O expresie preocupată îi umbri chipul.

— După atâta timp, să ştii că s-ar putea să-ţi fie puţin cam greu.

Gina zâmbi provocator. Acum, când ştia că în curând urma să-l aibă, îşi putea permite luxul unui moment de aşteptare.

— Sper, poţi să fii sigur.

Gura lui se arcui într-un surâs răutăcios.

— Nicio problemă, ai încredere-n mine.

Se strecură înăuntru-i, iar Gina îşi săltă soldurile în întâmpinarea lui, invitându-l să-i dăruiască şi mai mult.

Această încurajare îl făcu să apese, intrând încet.

Era strâmtă şi o cam durea. Însă până şi slaba durere îi dăruia plăcere.

Când împreunarea se desăvârşi, Monk stătu pe loc, cu muşchii umerilor încordaţi şi gura strânsă.

— Ţi-e bine?

Neclintită o clipă, Gina îl privi, apoi îi trase faţa spre a ei, pentru ca gurile să li se întâlnească. Sărutul începu cu tandreţe, escaladând însă rapid spre o pasiune disperată. Îşi arcui şoldurile, dorindu-l şi mai adânc. Monk făcu vreo două mişcări atente, nesigure, cărora ea le răspunse cu împingeri puternice. Încredinţat că n-o chinuia, o penetră la fel de dornic pe cât se simţea şi ea.

Mişcările lui o aduseră cu repeziciune la limită, unde şovăi preţ de câteva secunde torturante.

— Asta e, iubito. Mai ai un pas. Haide. Dă-ţi drumul. *Acum*.

Împinse cu putere, iar Gina se rostogoli peste margine, înfigându-şi unghiile în spinarea lui, cu orgasmul însoţit de un strigăt. Peste câteva momente, urmă propria lui eliberare, cu trupul devenindu-i rigid timp îndelungat, înainte de a se prăbuşi peste ea.

Mâinile Ginei îi rămaseră pe spate, moleşite. Nu ştia dacă trecuseră doar câteva minute sau ore întregi, când Monk înălţă capul, depunându-i pe buze un sărut uşor. Se retrase cu grijă, rostogolindu-se de pe ea, şi se ridică în picioare.

— Păstrează-mi cald locul.

Intră în baie, pentru reveni după două minute, fără prezervativ, şi se trânti iarăşi pe pat. Întinzându-se pe spate, o trase pe Gina spre el şi-i potrivi capul pe piept, sub bărbie.

— Pentru o amatoare, te descurci onorabil, iubito.

Gina se retrase de pe pieptul lui, atinsă de ironia cavalerească şi gata să accepte duelul, apoi văzu, după

surâsul său, că o tachinase doar, prevăzându-i reacţia.

Zâmbetul lui Monk deveni mai tandru şi întinse o mână, pentru a-i potrivi părul după ureche.

— Serios, Gina, a fost fabulos. *Tu* ai fost fabuloasă.

O trase iar în jos, rezemând-o din nou la pieptul lui.

— Gata cu aiurelile că nu mă mai pricep la fel de bine ca altă dată. Ne-am înţeles?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

— Da, să trăiţi.

— Bine.

Îşi întinse un braţ în jos, trăgând pătura peste amândoi.

— Ai rămas cu ciorapii pe tine. Imediat ce mă odihnesc puţin, am să mă distrez cu scoaterea lor la fel cum am făcut cu sutienul şi chiloţii.

— Poate chiar mai mult.

Monk îşi înclină bărbia în jos, răspunzându-i cu un surâs:

— Înveţi repede.

Gina adormi cu zâmbetul pe buze. Mai târziu, Monk o trezi cu un sărut şi se ţinu de cuvânt. Stinsese lumânările, iar întunericul intensifica în chip deosebit fiecare atingere, fiecare muşcătură, fiecare mângâiere. În timpul primului act, Gina nu făcuse decât să reacţioneze. De astă dată, preluă ea iniţiavia, desfătându-l pe Monk, descoperind pas cu pas ce anume îl excita doar, şi ce îl împingea dincolo de limita oricărui control.

Juisară împreună din nou, în timp ce răsărea soarele, lumina sa palidă şi limpede infiltrându-se printre jaluzele, peste patul cu aşternutul răvăşit. Făceau dragoste încet, în voie, cu mângâieri alunecoase, iar la sfârşit Gina plană în jos de pe piscul cutremurat, spre un somn blând.

O trezi mirosul de cafea şi deschise ochii, pentru a-l vedea pe Monk în faţa scrinului, cu un prosop înfăşurat peste şolduri, pieptănându-şi părul umed cu pieptenele ei.

Când se întrerupse pentru a lua o sorbitură de cafea din ceaşca de pe scrin, o văzu privindu-l, în oglindă, şi se întoarse.

— Salut, somnorici. Ai de gând să-ţi petreci toată ziua în lumea viselor?

— O, Doamne, matinal mai eşti, gemu Gina, întorcându-se pe partea cealaltă, cu pătura trasă peste faţă, în timp ce se întreba dacă era deja gata să înfrunte o nouă zi.

Îl auzi ocolind patul până în dreptul ei şi se încăpăţână să rămână cu ochii închişi. Aroma cafelei aflate delicios de aproape, însă, o făcu să-i deschidă din nou. Monk îşi plimba ceaşca pe sub nasul ei.

— Pe-aici e drumul. Haide, eşti în stare.

Privirea ei urmări ceaşca, iar Monk îi zâmbi glumeţ, în timp ce o trăgea spre el, sorbind.

— Dacă te scoli, ţi-o aduc şi pe a ta.

Gina cugetă o clipă la efortul necesar, apoi dădu pătura la o parte şi se întinse. Trează de-a binelea, se ridică în capul oaselor, îşi bătu perna lângă tăblia patului, se rezemă, cu cearşaful vârât sub braţe, şi zâmbi, în aşteptare.

— Unde mi-e cafeaua?

În ochii lui se ivi o licărire pe care ea ajunsese s-o recunoască, în timp ce-şi lăsa ceaşca jos.

— Mai târziu.

Întinse mâna să tragă cearşaful, dar Gina îl ţinu strâns, cu un zâmbet îndărătnic.

— Ba acum. Mi-ai promis o cafea.

Monk oftă dramatic.

— Tu pierzi. Deşi, probabil, e mai bine aşa. Ni s-au terminat prezervativele.

În lipsa lui, Gina îşi trecu degetele prin păr, încercând să şi-l aranjeze puţin, după care trase concluzia că nu avea niciun rost. Deja o văzuse aşa. Monk reveni

imediat cu cafeaua şi i-o dădu în timp ce se aşeza pe pat. Gina luă o sorbitură, recunoscătoare. Era bine preparată. Observă că Monk avea bărbia rasă proaspăt şi făcuse deja dus.

— Nu pari să ai probleme cu simţitul ca la tine acasă, comentă ea, sec.

— Mda, e un har al meu. Apropo, am folosit una dintre periuţele de dinţi alea noi pe care le ţii în dulăpiorul din baie.

Gina făcu un gest vag cu mâna.

— Fii invitatul meu.

Aşezându-se mai comod pe pat, Monk spuse:

— A sosit momentul din scenariu când te scoli şi-mi găteşti micul dejun. În semn de recunoştinţa că te-am făcut praf cu amorul meu, şi aşa mai departe.

— N-aş prea crede, râse înfundat Gina.

Lui Monk îi căzu faţa.

— Nu te-am făcut praf?

Privindu-l cu ochi mari, redeveni serioasă, pe când mintea îi era inundată de amintirile nopţii trecute.

— Ştii bine că da.

Cu o expresie mai gravă, Monk îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor.

— Gina…

Gura ei se arcui într-un zâmbet.

— Dar tot nu-ţi prepar micul dejun. Mişcă. Vreau să fac un dus.

Înlătură pătura şi se dădu jos din pat, după care îşi luă ceaşca, pornind spre baie.

— Dacă ţi-e foame, în cămară e o cutie de Cheerios.

Peste o jumătate de oră, când intră în bucătărie, îmbrăcată cu blugi şi o cămaşă de mătase verde cu croială bărbătească, îl găsi pe Monk aşezat lângă bufet, citind ziarul, cu o cafea alături. Cămaşa şi pantalonii din seara trecută îşi pierduseră apretul, dar acest lucru nu-l făcea

decât să arate mai abordabil. Nasturii îi erau descheiaţi până la jumătatea pieptului.

Se opri lângă uşă, pentru a-i savura imaginea înainte de a deveni conştient de prezenţa ei. îi plăcea cum arăta, atât de firesc, aşezat în bucătăria casei ei, îi plăceau semnele că foloseau în comun acelaşi spaţiu – pantofii şi ciorapii lui, aflaţi încă în dormitor, cheile, pe scrin. Până şi periuţa de dinţi lăsată de el pe marginea lavaboului îi plăcea. Articolul pe care-l citea în ziar îl făcea să se încrunte, iar Gina zâmbi, simţind dorinţa de a-i însenina fruntea cu degetele.

Zâmbetul i se şterse brusc de pe faţă, în timp ce-l privea pe Monk cu un început de oroare. *Nu*. Numai asta nu. Îşi făgăduise să nu se mai repete niciodată. O, Doamne, ce făcuse? Se îndrăgostise iarăşi de un pilot. Nu după sex tânjise, ci după Monk. Revelaţia o năucea.

Probabil scosese un mic sunet, căci Monk ridică privirea din ziar şi se încruntă şi mai tare.

— Gina? Ai păţit ceva?

Se ridică, dar Gina îl opri cu un gest.

— N-am nimic.

— Nu arăţi deloc bine.

— Sunt doar obosită. N-am prea dormit, izbuti ea să zâmbească infim. Încă o cafea o să mă pună pe picioare.

Porni spre cafetieră, evitându-i privirea, deşi îi simţea ochii aţintiţi asupra ei. După un moment, Monk se aşeză la loc, reluându-şi lectura.

Gina rămase lângă bufet, sorbind din cafea, recunoscătoare pentru interesul pe care i-l trezeau ştirile. O scutea de nevoia de a vorbi. Ce-ar fi putut să spună – că-şi dorea ca noaptea cea mai fantastică din viaţa ei să nu fi avut loc niciodată? Ca *el* să nu fi apărut niciodată? Dar n-ar fi fost adevărat. Deşi, probabil, ar fi fost mai bine să fie.

Braţele lui Monk o cuprinseră din spate şi, cu bărbia, îi dădu gulerul la o parte, pentru a o săruta pe ceafă.

— Ce-ai zice să mergem la mine? Avem o mulţime de avantaje – piscină, discreţie, cadă mare, pat şi mai mare. Prezervative.

Durerea îi veni scurt, pe neaşteptate. Numai atâta însemnase noaptea asta pentru el? Trase aer în piept şi se rugă ca vocea să n-o dea de gol.

— Oricât de mult mă tentează oferta ta, trebuie s-o refuz. Am de făcut câteva treburi care sunt mai simple în absenţa copiilor. Trebuie să le termin înainte de a se întoarce Doug şi Emma acasă.

Monk o răsuci spre el, ţinând-o de umeri. Ochii săi ca două lasere îi scrutau pe ai ei.

— Regreţi deja?

Zâmbind, Gina se bucură că-i putea răspunde sincer:

— Nu. Nu regret nimic.

Cel puţin, nimic din noaptea pe care o petrecuseră împreună.

— Acum, te rog să nu mă înţelegi greşit, dar am de lucru. Te dau afară.

Când în sfârşit reuşi să-l expedieze pe uşă, era epuizată după atâtea eforturi de a-şi ascunde sentimentele. Închizând uşa, se întrebă deznădăjduită ce Dumnezeu avea să facă.

Ai grijă ce-ţi doreşti, că s-ar putea să ţi se împlinească. Ei bine, îşi dorise o aventură toridă. Se părea că o căpătase. Atâta şi nimic mai mult.

Pentru numele lui Dumnezeu, Gina, hotărăşte-te. Chiar vrei ca Monk să te iubească şi el? Nu e şi-aşa destul de complicată situaţia? Pe lângă că era un amant extraordinar, ţinea la Monk ca la un prieten drag, cu care-i plăcea să-şi petreacă timpul. Avea deja o influenţă pozitivă asupra lui Doug şi Emmei. Detaşarea lui avea să dureze doi ani. Trebuia să profite de aceşti doi ani şi să fie recunoscătoare pentru ei. Nu multe femei aveau parte de aşa ceva.

* * *

Monk trase o duşcă de bere, admirând absent priveliştea vizibilă prin fereastra livingului, în timp ce o asculta pe Gina la telefon. îl delecta cu experienţele copiilor la Disneyland, iar amuzamentul din vocea ei îl uşura. Nu fusese pe deplin convins de afirmaţia că nu regreta nimic. Deşi păruse destul de sinceră, era clar că o frământa ceva. Se bucura că nu părea să fie vorba de relaţia lor.

— Cred că mama ta nu e acolo, aşa-i? întrebă el, cu speranţă. Toată ziua şi-o imaginase în patul lui regal. Abia aştepta să transpună viziunea în realitate.

— Glumeşti? Moare după copii dar, după un weekend întreg cu ei, şi ea şi tata şi-au fript efectiv cauciucurile tulind-o cu maşina de la noi. De ce întrebi?

Ce naiba!

— Fiindcă ard de nerăbdare să te aduc aici, să te dezbrac de tot şi să te iubesc până-ţi ies ochii, în patul meu cel nou.

Îi auzi inspiraţia rapidă, după care urmă un moment de tăcere.

— Vai de mine. Ai putea să-mi dai şi tu un avertisment, înainte de a-mi spune una ca asta.

— Consideră-te avertizată, se auzi glasul lui ca un mârâit răguşit. Te doresc din nou, Gina. Cât mai des. Am de gând să fiu foarte inventiv cu rezolvarea problemelor din programul copiilor.

— Mă întreb dacă lui Doug şi Emmei le-ar plăcea să facă parte din trupa de teatru, spuse Gina, cu un zâmbet senzual care aproape că se vedea prin telefon. Repetiţiile au loc seara.

— Mie îmi convine.

— Că tot veni vorba de copii. Doug îşi scoate gipsul mâine şi de câteva zile tot vorbeşte despre o baie în piscină. As abuza de bunăvoinţa ta dacă i-aş aduce, doar

pentru câtva timp, mâine când ajungi acasă de la serviciu? N-o să stăm mult.

— Gina, dacă acum te-apucă politeţurile cu mine, am să mă supăr foc. Sigur că nu abuzaţi de nimic. Adu-i încoace şi vom lua cina aici, împreună.

— Numai dacă mă laşi să aduc mâncare chinezească.

— S-a făcut.

În seara următoare, Doug şi Emma se bălăciră în bazin după pofta inimii, până când Gina îi scoase în sfârşit cu chin cu vai, târziu după apusul soarelui. Efortul fizic părea să fi epuizat până şi energia nemărginită a lui Doug şi amândoi se aşezară să mănânce de cină, fără niciun protest.

Nu peste mult, Gina insistă să-i ducă acasă, spunând că profitaseră destul de amabilitatea lui Monk. Acesta renunţă la încercările de a o convinge de contrariu, schimbând tactica. Anunţă că nu trebuia decât să găsească o cale se a se achita. Cu un zâmbet ştrengăresc, Gina îi răspunse că accepta din toată inima.

În timp ce Doug şi Emma îşi strângeau lucrurile, o trase după el în bucătărie, unde îi spuse că putea începe imediat. O lipi de frigider, pentru un sărut rapid şi flămând, care nu reuşi decât să-l frustreze şi mai rău. Se consolă întrucâtva cu faptul că, la plecare, Gina nu arăta cu nimic mai încântată decât el.

A doua zi dimineaţă, la aerodrom, seara continua să-l obsedeze şi făcea planuri categorice pentru a rezolva să fie singur cu Gina, cât mai curând, când primi un telefon de la Washington. La sfârşitul convorbirii, planurile sale luaseră o nouă turnură. Închise, apoi o sună pe Gina la slujbă. îi răspunse imediat.

— Gina, ar putea să stea mama ta cu copiii un timp, diseară?

— Nu prea le ai pe-aslea cu „bună ziua”, aşa-i?

— Scuză-mă, sunt cam distrat în clipa asta.

— Aşa se cheamă acum?

Monk parcă-i şi vedea licărirea din ochi, la fel de clar ca şi cum ar fi stat în faţa lui.

Închise ochii, chinuit.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— După.

Era veselă, iar el nu avea niciun chef să-i strice buna dispoziţie.

— Mda, bine. Deci, poate?

— Dacă nu poate, voi găsi pe altcineva.

Vocea îi devenise îngândurată, observându-i lipsa de reacţie faţă de tachinările ei.

— Perfect. Trec să te iau de la firmă, la cinci şi jumătate. Ba nu, mai bine la şase. Azi am o groază de lucru.

Îi simţi curiozitatea şi puse capăt conversaţiei înainte de a apuca să-l ia la întrebări. Ceea ce avea de spus trebuia comunicat personal.

Când opri maşina la bordură, Gina îl aştepta în faţa agenţiei şi făcu un pas spre maşină. Monk se aplecă să-i deschidă portiera din dreapta, pentru a se aşeza lângă el. De cum o închise, acceleră, reintrând în trafic.

— Monk, la telefon mi-ai părut cam preocupat. S-a-ntâmplat ceva? Monk trase maneta schimbătorului de viteze mai energic decât era necesar, vorbind printre dinţi:

— S-ar putea spune că da.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Îi aruncă o privire, văzând imediat îngrijorarea şi teama care-i tulburau ochii. Trase pe dreapta şi opri brusc Jeepul. Oricum, nu avea în vedere nicio destinaţie anume. Cu privirea drept înainte, strânse volanul în mâini.

— Am primit ordin de chemare.

— *Ce*? Dar… dar abia ai ajuns aici. De ce?

Ultimele două cuvinte răsunară prin maşina cu o sonoritate tânguitoare.

Monk întoarse capul, cu o privire sumbră.

— Comandantul Escadrilei VS-32 de la N.A.S. Cecil Field, Florida, a fost rănit grav într-un accident, sâmbătă noapte. Vor trece luni de zile până să-şi revină – dacă îşi va mai reveni. Marina vrea să-l înlocuiesc.

— Dar, cu siguranţă, trebuie să fie şi altcineva în stare.

Pe Gina, noul ordin părea s-o necăjească şi mai rău decât pe el.

— În mod normal, i-ar lua locul ofiţerul executiv, dar escadrila tocmai de pregăteşte să se desfăşoare pe *„Kennedy”*. Au nevoie de un efectiv sută la sută.

— Dar…

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Ce vei face cu apartamentul?

— Speram ca problema asta să mi-o rezolvi tu, să-l închiriezi.

— Sigur.

Gina rămase tăcută, iar Monk văzu că vestea abia acum începea să-şi facă efectul. Umerii ei se prăbuşiră abătuţi, iar în ochi i se ivi o resemnare posomorâtă.

— Când trebuie să pleci.

Detesta răspunsul.

— Peste zece zile.

— Zece zile.

Ochii i se umplură de lacrimi şi întoarse capul în direcţia opusă, apăsându-şi pumnul peste gură.

— *Nu* voi face asta. N-am să plâng.

Monk dădu drumul volanului, strângând-o lângă umărul lui.

— Ce naiba, hai odată! Aş vrea să pot plânge şi eu.

Cu capul îngropat sub bărbia lui, Gina îşi trase nasul, ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

— Nu plâng.

Oricât de nefericit era, fu nevoit să zâmbească.

— Bine. Nu plângi.

Rămase cu ea în braţe, tăcut, ascultându-i respiraţiile tremurătoare, simţind ce eforturi făcea ca să-şi stăpânească lacrimile.

— Vino şi tu cu mine, Gina. Hai să ne căsătorim.

Habar n-avusese că urma să i-o ceară, nici nu fusese conştient că o iubea, dar în momentul când rosti aceste cuvinte, ştiu că erau cele potrivite. Se întrebă cum de nu se gândise mai devreme. El, Gina, Doug şi Emma ar fi format o familie extraordinară. La naiba, puteau avea chiar şi încă un copil. Însărcinată, fusese la fel de frumoasă.

Reveni în prezent, dându-şi seama că Gina rămăsese complet nemişcată. Se îndepărtă de ea, ridicându-i bărbia cu degetele.

— Gina?

Gina îşi retrase bărbia din mâna lui, revenind în fotoliu. Ridică din umeri, cu un oftat adânc, tremurător.

— Nu.

Pe chipul lui se ivi îngrijorarea.

— Te temi că nu te iubesc? Ba da. Te iubesc, Gina. Recunosc că m-a cam luat prin surprindere, dar ăsta-i adevărul, fără discuţie.

— Nu, nu din cauza asta, îşi trase ea nasul iarăsi, clipind repede din ochi. Pe gene îi stăteau agăţate lacrimi, făcându-le să arate ţepoase.

— Şi nu încerca să-mi spui că nu mă iubeşti şi tu. După ce ai aşteptat cinci ani fără să ai o viaţă sexuală, nu te-ai hotărât să te culci cu mine numai fiindcă intraseşi brusc în călduri. Mă iubeşti. Dacă nu mă iubeai, şi-acum m-aş mai fi întrebat oare cum arăţi goală.

Gina clătină din cap.

— Nici asta nu e cauza.

— Atunci, care e?

— N-am să le fac aşa ceva lui Doug şi Emmei, să-i târăsc din loc în loc, să-i oblig să-şi petreacă toată viaţa

luându-şi mereu rămas bun de la prieteni, fiind tot timpul copiii noi în cartier. Nu voi trăi cu teama că soţul meu va trebui să-şi rişte viaţa de fiecare dată când cine ştie ce potentat din Lumea a Treia face câte o criză.

Urmă un lung interval de tăcere. În cele din urmă, Monk răspunse:

— Mă rog, nu pot spune că nu m-ai prevenit. Mi-ai spus de la început ce intenţii ai. Probabil nu te-am luat în serios.

— Îmi pare rău, Monk.

— Mda, şi mie.

Fălcile i se mişcară un moment, muteşte.

— Înţeleg. Mai bine nu înţelegeam. Mai bine mă înfuriam pe tine. Mi-ar fi fost mai uşor.

Se îndreptă de lângă portiera de care se rezemase şi întinse mâna spre cheia de contact.

— N-are niciun rost să mai continuăm discuţia asta. Te duc înapoi la birou.

* * *

Gina le spusese lui Doug şi Emmei, la telefon, că probabil avea să întârzie, iar Angela putea comanda pizza pentru toţi trei. Dar ajunse acasă neaşteptat de devreme, când pizza încă nici nu sosise. O priviră toţi trei surprinşi. Emma şi Angela erau în toiul unei partide de Candyland, iar fetiţa deschise gura, după cum Gina nu se îndoia, ca să protesteze contra încheierii premature a jocului.

Ridică o mână.

— Stai aşa. Angela, nu pleca încă. Rămâi şi mănâncă pizza cu copiii. Eu mă duc să fac un duş.

Şi se refugie în dormitor, înainte ca Doug şi Emma să observe cât de tulburată era. Încă cinci minute cu ei, şi fetiţa cea perspicace ar fi ghicit.

Gina avea nevoie să stea câtva timp singură, nimic mai mult. Monk pleca. Se simţea ca şi cum ar fi primit un dar minunat, pentru a-i fi apoi smuls îndărăt încă înainte

de a fi apucat să-l despacheteze.

Stătu sub jeturile de apă fierbinte până i se zbârciră vârfurile degetelor. Când închise robinetele, era mai curată, dar cu nimic mai aproape de a accepta realitatea plecării lui Doug. Îşi dădu cu pieptenele prin părul ud, lăsându-l apoi să se usuce singur. Voia să se vâre în pat şi să-şi tragă pătura până peste cap, dar trebuia să suport mai întâi, cum necum, seara cu Doug şi Emma. Luă pe ea cea mai veche pereche de jeanşi, rupţi în genunchi şi cu marginile destrămate, şi o cămaşă groasă care începea să se roadă la guler. Le considera hainele ei comode, echivalentul vestimentar al supei de pui.

O trimise pe Angela acasă şi făcu puţină ordine la bucătărie. Prea sfârşita ca să se gândească la alte treburi, prăji câteva felii de pâine şi-şi turnă un pahar de lapte. Doug şi Emma se uitau la televizor, în living, lăsând-o să mănânce şi să-şi lingă rănile în linişte.

Trebuia să le spună. Amândoi ţineau la Monk, noua repartiţie avea să-i supere. Se îngrozea la acest gând, dar trebuia s-o facă. Aveau dreptul să-şi ia rămas bun. Îşi clăti maşinal paharul, cu gândul la conversaţia care urma, apoi intră în living şi închise televizorul.

La auzul vestit, copiii o uimiră. Ştiuse că aveau să fie nemulţumiţi de plecarea lui Monk, dar nici chiar ea nu prevăzuse cât de mult avea să-i afecteze. Ochii Emmei se umplură de lacrimi enorme şi se târî în poala mamei sale. Deşi Doug se considera prea mare pentru asemenea cocoloşeli, şi lui i se umeziseră în mod suspect ochii şi înghiţea repetat în sec.

— De ce trebuie să plece? se văită Emma.

— Marina are nevoie de el, iubito.

— Da’ şi noi avem.

Gina zâmbi cu tristeţe.

— Cred că Marina are mai multă nevoie.

— A spus că-n vara asta mă ia la pescuit.

Din tonul lui Doug răzbătea sentimentul că fusese trădat.

— Şi n-a minţit, Doug. Nu ştia că trebuia să plece atât de curând.

Emma îşi rezemă capul la pieptul mamei sale.

— Dacă Monk era tăticul nostru, am fi putut merge şi noi cu el.

Comentariul ei o luă pe Gina prin surprindere.

— Poftim?

Fetiţa se îndreptă.

— Şi tăticul lui Jason Fry a primit un ordin şi, când se termină şcoala, au să se mute cu toată familia.

— Iar Jason va trebui să-şi ia rămas-bun de la toţi prietenii. Scumpa mea, dacă Monk ar fi tăticul vostru, ar trebui să plecaţi din Coronado şi să nu-i mai vedeţi pe bunica şi bunicul decât în vizite. Ar trebui să începeţi şcoala în alt oraş. Poate chiar de mai multe ori.

Emma o privi, uşor încruntată de nedumerire.

— Dar, mami, tăticii sunt mai importanţi decât prietenii.

Gina se holbă la fiica ei, în timp ce cuvintele îi reverberau prin minte. Cum spusese Monk – din gura copilaşilor…? în sfârşit, îşi desprinse privirea dintr-a Emmei.

— Doug, şi tu eşti de aceeaşi părere?

Băiatul ridică dintr-un umăr.

— Mda, aşa cred.

Din partea lui Doug, aceasta era o aprobare cu surle şi tobe.

Ridicându-se brusc în picioare, fără a-i păsa că o răsturna din poală pe Emma, surprinsă, Gina se repezi la telefon. Înşfăcă receptorul şi formă numărul. *Fii acasă*. *Te rog*, *fii acasă*.

— Alo?

— Monk, copiii şi cu mine venim într-acolo.

Închise fără a-i aştepta răspunsul şi-şi luă poşeta.

Pe drum, Doug şi Emma n-o mai slăbeau cu întrebările, dar Gina se abţinu să le răspundă, de teamă să nu facă vreo gafă. Oricum aveau să afle totul destul de curând.

La conac, Monk îi aştepta, deschizându-le încă de la intrare.

— Gina? Ce se întâmplă?

— Mami vrea să fii tăticul nostru.

— Emma! N-am spus aşa ceva.

Fetiţa o privi cu milă, ca şi cum Gina ar fi fost slabă de minte.

— Păi, aşa e, nu?

Toţi trei se uitau la ea, aşteptându-i răspunsul. Privirea Ginei poposi asupra copiilor, pe rând, apoi se îndreptă spre Monk, cu un zâmbet.

— Da, aşa e.

Ochii lui se umplură de căldură, iar Gina fu nevoită să facă un efort pentru a-şi aminti tot ce avea de gând să-i spună.

— Monk, copiii m-au făcut să-mi dau seama că iubirea e mai importantă decât toate. Putem învinge orice altceva, dacă avem parte de ea. Pot suporta să fiu măritată cu încă un pilot din Marină, atâta timp cât e vorba de tine.

— Da’ de-un civil ce-ai zice?

— Nu înţeleg.

— Când m-ai sunat, tocmai îmi scriam cererea de trecere în rezervă. Mâine o trimit prin fax la Washington.

Pe Gina o copleşi un brusc val de vinovăţie.

— Monk, nu trebuie să faci asta pentru mine. N-am dreptul să ţi-o cer.

— Nu numai pentru tine o fac. Am obosit. M-am săturat de-atâtea mutări. M-am săturat să-mi tot iau rămas bun. Sunt gata să mă aşez la casa mea. Tu n-ai fost decât impulsul de care aveam nevoie ca să iau hotărârea.

— Dar cu ce-ai să te ocupi?

— Southwest Airlines caută piloţi. Voi avea baza aici, zburând cu curse comerciale, zâmbi el. Sunt mai sigure decât autobuzele.

— Nici nu ştiu ce să spun.

— Cum ţi se pare: „Da, Monk, mi-ar plăcea să fiu soţia ta.”?

Gina zâmbi.

— Floare la ureche: da, Monk, mi-ar plăcea să fiu soţia ta.

Se aşteptase s-o strângă în braţe, dar el îi privi pe Doug şi

Emma, care urmăriseră cu ochi mari conversaţia.

— Şi voi, ce ziceţi? Vă convine ideea?

Emma zâmbi timidă.

— Pot să-ţi zic tăticule?

— Aş fi onorat.

Fetiţa îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, aproape doborându-l la pământ, iar Monk izbucni în râs.

— Doug?

Zâmbetul băiatului era destul de larg ca să dezvăluie golul din locul unei măsele căzute recent.

— Şi eu.

— Bun, îi ciufuli Monk părul, apoi îşi desprinse uşurel de după gât braţele Emmei şi se îndreptă. Acum, mai am ceva de făcut, îi surâse el Ginei. Vino aici.

Şi o strânse la piept, aplecându-şi capul.

În timp ce-l cuprindea cu braţele pe după mijloc, ridicând faţa în întâmpinarea sărutării lui, Gina zări cu coada ochiului pumnul lui Doug care se repezea prin aer.

— Miştooo!

Sfârşit